Pierre Barbet

Cruciada stelară

CICLUL BAPHOMET

AVENTURA CONTINUĂ...

În acea zi de 18 martie din anul de grație 1277

O NAVĂ DE TIP BAPHOMET...

... Urca tot mai sus; în depărtare se zăreau petele ruginii ale continentelor, albastrul oceanelor, albul strălucitor al fuioarelor de nori, formând o țesătură fină.

SPIONII SE INFILTREAZĂ...

— Să mergem! ordonă Marco Polo în limba extratereștrilor, angajându-se într-un tunel luminat.

PREGĂTIND TERENUL PĂMÂNTENILOR.

De fapt numai aproximativ o sută de nave își găsiseră refugiul între norii de gaze. Escadrilele pământenilor ținându-se aproape una de alta, câștigaseră deja o victorie; acum rămânea să-l atace pe inamic în ascunzișul lui.

CRUCIADA STELARĂ SE DEZLĂNȚUIE...

... Escadrilele albastre și cele roșii, ajunseseră pe Odd fără nici un fel de probleme...

Baphomeții se retrăseseră pe Baphom.

RĂVĂȘIND UNIVERSUL

Imediat gaura neagră porni... în mod paradoxal, ea părea să diestorsioneze spațiul și timpul, căci se deplasa cu o viteză absolut incredibilă.

Coperta — Marian Mirescu

CRISTIAN

Vol. I-II lei 1700

PIERRE BARBET

CRUCIADA STELARĂ

În românește de Dora Sandolache

Editura CRISTIAN Editura ANTRAX
Craiova

Consilier literar : *Daniel Cristian Dumitru*
Consultant de specialitate : *Ion Hobana*

Titlul original : Croisade stellaire
copyright by, 1974, Pierre Barbet
Toate drepturile rezervate Editurii CRISTIAN

Lui Donald A. Wollheim,
din partea unui născocitor al universului pe care el l-a condus prin Regatul Basmului...

Capitolul întâi

În acea zi de 18 martie din anul de grație 1277, razele soarelui aureau zidurile masive ale castelului Chang-Tou.

O mare de oameni se-nghesuia în fața podului mobil. Templierii, înfășurați în mantiile imaculate pe care crucea purpurie arunca o pată sângerie, își croiau drum printre talazurile agitate, drepți în șa, rigizi, pe caii lor acoperiți cu valtrapuri. În urma lor veneau scutieri ducând lăncile grele. Țărani cu pălării largi de paie, conducători de caravane prăfuiți mânând de la spate turme de oi și cămile îndoite sub poveri. Ici-colo, câte un mongol săltând în șa pe calul său mărunțel, puncta această adunare pestriță cu strălucirea armurii sale argintii.

Această mulțime veselă, sosită din toate punctele cardinale, venise pentru a sărbători aniversarea unei răsunătoare victorii : aceea a eliberării citadelei Saint-Jean-d'Acre de către Marele Maestru Guillaume de Beaujeu, dar toată lumea se-ntreba de ce această ceremonie se petrecea cu două luni mai devreme*.

Profilat pe cer, drapelul Baussant, negru cu alb, pe care se afla brodată crucea purpurie, fâlfâia mândru pe vârful donjonului.

În mijlocul curții hexagonale, un grup de demnitari își croiau drum către imensa sală boltită a Capelei.

La această oră matinală, toți apropiații Marelui Maestru se găseau prezenți : mareșalul său, Pierre de Sevry, scund și rubicond, Comandorul Thibaud Gaudin, ce purta răspunderea imenselor teritorii ocupate de Templieri, Jean de Grailly, viteazul franc venit tocmai din îndepărtata Bassora, feuda sa, Otto de Granson, uriașul suedez, mercenar al regelui Eduard I al Angliei, Qoubilaï, hanul mongol devenit aliat al Templierilor, învățatul Frate Jaubert, renumitul călător venețian Marco Polo, Templierul de Tyr însărcinat cu înregistrarea cronicii Ordinului și nenumărați alți ofițeri : marele Ospitalier, Postăvarul, Seneșalul, Turcoplierul, Capelanul, fără a-i mai aminti pe castelanii guvernatori ai fortărețelor.

În generozitatea sa, Guillaume îl invitase și pe rivalii săi cei mai de temut : asceticul Jean de Villiers, Mare Maestru al Ordinului Ospitalier, însoțit de mareșalul său Mathieu Clermont, ca și de Marele Maestru al Ordinului Teutonic, Konrad von Thierberg.

Aceștia se țineau ostentativ la distanță, alături de purtătorii steagului de luptă.

---

* A se vedea „Imperiul lui Baphomet" de același autor.

Guillaume de Beaujeu, salutând cu un semn al mâinii plin de noblețe această strălucită adunare, se așează pe tronul drept, cu o învelitoare negru cu alb, după care jeralzii suflară în trompetele lungi lăsând să răsune trei semnale, care amuțiră discuțiile aprinse ale mulțimii.

Capela era deschisă. Cu toții erau numai urechi, intrigați de solemnitatea acestei reuniuni.

Templierul își îndreptă spatele, își plimbă privirea vulturească peste cei de față, ca pentru a se asigura de prezența tuturor invitaților săi, după care îngenunche pentru rugăciunea de deschidere. La fel făcură și ceilalți călugări-soldați, făcându-și semnul crucii.

— *In nomine Patris et Filii et Spiritus Sancti ! Non nobis Domine ; non nobis, sed Nomini Tuo da Gloriam !* Bunăvoința Sfântului Spirit să ne fie ajutor, Doamne Isuse, Sfinte Cristoase, Tată Etern și Dumnezeu atotputernic, înțelept creator, iertător, stăpân milostiv și preaiubit, pios și umil Mântuitor, Salvator îndurător, cu umilință Te rog și-ți cer să ne luminezi prin Maria, steaua mării. Amin.

Inima fiecăruia dintre acei aspri soldați se strânse în mod ciudat. Își aminteau de o altă capelă, din Saint-Jean de unde porniseră într-o mare aventură : cucerirea Orientului.

Pentru scurtă vreme, Guillaume rămase tăcut, cu mâinile încrucișate, după care se ridică și vorbi din nou :

— Domnilor, Frați Ospitalieri și Teutoni, V-am convocat în această zi pentru a vă împărtăși o veste care-mi umple inima de durere. Până acum am reușit să evităm ca o catastrofă îngrozitoare să se abată asupra omenirii, distrugând o creatură demonică ce ne subjugase cu minciunile ei ticăloase. Acest Baphomet, reprezentant al unei rase abjecte, sosise pe iubita noastră Terra, din spațiile ne-

mărginite ale universului pentru a ne transforma în sclavi. Prin mila Domnului Nostru Isus Cristos, el nu ne mai poate face rău. Totuşi, eu ştiam că cerurile sunt populate cu demoni perfizi care stăpânesc pe alte planete şi care într-o zi, mai devreme sau mai târziu, ne vor ameninţa din nou existenţa. Din nefericire, ziua aceea a sosit...

Marele Maestru tăcu pentru a spori efectele spuselor sale, în timp ce Fratele Jaubert dezvelea mai multe sfere înţesate de nenumărate puncte strălucitoare, care până atunci fuseseră ascunse vederii de către o draperie de catifea purpurie.

Toate privirile se îndreptară către acele talismane magice.

— Sub ochii voştri se află o reprezentare a universului, copiată după aceea pe care Fratele Jaubert a descoperit-o după minuţioase cercetări efectuate asupra navelor care au căzut în mâinile noastre. Aflaţi că sfera noastră parcurge o cursă fără de sfârşit în jurul unui bulgăre de foc, Soarele nostru, care o încălzeşte şi o luminează. Învăţaţii noştri astronomi ne-au mai spus că nu suntem nicidecum singuri în cosmos ; alţi bulgări de foc iluminează alte sfere de humă pe care se află fiinţe vii. Printre acestea, demonii Baphometi, urmărind pierzarea noastră.

Jean de Villiers se strâmbă a îndoială şi obiectă :

— Nobile Frate Comandor, acestea sunt nişte afirmaţii gratuite. Aceste creaturi ticăloase pot fi simpli demoni vărsaţi de Infern pentru a ne pierde ! Nimic nu dovedeşte, nici măcar pentru învăţaţi, că acele pete luminoase care strălucesc pe cer sunt sori ca al nostru şi cu atât mai puţin că sfere comparabile cu Terra noastră se

învârtesc în jurul lor ! De altfel, numeroşi înţelepţi sunt de părere că Pământul este plat...

Konrad von Thierberg dădu din cap în semn de aprobare, dar nu interveni în discuţie.

— ...Fericiţi cei ce n-au văzut, dar au crezut ! spune Sfânta Scriptură. Mi-am cântărit cu grijă cuvintele, Frate Ospitalier, şi nu am făcut nici o afirmaţie fără probe. Priveşte sfera aceea sângerie şi pata aceea luminată care străluceşte în mijlocul ei : acolo se află patria invadatorilor care au încercat să înrobească Pământul nostru. Învăţatul Frate Jaubert a constatat aceasta după îndelungi cercetări şi studii. Mai mult, a redat puterea talismanelor care făceau posibilă conversaţia pe calea nevăzută a aerului şi, îngrozit, a interceptat semnalele altor Baphomeţi sosiţi cu navele lor din spaţiul fără margini. Ei îl chemau pe compatriotul lor, cerând informaţii despre civilizaţia noastră, despre armele noastre ! Fraţilor, adevărat vă spun vouă : ne ameninţă un pericol îngrozitor. Într-o zi, o flotă puternică îşi va croi drum către noi şi va duce la bun sfârşit misiunea pe care nu a putut-o îndeplini unul dintre acei monştri, singur. Şi atunci va fi prea târziu pentru a le ţine piept !

— Ascultă, nobile Guillaume, exclamă Marele Maestru al Teutonilor nu trebuie să ne iei drept ageamii. După descrierea făcută, sălaşul lui Baphimet din pădurea Orient, sfera aceea de metal ar fi putut foarte bine să fi fost născută din măruntaiele pământului sau din vechiul Tartar !

— Să mă ajute Sfântul Duh ! suspină asceticul Templier. Susţii că aceste nave nu pot naviga prin eterul nevăzut care înconjoară Pământul din toate părţile. În plus, pretinzi că Pământul nostru nu este un glob care se învârte în jurul Soarelui împreună cu alte planete. Ei, bine !

dacă doriți, vă voi oferi imediat o probă a afirmațiilor mele !

— Pe legea mea ! bombăni Ospitalierul, nu văd cum m-ai putea convinge, dar sunt dispus să te ascult.

— Nu cuvintele mele îți vor demonstra greșeala, ci vei înregistra dovada cu propriile tale simțuri... Nobili prieteni, vorbi din nou Guillaume, adresându-se celor de față, vă vom părăsi pentru câteva ore, după care ne vom întâlni din nou la ora nonelor. Până atunci, vă invit să mergeți pe zidurile fortăreței pentru a asista la un spectacol care, cred eu, vă va uimi...

După aceasta, Marele Maestru făcu semn Teutonilor și Ospitalierilor să-l urmeze. Fratele Jaubert îi însoți și el.

Toți patru trecură mai întâi printr-o ușă aflată înapoia unei draperii, apoi pătrunseră într-un culoar secret, luminat de torțe fumegânde, pentru a ajunge în cele din urmă la baza unui turn de construcție recentă.

Orbiți de lumina puternică a soarelui reflectat de uriașele oglinzi de oțel, vizitatorii nu putură distinge nimic pentru început. Apoi ochii li se obișnuiră cu această lumină strălucitoare și atunci zăriră în fața lor, instalată pe un imens trepied de fier, o navă întrutotul asemănătoare celor descoperite până atunci de Templieri.

— Iată nava care ne va purta spre ceruri cu o viteză fantastică, depășind viteza sunetului, anunță Templierul plin de mândrie. Datorită unei munci asidui, învățatul nostru, Fratele Jaubert a descifrat scrierile secrete ale Baphometilor și, folosind aparatura intactă și construind piesele deteriorate după instrucțiunile din documente, el a repus în stare de funcționare această sferă de metal. Dacă aveți încredere, puteți urca această scară pentru a pătrunde în interiorul acestei mașinării extraordinare !

— Presupun că Nobilul meu Frate a făcut deja această încercare ? ! se neliniști Jean de Villiers.

— Desigur ! Și-am putea vedea adevărate minuni. De aici am căpătat dovada primă a configurației universului nostru !

— În aceste condiții sunt pe deplin satisfăcut, îl asigură Jean de Villiers, urcând treptele scării, urmat de Konrad von Thierberg care-și încrunta nervos sprâncenele.

Se regăsiră toți patru într-o încăpere destul de mare, mobilată cu canapele și cu fotolii prinse de podea și dotate cu niște centuri late.

Guillaume de Beaujeu își invită musafirii să ia loc și, dând exemplu, își legă centura cu care era prevăzut fotoliul său.

În ce-l privește pe Jaubert, acesta se instală în fața unui pupitru de abanos acoperit cu manete și butoane. Degetele sale exercitară cu agilitate niște manevre și ușa se închise cu un pocnet sec, apoi în fața lui se lumină un ecran.

— Nobili Frați, spuse Templierul, veți trăi clipe care vă vor marca spiritul pentru totdeauna. Eu am efectuat deja câteva călătorii la bordul acestei nave și nu mă pot sătura de splendorile pe care mi-a fost dat să le contemplu. În câteva clipe ne vom ridica în aer și, vom pluti deasupra norilor, mult deasupra Pământului nostru căruia îi vom da ocol !

— Iată o magie nemaipomenită ! remarcă disprețuitor Teutonul. Și de ce trebuie să ne legăm astfel ? N-o să putem vedea nimic din celula asta !

— Aerul pe care-l respirăm lipsește cu desăvârșire la o anumită altitudine, de aceea trebuie să închidem ermetic ușa de intrare. Toate imaginile lumii din afară vor fi re-

luate cu fidelitate pe acest ecran luminos, răspunse cu simplitate Guillaume.

— Ne iei drept ageamii ! obiectă Jean de Villiers. Pretinsa ta navă nu are nici aripi şi nici măcar pânze ! Cum să se ridice în aer ?

Guillaume zâmbi şi se mulţumi să-i facă semn lui Jaubert.

Acesta manevră uşor un levier.

O exclamaţie de stupoare ţâşni de pe buzele celor doi pasageri.

— Pe Cristos ! Zburăm pe deasupra castelului...

— Sfântă Născătoare de Dumnezeu ! Cavalerii se văd ca nişte furnici...

Nobilii invitaţi ai Templierilor, cu capetele date pe spate, asistau la plecarea navei stelare, care se micşora văzând cu ochii. Erau cu toţii sideraţi. Văzuseră această sferă masivă zvâcnind din interiorul turnului, apoi ridicându-se ca o pană purtată de vânt...

La bord, Jean de Villiers şi Konrad von Thierberg, rămaşi cu răsuflarea tăiată şi fără grai, se frecau la ochi, ca pentru a refuza realităţile înregistrate de simţuri.

De-acum, palatul Cambaluc dispăruse. Câmpii, fluvii, munţi, defilau pe sub nava care continua să urce către cerul fără urmă de nori. Apăru marea, oglindind razele soarelui. Pe suprafaţa ei, minuscule urme de spumă şi câteva puncte abia vizibile : vapoarele care călătoreau pe Marea Cathay.

În cele din urmă, în zarea albastră se zări o insulă.

— Cipanghu ! Regatul credinciosului meu Otto de Granson, anunţă Marele Maestru. Acum ne vom îndrepta către nord şi vor apărea gheţurile eterne care acoperă cei doi poli ai planetei noastre. Priviţi, se zăresc deja munţi de gheaţă plutind pe valuri.

De data aceasta musafirii nu mai protestară. Începuseră să fie convinşi că Guillaume de Beaujeu spunea adevărul : trăiau clipe care aveau să fie o piatră de hotar în istoria umanităţii.

Acum, valuri imense, ca de vată, de un alb imaculat, se întindeau la picioarele pasagerilor ; norii — acoperind în parte acest peisaj. Totuşi printre nori, munţi de gheaţă, strălucind în soare, se vedeau înşirându-se pe polii înconjuraţi de arcul azuriu al atmosferei care contrasta cu cerul întunecat.

Cei doi călugări-soldaţi erau muţi de admiraţie, dar imaginile feerice continuau să defileze înaintea ochilor lor.

Nava urca tot mai sus ; în depărtare se zăreau petele ruginii ale continentelor, albastrul oceanelor, albul strălucitor al fuioarelor de nori formând o ţesătură fină.

În cele din urmă globul terestru apăru în toată splendoarea sa, sferă de lapis — lazuli proiectată pe fundalul de catifea neagră al cerului. Acum nava urma o orbită circulară cu o viteză incredibilă.

Marele Maestru al Templierilor socoti nimerit să ofere câteva explicaţii.

— Am survolat Cathay-ul, apoi insula Cipanghu, explică el, arătând pe o hartă a lumii. După ce am trecut de poli, am coborât din nou către nadir, traversând extremitatea oceanului care separă draga noastră Franţă de un continent uriaş, necunoscut până acum...

— Ce ? se miră Jean de Villiers, există pământuri necunoscute între Europa şi Cathay ?

— Desigur ! Dacă porneşti către soare-apune de pe coastele regatului Franţei, un vapor întâlneşte acest teritoriu care se întinde pe distanţe imense. După ce traversează munţi şi văi, călătorul trebuie să se îmbarce din nou pe un vapor pentru a traversa o vastă întindere de apă pentru a ajunge în cele din urmă în Cathay.

— Sunt de-a dreptul uluit ! Recunoscu Teutonul. Pe legea mea, învățatule Frate, te rog să mă ierți pentru neîncrederea mea ! Stăm într-adevăr pe un glob suspendat în cer...

— Dar acest continent e locuit de creaturi asemenea nouă ? se neliniști practicul Ospitalier.

— Cu siguranță ! N-am întâlnit acolo decât oameni asemenea nouă, numai că pielea lor are o nuanță roșiatică, dar se aseamănă cu noi mai mult decât negrii cu pielea neagră din Africa... Animalele, în schimb, sunt diferite. Am văzut acolo boi cu cocoașă, cerbi cu coarne foarte ramificate, păsări cu penele colorate ca un curcubeu. Ciudat este că primitivii aceia nu posedă cai de călărie.

— Oamenii aceia sunt de plâns, rosti sentențios Jean de Villiers. Fără acest nobil animal nu se pot deplasa pe distanțe mari.

— Deci globul nostru are trei continente populate ? întrebă Konrad von Thierberg.

— Exact ! Totuși, există nenumărate insule în largul mării Cathay, către Levan, populate și ele de sălbatici, în timp ce altă insulă destul de mare se întinde în partea de sud a aceluiași ocean. Dar asta n-are mare importanță. Acum o să survolăm unul dintre cei doi sateliți ai noștri, foarte asemănători între ei. Pe suprafața lor nu se află altceva decât rocă aridă și seacă.

Fratele Jaubert manevră diverse manete și sfera se cabră, țâșnind către cerul punctat cu stele.

Cei doi invitați ai lui Guillaume de Beaujeu, stupefiați, văzură Pământul micșorându-se până ce deveni ca o minge în timp ce, pe un alt ecran, pata roșiatică a lunii se mărea văzând cu ochii.

— După cum puteți vedea, îi atenționă Templierul, solul acestui glob este săpat de nenumărate cratere asemănătoare celor produse de sferele noastre de foc. Djaf-

far şi Jaubert au meditat îndelung asupra acestui subiect. Ei au căzut de acord asupra părerii că nu e vorba de un război. Sateliţii noştri, v-am spus, nu sunt populaţi. Deci aceste cratere n-au putut fi produse decât de proiectile venite din ceruri cu secole în urmă. Originea lor exactă rămâne un mister. Unele conuri, cu pante foarte abrupte, par recente, altele sunt mai mult sau mai puţin erodate. Se zăresc, de asemenea lanţuri abrupte de munţi, întinderi de praf şi unele şanţuri ce par a fi fost albii ale unor foste râuri.

— Iată lucruri la care trebuie să reflectăm, remarcă Marele Maestru al Ospitalierilor, Sfânta Scriptură trebuie să ne ajute să elucidăm această problemă. Nu se spune acolo că, până acum, forţele demonice au luptat împotriva Arhanghelilor şi a Serafimilor ? Însuşi Lucifer s-a ridicat împotriva Creatorului său şi a fost învins, după care a fost aruncat în Infern — poate aici îşi are rădăcinile această aspră bătălie...

— Această ipoteză este foarte atrăgătoare ! aprobă Templierul. Totuşi, eu nu m-aş grăbi să încep o exegeză a Sfintei Biblii pornind de la această idee. Oricum, aceşti aştri fără viaţă nu sunt de nici un interes pentru noi. Acum doresc să vă ofer o imagine a focului care arde în mijlocul Soarelui nostru, aşa că ne vom apropia de cele două planete aflate pe o orbită între Soarele şi Pământul nostru.

Pilotul efectuă un viraj brusc, fără ca pasagerii să fie în vreun fel afectaţi şi maşinăria se îndreptă către cerul strălucitor care sporea în zare, transformându-se într-o mare de jăratic extrem de luminoasă.

— Iată planeta Vesper, cea mai apropiată de noi, anunţă Guillaume. Suprafaţa îi e ascunsă vederii de norii groşi ; am pătruns deja în ei, fără a reuşi încă să zărim suprafaţa solului. Trebuie să ştiţi că acest astru nu adăposteşte nici un locuitor. Temperatura trebuie că este foarte

ridicată la nivelul continentelor sale și apa se găsește doar în stare de vapori, de unde și acești nori de nepătruns.

Ceilalți doi călugări-soldați nu făcură nici un comentariu. Măreția acestui grandios univers îi umplea de admirație.

Sfera de metal se îndreptă din nou către focul soarelui, dar în interiorul navei dăinuia încă o răcoare plăcută.

Apoi ecranele oferiră imaginea suprafeței cuprinsă de flăcări a panetei Hermes, pe care curgeau râuri de metal topit, se formau lacuri sclipitoare, nestrăbătute de nici un val.

Un nou salt în spațiu oferi pasagerilor ocazia de a admira două planete uriașe în jurul cărora spirale de vapori purpurii, roșii, arămii și galbene se învârteau într-un balet fantastic. Unul dintre aștri era încins de un inel de ametist asemenea unei minunate diademe.

Guillaume de Beaujeu propuse să meargă mai departe încă, până la marginile înghețate ale sistemului solar, dar pasagerii refuzară oferta. Ei se declarară satisfăcuți de experiența trăită și pe deplin convinși de posibilitățile minunatei nave, răpită lui Baphomet.

În cele câteva minute cât dură drumul de întoarcere, Jean de Villiers, care-și recăpătase în mare parte siguranța de sine, dădu glas celor câteva rezerve cu privire la teoria enunțată de rivalul său.

— Nobile prieten, rosti el pe un ton categoric, trebuie să mă supun evidenței : Pământul nostru este într-adevăr rotund și el se învârte în jurul soarelui nostru împreună cu alte planete care nu-i sunt deloc asemenea. Datorită acestui din urmă lucru, eu mă-ndoiesc de faptul că celelalte stele care strălucesc pe cer ar putea fi locuite de creaturi inteligente create după chipul și asemănarea Dumnezeului nostru. Acesta pare cu atât mai puțin credibil,

cu cât, conform acestei ipoteze, ar trebui să presupunem că aceşti fraţi ipotetici ar fi înfruntat bunătatea divină ca Adam şi Eva, culegând fructe din copacul Binelui şi al Răului. În acest caz, ei ar fi, ca şi noi, marcaţi de păcatul originar şi, deci, ar trebui să fie mântuiţi de Cristos. Ori, dacă ar exista, aşa cum afirmă această teorie, miliarde de alte planete locuite, ar trebui să existe miliarde de Cristoşi, miliarde de mame fecioare şi chiar miliarde de papi ! Mântuirea n-ar fi rezervată numai oamenilor, căci Dumnezeu este Bunătate. Dar vezi că Sfânta Scriptură nu aminteşte decât de un singur Cristos, decât o Maria, decât de un singur Papă !

Marele Maestru Teuton aruncă o privire plină de admiraţie către tovarăşul său. Argumentele aveau greutate, numai că Ospitalierul avea spiritul treaz şi reuşea să treacă peste ele.

Triumfător, Jean de Villiers îşi încrucişă mâinile zbârcite şi, cu un zâmbet de superioritate, aşteptă răspunsul distinsului său rival.

Acesta nu păru deloc tulburat.

— Ar putea totuşi exista miliarde de Cristoşi ! Puterea Divină care a creat acest univers nemărginit n-ar fi oare suficientă pentru a face ca mântuitorul să se materializeze pe fiecare astru sub chipul locuitorilor lui ? De ce să nu existe un Messia şi la Baphomeţi ? De altfel, Fraţilor, vă sfătuiesc să meditaţi bine la aceste cuvinte care, veţi fi de acord cu mine, figurează în Sfânta Scriptură. N-a spus el, Mântuitorul nostru aşa ? : „Mai păstoresc şi alte oi care nu fac parte din această turmă". Iată o probă a existenţei şi a altor creaturi înzestrate cu inteligenţă în univers. Şi să nu-mi spuneţi că scrierile sfinte vorbesc de un singur Cristos ! Aţi găsit în Sfânta Biblie vreun pasaj în care să se spună că Pământul este rotund ?

Că se învârte în jurul soarelui ? Că mai există şi alte planete în vecinătatea Pământului ? Nici un cuvânt. Aşadar, dogma nu este în opoziţie cu pluralitatea lumilor locuite...

Konrad von Thierberg avea o expresie îngrijorătoare. Acest aspru şi curajos soldat se simţea mai în largul său pe calul său, în vâltoarea luptei, decât în dispute oratorice, aşa că-l lăsă pe Jean de Villiers să ducă greul conversaţiei.

Acesta de pe urmă nu voia deloc să se dea bătut.

— Vorbele tale iscusite nu mă pot convinge. Iată ce spune Sfântul Toma : „...Pământul este centrul Creaţiei şi toţi aştri au fost creaţi pentru a-i da omului posibilitatea de a identifica anotimpurile." Sfântul Pavel, pe de altă parte afirmă că : „...Nu există altă lume decât Pământul, iar stelele şi cerul au fost făcute pentru Pământ şi pentru om ! Nu se aminteşte nimic despre extratereştrii !

— Şi totuşi, şi Isus a spus : „...În Casa Tatălui meu sunt mai multe încăperi", dădu Templierul replica. Dar existenţa îngerilor, a arhanghelilor, a virtuţilor, a principatelor, a heruvimilor ? Cetele îngerilor nu trăiesc oare în ceruri ? Ei sunt deci, prin definiţie, extratereştrii ! Cristos este universal, şi el a spus, după Pavel : „...Când va veni vremea, îi voi aduna pe toţi sub un singur stăpân, Cristos ; fie ei creaturi cereşti sau pământeni..." Toate fiinţele sunt muritoare şi numai un singur mântuitor le poate dărui Viaţa Eternă, şi dragostea lui nu scade, ci dimpotrivă, sporeşte, întinzându-se asupra celor ce ne sunt asemenea sau nu !

De această dată cei doi adversari ai Templierului nu spuseră nimic. Nu pentru că ar fi fost convinşi, ci pentru că suprafaţa Pământului, de culoarea argilei, se apropia de ei, părând că nava avea să se izbească de ea. Aveau oare să plătească cu viaţa această aventură temerară ?

Nava coborî într-un picaj vertiginos şi, sub privirile stupefiate ale mulţimii adunate pe ziduri, se aşeză uşor pe trepiedul ei din turnul scobit.

— Ce spuneţi, Nobili Fraţi ? întrebă Guillaume cu un surâs de satisfacţie ?

— Pe legea mea ! răspunse Konrad cu o voce tunătoare, eu nu mai am nimic de zis. Pământul nostru este într-adevăr rotund ca un bulgăre şi Soarele (nostru) se află în centrul sistemului nostru.

— În ce mă priveşte, îl asigură la rândul lui Jean de Villiers, nu pot să neg că această navă, deşi lipsită de aripi, zboară cu o viteză fantastică. Dacă are provizii suficiente, ne poate duce cu siguranţă la aştrii cei mai îndepărtaţi. Dar mai am totuşi o obiecţie...

— Vorbeşte ! Sunt gata să-ţi dau toate lămuririle pe care le doreşti, replică Templierul.

— Ei, bine ! înainte de plecarea noastră ai vorbit de posibilitatea unui atac îndreptat asupra noastră, efectuat cu ajutorul unor nave similare. Crezi deci că Baphometii dispun de o flotă numeroasă, ori se pare că tu nu posezi decât una. În concluzie, este imposibil să poţi spera că poţi învinge o flotă adversă dacă, din nefericire, ai s-o întâlneşti.

— E o observaţie judicioasă ! Am să-ţi dau răspunsul, dar suntem aşteptaţi de multe personalităţi în faţa Capelei.

Cei patru pasageri părăsiră nava şi, întorcându-se pe drumul pe care veniseră, ajunseră din nou în vasta sală, unde fuseră întâmpinaţi de un potop de întrebări.

Guillaume îşi reluă locul pe tron şi, ridicând mâna pentru a se face tăcere, rosti cu voce puternică :

— Domnii mei, Fraţi Ospitalieri şi Teutoni, vă înţeleg curiozitatea ! Răbdare : voi relua firul discursului meu

întrerupt de această scurtă călătorie în compania nobililor mei prieteni. Trebuie să-i conving de mai multe locuri de importanţă capitală ; rotunjimea Pământului, apartenenţa sa la un sistem de planete care se învârt la nesfârşit în jurul Soarelui nostru şi, mai ales, de posibilităţile extraordinare ale navei Baphomet, care poate naviga pe distanţe nemăsurate. Acum s-au convins...

Jean de Villiers şi Konrad von Thierberg, spre marea surpriză a Fraţilor lor, dădură din cap în semn de aprobare.

— ...aceste lucruri stabilite, reluă Marele Maestru al Templierilor, adunarea noastră trebuie să rezolve alte probleme de o importanţă vitală pentru omenire. Baphometii, aşa cum am spus, ştiu de existenţa noastră, dar nu ştiu cum i-am venit de hac emisarului pe care îl trimiseseră pe planeta noastră şi aceasta are să-i uimească foarte tare. Cu siguranţă, ei se întreabă dacă să ne lase în pace sau să ne atace cu o flotă puternică. Nehotărârea lor ne lasă un anumit răgaz pentru a acţiona. Nobilul Jean de Villiers tocmai mi-a atras atenţia că, deocamdată, nu dispunem de efective suficiente pentru a lupta în spaţiu. Dar avem o alternativă : să-i aşteptăm pe Baphometi pregătiţi, cerându-i prietenului nostru Houen-Lun de a forma numeroşi adepţi pentru a-i respinge pe agresori cu ajutorul puterilor psihice. A doua alternativă : Să luăm iniţiativa şi să lansăm asupra aştrilor locuiţi de Baphometii o flotă puternică în stare să-i respingă pe aceşti adversari de temut. După ce am meditat profund, venerabilul şef al tibetanilor lama, mireanul Djaffar, învăţatul Jaubert şi cu mine, am reuşit să punem la punct un plan coerent. Houen-Lun mi-a spus că puterile acestor înţelepţi sunt inoperante atâta vreme cât aceştia se găsesc

închiși într-o carcasă de metal. Arma noastră s-ar afla astfel dintr-o dată fără putere. Din fericire, Fratele Jaubert, după zile și nopți de cercetări, a descoperit mijlocul de a trece peste acest obstacol. El afirmă că impulsurile cerebrale ale tibetanilor se pot propaga prin intermediul dispozitivelor care există pe navele Baphometilor : antene utilizate pentru transmisia la distanțe mari și care primesc anumite impulsuri. Baphometul însărcinat cu ascultarea mesajelor de la bordul navelor inamice ar putea fi cu ușurință influențat de un lama. Grație extraordinarelor sale puteri, acest înțelept l-ar putea face să creadă că stă de vorbă cu pașnici comercianți. Dacă un tibetan ar reuși să înșele vigilența unui ofițer și a unui echipaj, unul dintre noi s-ar putea strecura într-un port din spațiu pentru a-i spiona pe dușmanii noștri.

— Nobile Frate, bombăni Jean de Villiers, ne spui povești, exacte, sunt convins, dar insuficiente pentru a cuceri o bătălie, dacă evenimentele ne vor duce până acolo ! Desigur, ar fi o idee bună să trimitem spioni la Baphometi, dar atunci va trebui ca spionii să aibă un aspect asemănător cu cel al raselor care populează imperiul, altfel ei vor fi repede demascați.

- Am luat în calcul și acest lucru : o piele de țap și un rât sunt suficiente pentru a deghiza un om.

— Să admitem ; atunci nu mai rămâne decât amănuntul că forțele noastre sunt derizorii și că noi nu vom putea stăvili asaltul unei flote puternice asupra planetei noastre ! reluă Ospitalierul în tăcerea care se lăsase.

Asistența tăcea, de fapt, împietrită. Toți cei de față aveau senzația că visează ; chiar și cei mai cultivați făceau apel la toate facultățile lor intelectuale pentru a urmări această dezbatere a cărei importanță o percepeau oricum.

— Am pretins eu vreodată că dispunem de flote la fel de numeroase ca armatele noastre ? rânji Templierul. Inferioritatea noastră numerică va fi pe deplin compensată de experienţa noastră în arta războiului !

— Dar va trebui să putem fabrica aceste maşinării diavoleşti ! îşi dădu cu părerea Marele Maestru al Teutonilor. În ce mă priveşte, voi contribui şi eu după puteri !

— Învăţatul Jaubert şi înţeleptul Djaffar au realizat importante progrese în ce priveşte stăpânirea acestor cunoştinţe ezoterice, răspunse Guillaume. Acum ei reuşesc să înţeleagă modul în care funcţionează cea mai mare parte a aparatelor cu care sunt echipate aceste nave. Aceasta se datorează în special minusculelor pergamente translucide pe care erau înregistrate toate indicaţiile prevăzute pentru iniţierea profanilor în ştiinţa alchimiei adversarilor noştri. Însă este nevoie de multă inteligenţă, pentru a asimila bazele acestor cunoştinţe şi chiar şi cei mai pricepuţi artizani vor fi incapabili de a reproduce mecanismele delicate care pun în mişcare aceste nave.

— Atunci, nici nu ne putem gândi să-i înfruntăm pe Baphometi la ei acasă ! rosti Jean de Villiers.

— Scapi din vedere un lucru simplu, Nobile Frate ! replica maliţios Templierul. Nu este deloc nevoie, de fapt, de maeştri în mecanica fină din moment ce dispunem de uñ duplicator care reproduce cu fidelitate toate piesele, chiar şi cele minuscule, cu singura condiţie să fie alimentat cu metalul care trebuie. Or asta pot să facă foarte bine alchimiştii noştri ! Dispun deja de vreo zece nave în perfectă stare de funcţionare şi producerea lor continuă.

Se lăsă o linişte profundă.

Ospitalieri, Teutoni şi Templierî meditau la perspectivele oferite de un asemenea anunţ neaşteptat.

Apoi, Konrad von Thierberg, mereu plin de înflăcărare, exclamă :

— Ei, bine ! În aceste condiţii, nu mai e nici o problemă : să-i atacăm pe diavolii aceia !

O bună parte din asistenţă se grăbi să aprobe aceste cuvinte îndrăzneţe. Dar Jean de Villiers stătea pe gânduri. În cele din urmă, decise să-şi dea părerea :

— Nobile Guillaume, vorbele tale, recunosc, sunt pline de înţelepciune... Ar fi o nebunie curată să atacăm acum un inamic despre care nu ştim nimic. Să continuăm deci să contruim o flotă puternică şi între timp, să trimitem spioni care să ne furnizeze informaţii preţioase despre adversarii noştri.

— Mulţumesc pentru sprijinul tău, înţeleptule Frate ! Soluţia aceasta îmi pare şi mie cea mai înţeleaptă. Domnii mei, Fraţi Ospitalieri şi Teutoni, fac apel la voi ! Cei care sunt de acord cu acest proiect să ridice mâna.

Înţelepciunea Marelui Maestru al Templierilor le era cunoscută tuturor. Guillaume de Beaujeu poseda cel mai vast imperiu de pe Pământ şi repurtase nenumărate victorii, aşa că aproape toţi călugării-soldaţi se declarară de acord cu propunerea. Numai câţiva Teutoni se abţinură, mai mult din gelozie decât din convingere.

— Nobili Fraţi, vă mulţumesc pentru încrederea voastră ! rosti în încheiere Guillaume, ridicându-se pentru a sugera că întâlnirea luase sfârşit. Să ne rugăm Domnului să ne avertizeze la timp în caz de pericol şi să-l implorăm pe Cristos să ne ajute să ieşim victorioşi din această cruciadă ! Fie ca această luptă să fie a forţelor binelui împotriva forţelor răului. Baussant se va afla, şi de această dată, în primele rânduri ale oştirii care va purta Sfânta Luptă !

Cei prezenţi se dispersară apoi pentru a participa la serbările date în cinstea acestei zile faste. Limbile începură să se dezlege...

În timpul acesta, Marii Maeştri adunaţi într-o încăpere retrasă elaborară în secret detaliile viitoarei expediţii.

La căderea serii, ajunseră la un consens.

Fiecare se retrase în apartamentele sale, după care ofiţerii celor trei ordine transmiseră instrucţiunile primite, subordonaţilor lor. Echipajul navei care avea să plece în spaţiul infinit, rezervat până atunci infamilor Baphomeţi, fu apoi convocat la castel pentru a fi pregătit în vederea misiunii de către Jaubert şi Djaffar.

Capitolul al doilea

În timp ce duplicatoarele lucrau fără răgaz sub supravegherea lui Jaubert, Djaffar și a ajutoarelor lor, Guillaume-punea la punct detaliile expediției sale către stele.

Marele Maestru avea nevoie de un om de încredere, căruia să-i încredințeze Imperiul pe timpul absenței sale. Îl alese pe credinciosul său Comandor Thibaud Baudin pentru curajul și corectitudinea sa. Sub supravegherea sa, Templierul învață să rezolve diferendele dintre hani, să supravegheze recoltele, extracția minereurilor necesare fabricării navelor spațiale. Îi dădu de asemenea instrucțiuni precise cu privire la relațiile pe care Templierii le întreținеau cu regatele occidentale. Acolo, Comandamentele lor prosperau : nave maritime și caravane adu-

ceau aur, mirodenii, covoare frumoase, tămâie, parfumuri pentru burghezii bogaţi şi nobilime.

Templierii deveniseră bancherii regilor şi împăraţilor, cu care discutau de la egal la egal. Nimeni nu se putea război fără sprijinul lor, ambasadorii veneau să le ceară sfatul, francezi, englezi, germani, italieni trebuiau să ţină conf de aceşti bogaţi călugări-soldaţi posesori ai sferelor explozibile. Papa Ioan al XXI-lea însuşi îi menaja pe cei care erau pe cale să devină stăpânii Pământului.

Dar, vai ! puterea naşte ură...

Suveranii îl invidiau pe Marele Maestru, neândrăznind totuşi să-şi manifeste ostilitatea, plăteau numeroşi spioni infiltraţi în Comandamente şi chiar în Chang-Tou. Ospitalieri şi Teutoni, împinşi în planul al doilea, nu doreau decât să-i ajute pe adersarii rivalilor lor.

Thibaud Baudin trebuia deci să facă faţă unei sarcini dificile şi delicate. Era imposibil să utilizeze sferele explozive împotriva regatelor creştine. Papa Ioan al XXI-lea îi prevenise că această armă diabolică nu trebuia, sub ameninţarea cu excomunicarea, să fie folosită decât împotriva necredincioşilor.

Orice atac împotriva Comandamentelor din Europa trebuia deci respins cu arme albe şi efectivele Templierilor dispersate pe suprafaţa globului, erau incapabile să facă faţă unei coaliţii adverse. Urma să fie cu atât mai rău când flota avea să pornească în spaţiu , căci avea să ia floarea călugărilor-soldaţi.

Numai poziţiile americane nu puneau probleme. Templierii, închişi între zidurile groase ale castelelor construite de-a lungul fluviilor Noului Continent, n-aveau a se teme de nimic din partea indigenilor care nu posedau cai şi ale căror săgeţi nu puteau pătrunde prin armura şi cămăşile de zale. Şefii de trib ştiau că noii veniţi dispuneau

de trăznet. Ei făceau doar negoț cu acești semi-zei de care învățaseră să se teamă și pe care nu riscau să-i înfrunte.

La fel era și cu Cathay și Cipanghu. Numai maharajahii păstrau o anumită autonomie plătind doar tribut puternicilor lor vecini.

În orice caz, grosul expediției nu avea să părăsească Pământul înainte de câteva luni, decât dacă se ivea ceva neprevăzut. Thibaud Baudin avea deci destul timp pentru a se pregăti să fac față acestei sarcini uriașe.

Nici marii ofițeri ai Ordinului nu stăteau degeaba. Cei doi locotenenți ai lui Guillaume, Pierre de Sevry și Otto de Granson, cutreierau Imperiul în lung și-n lat pentru a aduna călugări-soldați de elită. Unii soseau la Chang-Tou urmând drumul caravanelor, purtând după ei numeroși cai de călărie care nu le erau de nici un folos, alții erau transportați cu ajutorul navelor spațiale până la locul de adunare al armatei.

Marele Ospitalier aduna droguri, doctorii din prafuri amestecate cu miere, elixire și medicamente cu opiu, ca și fețe, bandaje pentru răniți. Djaffar contribuise la rândul său cu prafuri foarte eficiente împotriva infecțiilor, descoperite în navele Baphomet.

Secretul producerii lor nu fusese dezlegat, dar fuseseră reproduse cu fidelitate de către duplicatoare.

Postăvarul aduna cămăși, vestoane, armuri, încălțăminte și coifuri. Și el recursese la duplicatoare pentru a confecționa armuri ciudate, ermetic etanșe, care făceau posibilă respirația în vidul spațial. Cu ele, nu se punea problema să suferi de frig sau de căldură ; un dispozitiv ingenios asigura o temperatură potrivită în orice condiții.

Aprovizionarea navelor cu hrană căzuse în sarcina Senești alului. Problema era că Templierii se acomodau greu cu fierturile urât mirositoare produse în cazanele instalate în interiorul navelor. Acești aspri soldați aveau ne-

voie de carne atunci când luptau şi dispuneau chiar de o dispensă papală care le dădea dezlegare să mănânce carne vinerea şi în alte zile de post. Trebuiau deci amenajate nave speciale care să transporte grajduri în care să fie crescute vaci, porci şi păsări.

Rezerve de carne uscată, de peşte afumat erau prevăzute la bordul fiecărei nave pentru a da posibilitatea echipajului să supravieţuiască timp de câteva săptămâni în caz că ar fi pierdut legătura cu grosul flotei. Posesiunile americane furnizară din abundenţă carne de bizon tranşată în bucăţi pe care băştinaşii le numeau *pemmican*. Din Cipanghu sosiră peşti delicioşi perfect conservaţi. Din Cathay se primiră băuturi cu o compoziţie ce putea asigura supravieţuirea războinicilor timp de câteva luni, cu condiţia să fie consumată cu nişte boabe numite soia.

Episcopul instală altare portabile la bordul fiecărei nave şi adună nenumărate anaforniţe umplute cu ostii.

În fine, Turcoplierul primi nave uşoare şi rapide, cu echipaj redus. Ele puteau juca rolul cavaleriei uşoare şi puteau efectua misiuni de recunoaştere în liniile adverse. Echipajele lor alese pe sprânceană, urmară un antrenament intensiv pe lunele Pământului.

Între timp, nava însărcinată cu spionarea Baphometilor fu minuţios verificată.

Marco Polo, deprins cu vicleşugurile comerţului în ţări străine, fu numit la comandă.

Din echipaj făcea parte lama Houen-Lun, învăţatul Jaubert, mireanul Djaffar şi trei zdrahoni neânfricaţi : fraţii Tholon, originari dintr-un sătuc din apropiere de Auxerre.

Garin, Templierul, care era creierul familiei, avea darul de a se descurca în intrigile cele mai subtile şi reuşea să descopere chiar secretele cele mai bine păzite.

Clément, un uriaș cu temperament năvalnic, era fost tăietor de lemne, avea o forță incredibilă. Uimise o armată întreagă cărând în spate un cal arab rănit la copita de la un picior din față. Voinicul își fixase umerii sub pieptul nefericitului animal și-l ridicase, făcându-l pe acesta să meargă pe picioarele din spate. Mongolii, înspăimântați de acest centaur, îl lăsaseră să treacă și Clément, pe care toată lumea îl credea mort, își făcuse apariția dimineața în tabără.

Guiot, poreclit Cel Roșu din cauza bărbii sale roșcate, era viclean ca o vulpe și tot la fel de hoț. N-avea concurent când era vorba să găsească proviziile de alimente dosite de țărani și comorile ascunse de bogătași. Așa reușise să acumuleze o avere considerabilă pe care o risipea fără remușcări în timpul interminabilelor partide de zaruri.

Toți trei aveau o trăsătură comună : ochi albaștri cu o privire uimitor de pătrunzătoare.

Garin era dezolat de lipsa de moderație a fraților săi în ce privește desfrâul, dar, cu toate amenințările, nu reușise să-i aducă pe drumul cel bun și înălța fără încetare rugăciuni pentru salvarea sufletelor lor.

Cu toate acestea, cei trei frați se înțelegeau ca hoții la furat și curajul lor exemplar făcuse să fie aleși pentru a-l însoți pe Marco Polo.

— Pe Dumnezeul meu ! înjură Guiot, în timp ce devora un ciolan de miel șiroind de grăsime. Iar am intrat într-o blestemată de încurcătură. Am stat cu urechile pâlnie la ce pălăvrăgea venețianul, da' n-am înțeles o iotă ! Eu unu' știu ce să fac cu o sabie sau cu o lance bună ș-atât... Și ăștia vor să ne-ncuie într-o marmită zburătoare, să ne plimbe aiurea prin nori. Garin, tu ești așa de deștept, trebuie să-mi explici și mie...

— Dumnezeu să m-ajute să-ţi luminez mintea aia îngustă ! bombăni Templierul. Ai auzit şi tu de Baphomet de la care avem sferele de foc ?

— Sigur că da ! Am văzut şi un desen : un cap de ţap cu coarne mari, piele neagră pe tot corpul, labe cu unghii ascuţite şi nişte sâni albaştri. Am crezut că Dracu' e, în carne şi oase !

— Bine ! Aceste creaturi demonice veniseră să cucerească Pământul nostru. Venerabilul Maestru, Dumnezeu să-l binecuvânteze !, le-a dejucat planurile ticăloase şi l-a omorât pe trimisul lor. Totuşi ameninţarea continuă să planeze asupra creştinătăţii. Această rasă blestemată n-o să stea-n loc din cauza unui eşec. Într-o zi sau alta, Baphometii vor reveni în forţă pentru a ne subjuga. Guillaume de Beaujeu însă a hotărât să le-o ia înainte şi să construiască o flotă puternică pentru a merge să-l distrugă pe inamic la el acasă...

— Înţeleg acu' ! Da' de ce-o să plecăm noi cu veneţianu' într-o singură navă ?

— Ca să-i spionăm, evident ! Marco Polo are o îndelungată experienţă în comerţul cu populaţii străine şi-o să ne dăm drept nişte negustori paşnici veniţi de pe altă planetă...

— Eu unu' nu pricep nimic ! bombăni la rândul lui Clement. O să se vadă că nu suntem Baphometi...

— Evident ! rosti Garin, suspinând adânc. De aceea vom lua cu noi un tibetan care, prin puterea spiritului său, îi va păcăli pe observatorii inamici. El le va citi gândurile şi apoi ne vom deghiza pentru a semăna cu nişte negustori care obişnuiesc să facă negoţ cu Baphometii. În felul acesta, vom fi bine primiţi şi vom putea să-i spionăm.

— Da' eu n-o să fiu în stare să zic un cuvânt pe limba lor blestemată ! se-mpotrivi Guiot.

— Nu-ţi face probleme, totul a fost prevăzut ! Învăţatul Jaubert a reuşit să adapteze talismanele aflate în navele capturate. Vom fi supuşi unui tratament care ne va face să vorbim limba lor.

— Acu' am înţeles ! E vorba să pătrundem într-una din fortăreţele lor ca să vedem ce pun la cale, aşa-i ?

— Chiar aşa, dragă frate !

— Grija mea e c-o să zburăm prin nori şi-o să ne batem cu armele alea care aruncă flăcări. Eu unu', n-o să fiu bun de nimic fără sabia mea.

— Poţi s-o iei cu tine. În ce priveşte armele cele noi, ai învăţat să le foloseşti. De altfel, la turnirul care va avea loc astă-seară, se vor da premii celor mai buni trăgători, aşa c-ai să poţi demonstra priceperea ta.

— Crezi c-o să putem participa ?

— Sigur că da ! Nava noastră pleacă abia mâine în zori...

De fapt Guillaume de Beaujeu se gândise că cea mai bună metodă de a-i ţine ocupaţi pe aceşti războinici veniţi din toate zările era să le ofere divertismentul care avea cea mai mare priză.

Un turnir constituia un antrenament foarte bun pentru oştire, familiarizându-i pe toţi cu noile dispozitive puse punct de către Djaffar şi Jaubert.

Aveau loc, bineînţeles, şi clasicele întreceri cu lancea. Cavalerii, îmbrăcaţi cu noile armuri, se înfruntau în arenă. Dar fuseseră prevăzute numeroase alte întreceri : exerciţii de tir în cadrul cărora servanţii catapultelor şi tuburilor de fier umplute cu praf de puşcă, trăgând cu ghiulele, îşi demonstrau priceperea. Aceste de pe urmă arme fuseseră construite de către chinezi. Cu ajutorul lor se puteau arunca la distanţă şi sferele explozive ale Baphometilor.

Guillaume dorea mai ales să-i obişnuiască pe cavaleri cu explozia sferelor pe care nu trebuiseră să le înfrunte

niciodată, ca și să pună la punct o tactică nouă de luptă. De fapt, era sigur că Baphometii dispuneau de tot felul de explozive din belșug și orice atac în masă ar fi fost sinucidere curată.

Sub pretextul unei cruciade preventive îndreptata împotriva dușmanilor Sfintei Credințe, cu spriinul Papei, Marele Maestru ascundea de fapt ambiții mari care-i umpluseră de groază pe cei care-i ghiciseră gândurile și intențiile.

Pentru el, universul era o pradă nouă oferită rapacității sale. Imperiul terestru nu-i mai era de-ajuns, acum că aflase de existența vastelor regate stelare. Până acum nu-și dăduse pe față dorința de a stăpâni, formula *Non nobis Domine, sed Nomini tuo da Gloriam* împăcându-l cu conștiința sa și ajunsese să creadă și el că acționa numai pentru cauza Domnului și Credinței Adevărate...

Și astfel, în această dimineață senină în care o briză proaspătă făcea să fluture mândre steagurile și drapelele, o mare de oameni se înghesuiau atât pe câmpie cât și în tribunele îmbrăcate în mătăsuri și tapiserii.

Nobile doamne, prințese gătite în cele mai elegante haine, se entuziasmau mai mult decât cavalerii, frumusețî Orientale contra celor Occidentale. Fiecare luptător își alesese doamna ale cărei culori avea să le poarte și care avea să devină regina turnirului, dacă alesul său avea să fie victorios.

Pretutindeni, cavaleri și scutieri își lustruiau armele După întrecerea care punea față-n față doi adversari înarmați cu lănci, avea să urmeze lupta corp la corp, în care combatanții aveau să se-nfrunte pedeștri.

Apoi, urmau întrecerile de tir, apoi o bătălie simulată cu armele lui Baphomet. În fine, la căderea serii, avea să fie oferit un banchet la care participau învingătorii, dacă

starea sănătății avea să le permită și dacă nu le vor lipsi prea mulți dinți...

Onoarea de a conduce turnirul îi fusese acordată mareșalului Pierre de Sevry. Culoarea roșie din obrajii săi arăta că degustase o oarecare cantitate de băutură, dar asta nu-l împiedica să se țină drept în timp ce se îndrepta spre Marele Maestru, care era înconjurat de suita sa, pentru a-i cere permisiunea să anunțe intrarea cavalerilor în arenă.

Guillaume scoase sabia din teacă, heralzii sufłară de trei ori în trompete, după care mareșalul ridică bastonul.

Viitorii adversari își coborâră vizierele și-și făcură intrarea în arena împărțită în douăzeci de culoare paralele.

Ospitalieri și Teutoni se pregăteau să-i înfrunte pe Templieri, în timp ce războinicii lui Qoubilaï îi aveau drept adversari pe cavalerii francezi, englezi și germani.

Conducătorul mongolilor stătea la galerie, aplecat, pentru a privi în arenă, alături de Guillaume, Jean de Villiers și Konrad von Thienberg, ceea ce constituia o dovadă a stimei pe care i-o purta Marelui Maestru.

Regulile întrecerii prevedeau că adversarul trebuia atins pe scut sau pe coif. Loviturile sub centură erau interzise. Arbitrii vegheau ca aceste reguli să fie întocmai respectate.

Trompetele sunară pentru a doua oară.

Cu zgomot de tunet, copitele cailor izbiră pământul, penele coifurilor tresăriră ca niște păsări vii, în timp ce combatanții își coborâră lănciile, prinzând viteză.

Deși armurile erau după modelul cel nou, își alesèseră cu toții coifuri cu figuri alegorice sau monstruoase, așa încât luptătorii arătau ca niște creaturi venite din altă lume.

Chiar de la primele izbituri, aproape jumătate din cavaleri muscară pământul. Aceștia se ridicară blestemând,

mergând să-şi ascundă ruşinea în corturile împodobite, ceilalţi rămânând pe loc, fremătând, în timp ce scutierii se repezirâ să ofere îngrijiri. Din fericire, puţini dintre ei fuseseră grav atinşi, căci metalul din noile armuri avea o rezistenţă excepţională. În schimb, mai multe lovituri la cap îi făcuseră să-şi scuipe dinţii într-un val de sânge.

Cei rămaşi teferi îşi reluară locurile pentru continuarea luptei.

Printre ei se aflau toţi ofiţerii Templieri, Ospitalieri şi Teutoni. De data aceasta, învingătorii trebuiau să înfrunte un nou adversar. Astfel, Jean de Grailly se găsi în faţa uriaşului teuton Siegfried von Orselen.

În ce-l priveşte pe Otto de Granson, el trebuia să se-nfrunte cu Godefroi d'Antioche, un ospitalier cu o reputaţie deosebită.

Caii se lansară în galop pentru a doua oară ; izbiturile lănciilor răsunară ca lovituri de secure, pământul se cutremură la căderea celor ce fuseseră aruncaţi din şa.

De data asta, doar patru cavaleri mai rămăseseră în arenă : Otto de Granson, Jean de Grailly, Siegfried von Orselen şi Thibaud Gaudin. Cei patru îşi încrucişaseră lănciile, dar fără rezultat.

În cele din urmă, după o ultimă confruntare, un singur combatant rămase călare : Thibaud Gaudin, care făcu un tur în galop uşor, săltând în şa, pentru a saluta cu lancea ridicată aleasa inimii sale şi merse să-şi primească ramura de palmier acordată învingătorilor, din mâna lui Guillaume de Beaujeu.

— Nobile prieten, nu era luptător mai potrivit ca tine pentru această recompensă, exclamă Marele Maestru încântat. Cu tine, sunt sigur că Imperiul meu se va afla pe mâini bune în timpul absenţei mele.

Jean de Villiers şi Konrad von Thierberg îl felicitară la rândul lor, dar din vârful buzelor. Ei nu puteau fi bucuroşi că fuseseră învinşi de adversarii lor.

Din fericire, luptele corp la corp care urmară dădură posibilitatea Ospitalierilor şi Teutonilor să se evidenţieze la rândul lor. După două ore de încleştări, timp în care penele coifurilor fâlfâiră în vânt, armurile se izbiră, scuturile se loviră până ce nu se mai puteau distinge însemnele încrustate pe ele, celor doi învingători li se acordară premiile câştigate cu atâta efort.

Acum soarele se ridicase sus pe cer şi-ncepeau să se facă simţite setea şi foamea. Toţi se-ndreptară spre taberele lor să-şi recapete forţele pentru întrecerile prevăzute pentru după-amiază.

De data aceasta, era vorba de nişte exerciţii cu totul diferite. Armatele reunite în jurul castelului Chang-Tou fuseseră împărţite în două, fiind formate din cathayezi, tătari şi trei caste rivale de călugări-soldaţi.

Scopul manevrei era următorul : oastea albastră trebuia să încerce să treacă râul sub focul oştirii roşii aflată pe platou.

Ca o noutate fără precedent, arbitrii şi observatorii survolau locul bătăliei din nave care zburau la joasă înălţime pentru a avea o vedere de ansamblu mai bună şi pentru a aprecia rezultatul tragerii şi a constata exact ce efective sunt scoase din luptă.

Locul acestui Kriegspiel fusese ales, bineînţeles, la o distanţă apreciabilă de palat şi direcţia vântului fusese determinată cu grijă, în aşa fel încât emanaţiile dăunătoare să fie repede îndepărtate de combatanţi.

Guillaume şi ceilalţi doi Mari Maeştri asistau la desfăşurarea luptei, de la bordul unei nave pe care flutura drapelul Baussant

Oastea albastră era condusă de Konrad von Thierberg, iar cealaltă lupta sub drapelul mareşalului Pierre de Sevry.

În faţa şi în spatele liniilor, erau înfipte fanioane ce serveau drept ţintă pentru proiectilele grele. Armele uşoare ţinteau spre combatanţi, lăsând, la atingere, urme de vopsea neagră amestecată cu praf chinezesc. Aceştia erau consideraţi scoşi din luptă.

De la început, observatorii constatară că nu puteau utiliza caii în acest gen de înfruntare, căci aceştia se speriau de exploziile cu care nu erau obişnuiţi, şi fugeau în toate părţile. Elefanţii lui Qoubilaï semănară la rândul lor panică în rândurile castei albastre.*

Guillaume prevăzuse, desigur, aceste incidente. El dăduse ordin cavalerilor să se împrăştie pe o arie cât mai largă şi să se adăpostească în gropile individuale săpate de scutieri imediat după începerea jocului.

Călugării-soldaţi socotiră o asemenea atitudine nedemnă de ei, aşa că rămaseseră în câmp deschis, dar caii şi elefanţii năvăliră peste ei, se aruncară iute în acele refugii mai înainte disprețuite. *

Pe ansamblu, manevrele demonstrară cât se poate de clar lipsa de antrenament a cavalerilor pentru a lupta împotriva unor adversari dotaţi cu arme explozive.

În timp ce primele valuri de atacatori traversau cursul apei, apărătorii, în loc să rămână în tranşee şi să execute tir concentrat cu armele uşoare, năvăliră în atac cu săbiile scoase. Mulţi dintre ei fură împuşcaţi — mai bine

* *Observaţia Templierului de Tyr.* Din acest motiv elefanţii fură eliminaţi din expediţie. De altfel, ei constituiau o încărcătură prea mare pentru nave.

* Trebuie spus că unii trăgători fără experienţă folosiseră ghiulele adevărate. Oastea înregistră vreo cincizeci de morţi. Dezastrul fu ascuns soldaţilor pentru a nu-i demoraliza şi se spuse că cei dispăruţi fuseseră trimişi într-o misiune, undeva, departe, la frontiere.

zis pătaţi cu vopsea — ceea ce nu-i împiedică să atace cu sabia, împotriva oricăror reguli...

Câte unii, recuperându-şi caii, se lansară chiar într-o şarjă eroică, formând o ţintă ideală pentru gloanţele trăgătorilor cu praştia.

Totul se sfârşi într-o harababură de nedescris care îl făcu să zâmbească batjocoritor pe Marele Maestru al Teutonilor şi pe cel al Ospitalierilor, în timp ce expresia de pe figura lui Guillaume trăda dezamăgirea...

Hotărât, armatele sale uitaseră, învăţămintele trase din campaniile precedente. Trebuiau instruite din nou, atât în ce priveşte înfruntările terestre cât şi luptele la bordul navelor care ar fi adus şi mai multe decepţii...

Slavă Domnului, Guillaume dispunea de destul timp pentru a remedia neajunsurile. Îi mulţumi în sinea sa lui Dumnezeu pentru ideea de a-şi pregăti oastea în avans, căci dacă Baphometii ar fi atacat Pământul în acest moment, ar fi învins cu uşurinţă aceşti bieţi naivi care credeau încă în puterea spadei lor !

— Toate astea vor trebui schimbate..., rosti sec Guillaume către ofiţerii săi şi către ceilalţi Mari Maeştri în cursul banchetului care îi reuni în seara ce urmă, sub nişte corturi imense instalate în aer liber în curtea palatului.

Numai demnitarii participară la acest banchet, căci luptătorii se aflau într-o stare dezolantă. Asurziţi de explozii, pe jumătate sufocaţi de norii de praf, cu picioarele îndoite de oboseală, cu ochii arşi, sărmanii fraţi Tholon crezuseră că le-a sunat ceasul atunci când un proiectil greu, aruncat la nimereală, explodase nu departe de ei.

— Pe Dumnezeul meu ! strigă Guiot, am crezut c-am ajuns în iad, acu' ştiu ce m-aşteaptă pentru păcatele mele.

Garin, aveai dreptate când ne spuneai să nu ne dedăm desfrâului...

După ce rosti aceste vorbe, dădu pe gât o carafă de vin aromat, ceea ce-l mai întări puțin, în timp ce Clément îi întărea spusele :

— Sfinte Cristoase ! Mai văd și-acu' flăcările jucându-mi înaintea ochilor. Ia zi, Garin, ești sigur că nu suntem morți ?

— Fraților, adevăr vă grăiesc vouă : născuți în Dumnezeu, morți în Cristos, înviem prin Sfântul Duh. Arătați păreri de rău pentru greșelile voastre și rugați-vă pentru Viața Eternă. Nu mai păcătuiți și veți cunoaște pacea eternă. Ce importanță are pierderea unui trup din carne ? Guillaume — fie numele lui binecuvântat ! — pregătește o sfântă cruciadă care vă va oferi prilejul să vă răscumpărați păcatele pornind spre spațiile infinite. pentru a servi cauza Sfintei Credințe ! În călătoria noastră nu vom avea nici o ocazie să fim tentați de păcatele trupești, decât dacă am fi amenințați de ticăloasa perversiune. Prin urmare, nu vom întâlni decât creaturi al căror sex nu va semăna, cu siguranță, cu al nostru și orice păcat trupesc vă va fi interzis pentru a nu dezvălui originea voastră terestră.' Veți avea deci ocazia unei perioade de totală abstinență...

— Fir-ar să fie ! Nu m-am gândit la asta..., suspină Guiot stupefiat. Chiar că n-o să avem parte de vreo fetișcană pentru o blestemată perioadă de timp !

— Și totuși, ăsta e adevărul, îl asigură Templierul cu un zâmbet ironic. Dacă o să întâlnim alte ființe prin ceruri, cu siguranță c-o să aibă altă înfățișare decât noi.

— Fir-ar afurisit ! înjură Clément. Asta-i bună... Și tu ce crezi, o să stăm mult în purgatoriul ăla ?

— Greu de spus. Echivalentul a o lună sau două după timpul nostru, fără-ndoială. Seniorul Marco Polo va trebui să-şi facă relaţii cu alţi neguţători de la care să capete informaţii, poate chiar va trebui să meargă într-un oraş ocupat de Baphomeţi. Apoi, vom reveni pe Pământ făcând un ocol pentru a nu atrage atenţia patrulelor inamice. Desigur, două luni reprezintă minimum de timp, dacă nu apare nimic neprevăzut...

— Eh ! sună destul de bine. Frate Garin, îţi mulţumim că ne-ai lămurit. Sunt mort de oboseală, mă duc să mă culc. Vii şi tu, Clément ?

— Vin... noapte bună, Garin !

— Domnul să vă binecuvânteze şi să vă dea vise prevestitoare ! le ură Templierul, uimit să-şi vadă fraţii deveniţi deodată virtuoşi.

Rămase o clipă pe gânduri, cu ochii la flăcările jucăuşe ale focului, întrebându-se de ce necredincioşii lui fraţi îşi pierduseră brusc pofta de mâncare. Oare perspectiva de a părăsi Pământul să-i fi făcut, în sfârşit să se gândească la salvarea sufletului lor ? Scutură din cap, îngenunche pentru o scurtă rugăciune apoi, învelindu-se în larga sa mantie albă, se pregăti să se culce.

Cât despre Clément şi Guiot, aceştia păreau să fi uitat de oboseală. Imediat ce-l văzură pe fratele lor adormit, o luară cu paşi mari pe drumul ce ducea spre Chang-Tou.

Un sfert de oră mai târziu, ajunseseră la podul mobil, rostiră parola şi pătrunseră în oraş pe o stradă lăuntrică.

După ce merseră pe strada întunecoasă vreo cincizeci de metri ajunseră în faţa unei maghernițe luminate. Cântecele, ţipetele şi înjurăturile se auzeau de afară. Pe pancarda de deasupra porţii era scris numele tavernei : *La mistreţul vesel.*

De la ferestrele de sus se auzeau râsete de femei.

Cei doi fraţi se înţeleseră din priviri, zâmbind încântaţi. Înainte de a fi supuşi unei abstinenţe forţate, de mai multe săptămâni, aveau să lase în urma lor ceva suveniruri pentru această călătorie nefericită şi chiar pentru mai multe alte călătorii...

A doua zi dimineaţa, Garin îi descoperi pe Clément şi Guiot dormind alături de el. Îşi spuse rugăciunea de dimineaţă, pregăti o gustare din resturile rămase din ajun, apoi, cum fraţii lui continuau să sforăie dormind duşi, se hotărâ să-i scuture pentru a-i trezi, la început mai cu blândeţe, apoi cu furie.

Aceştia se răsuciră pe partea cealaltă mormăind.

Văzând că eforturile îi sunt inutile, Garin stătu o clipă pe gânduri, după care se apropie de Guiot, îl mirosi, apoi se trase de-o parte cu o strâmbătură de dezgust, aşa de tare puţea fratele lui a vin.

Fără să mai stea pe gânduri, înşfăcă o găleată de apă şi-o turnă fără menajamente peste nefericiţii care săriră în picioare turbaţi, înjurând de mama focului.

— Hotărât lucru, mormăi Templierul, sunteţi incorigibili ! Unde aţi fost azi noapte ?

— Ei, ne-am gândit c-ar fi mai bine să ne luăm rămas bun de la prieteni, bombăni Clément scuturându-se de apă. Aşa că ne-am dus în oraş... Şi toată lumea a vrut să ciocnim un pahar, aşa că a trebuit să răspundem ca să nu se supere !

— Sigur că da ! întări Guiot. Nu puteam să-i refuzăm pe vechii noştri prieteni...

— Ah, da ! Şi-asta ? întrebă Garin smulgând din buzunarul ticălosului o eşarfă de mătase roşie. E un cadou de adio, nu-i aşa ?

— Sigur ! făcu Clément. Acolo unde ne ducem noi poate să fie frig noaptea.

— Nu mai minţiţi atât, păcătoşilor ! Iar v-aţi tăvălit în păcat şi desfrâu, nu ştiu ce mă împiedică să vă las în plata Domnului ?

— Ştii, ne-am tot gândit la tine îl linguşi Guiot. Ţi-am adus şi ţie o amintire, un dinte al Sfintei Agatha, se pare că poartă noroc şi că nu poţi fi rănit dacă-l ai asupra ta.

Spunând astea, scotoci în dulap şi dădu la iveală un dinte gălbui pe care Templierul i-l azvârli cât colo cu o lovitură.

— Ticăloşi proşti ! Sunteţi în stare să credeţi toate tâmpeniile când vă îmbătaţi ! Mâncaţi şi schimbaţi-vă hainele. Îmbarcarea este prevăzută peste o oră...

— Oricum, ai exagerat ! protestă fără convingere roşcatul. Un dinte care m-a costat trei soli...

Templierul dădu din umeri şi, fără a le mai da atenţie, se-ntoarse la treburile sale : îşi perie cu meticulozitate mantia albă şi îşi lustrui armele.

La ora prevăzută, fraţii Tholon se prezentară la nava de recunoaştere. Clément şi Guiot căscau de le trosneau maxilarele.

Seniorul Marco Polo se plimba încolo şi încoace prin faţa scării de urcare în navă.

Veneţianul era un bărbat foarte arătos. O beretă largă de catifea roşie era aşezată peste părul lui negru, ondulat. Ochii albaştri, înfundaţi adânc în orbite, luminau o figură energică, plină de bunătate, bronzată după neobositele sale călătorii. Barba tunsă scurt, pe care şi-o freca adesea, nu ascundea decât pe jumătate un gât ca de taur ce demonstra o forţă nemaiobişnuită. Umerii

săi largi, înfăşuraţi într-o mantie de hermină imaculată, dominau o talie subţire, strânsă într-o centură brodată.

Privirea sa pătrunzătoare scrută feţele membrilor echipajului, după care le adresă câteva cuvinte cu o voce melodioasă având un uşor accent italian.

— Prieteni, vom trăi împreună o aventură plină de pericole. Vă cunosc vitejia şi n-am nici o îndoială cu privire la felul în care vă veţi purta dacă va trebui să ne batem. Totuşi, lucrul cel mai important este capacitatea voastră de adaptare. Ne vom afla printre fiinţe care ne sunt ostile şi va trebui în fiecare moment să ne supraveghem atitudinea, cuvintele. Aveţi grijă : un gest banal ne poate fi fatal între străini. Secretul reuşitei noastre rezidă deci într-o permanentă prudenţă. Datorită talismanelor Fratelui Jaubert veţi fi inspiraţi de Sfântul Duh şi veţi vorbi curent limba celor a căror înfăţişare o veţi avea. Minunatele aparate ale învăţatului Jaubert funcţionează perfect, după cum mi s-au dat asigurări. Înţeleptul lama care ne însoţeşte ne va feri de orice surpriză prin puterea sa de a citi gândurile. Este vital pentru creştinătate să ducem la bun sfârşit misiunea noastră. Veţi fi negustori, deci nici nu veţi căuta ceartă, nici nu veţi jefui. Un singur lucru vă interesează, să vă vindeţi mărfurile la preţ bun. Staţi cu urechea atentă în orice moment şi faceţi-i pe partenerii voştri să vorbească, fiţi generoşi. Nu vă zgârciţi la daruri, fiţi mereu cu masa pusă. Totuşi, aveţi grijă să nu consumaţi peste măsură licori şi mâncăruri necunoscute ; noi vă vom avertiza asupra pericolului pe care-l reprezintă anumite mâncăruri, dar am putea omite vreun detaliu. Rămâne deci, ca voi să fiţi prudenţi. Feriţi-vă să vă acordaţi unele libertăţi. Nu vă lăsaţi ispitiţi. Nu ştiu cum ar putea să arate femeile pe acolo, dar din partea lor vine întotdeauna pericolul ! Acum, ne îmbarcăm, veţi mai primi instrucţiuni la bord. Să ştiţi că eu sunt pe deplin încreză-

tor în reuşita misiunii noastre : veţi fi la înălţimea sarcinii încredinţate.

După spusele acestea, escaladă cu agilitate treptele scării metalice şi fu urmat de ceilalţi membrii ai echipajului.

În afară de fraţii Tholon, nu mai erau decât doi pasageri : învăţatul Djaffar, singurul care cunoştea funcţionarea aparatelor aflate la bord şi înţeleptul lama Houen-Lun de care depindea succesul expediţiei.

Era loc suficient. Nava putea oferi spaţiu pentru zece persoane. Se instalară cu toţii comod.

Navele destinate armatei lui Guillaume fuseseră construite exact după navele Baphomet, cu diferenţa că puteau oferi spaţiu pentru o sută de oameni. Dimensiunile navelor ar fi putut părea ciudate extratereştrilor, aşa că Jaubert îi dotase pe spioni cu o navă perfect asemănătoare cu cele ale inamicului.

Când trapa se închise cu un pocnet, fraţii Tholon resimţiră o oarecare emoţie. Urmau să înfrunte pericole necunoscute — aveau ei să revină într-o zi pe dragul lor Pământ ?

Totuşi, când ecranul aflat în faţa lui Djaffar se lumină şi Guillaume le ură noroc trimişilor săi, cei din Auxerre se înviorară şi inimile li se umplură de mândrie. Nu spusese Marele Maestru că destinul umanităţii depindea de ei ?

Respirară adânc şi-şi jurară să ducă la bun sfârşit sarcina încredinţată, orice s-ar întâmpla.

Capitolul al treilea

Nava își luă zborul ca o pană, croindu-și drum către norii care pluteau leneș în zare.

Uimiți peste măsură, Clément și Guiot văzură câmpia verde estompându-se și dispărând în ceață, în timp ce norii defilau prin fața hublourilor sau ce erau acelea care le țineau locul.

Spectacolul deveni și mai grandios când Pământul se micșoră căpărând dimensiunile unei sfere înconjurată de un inel azuriu, proiectat pe cerul întunecat.

— Pe Dumnezeul meu ! ce frumos e... lăsă să-i scape Roșcatul.

— Și luna, ia uită-te ! se extazie Clément. Parcă-ar fi piatra de la inelul unei prințese...

Dar nava continua să urce cu viteză. Djaffar încetă să se mai ocupe de aparate. La bord, totul era automat sau aproape automat, așa că rolul său se rezuma la supravegherea bunei funcționări a ansamblului.

Nava ieși din sistemul solar perpendicular pe planul eliptic, așa că celelalte planete se distingeau greu pe cerul înțesat de stele.

— Prieteni, rosti atunci Marco Polo, călătoria noastră va dura câteva săptămâni. Vom trece prin apropierea mai multor stele comparabile cu Soarele nostru. În principiu, ele n-ar trebui să aibă planete. Oricum, înțeleptul nostru Houen-Lun va face un sondaj psihic atunci când vom trece pe-aproape de acești aștri. Se-nțelege, cu cât ne vom apropia de ținutul demonicilor Baphomeți, cu atât va trebui să fim mai prudenți. În cazul în care ne vom întâlni pe drum cu o altă navă Djaffar știe ce are de făcut. Lama va încerca să subjuge spiritul echipajului pentru a culege informații despre extratereștrii care fac negoț între ei. Acesta va fi unul din momentele cele mai pline de risc din călătoria noastră. Va trebui să păstrați liniștea și să nu-i tulburați concentrarea spirituală. El ne va comunica apoi cele aflate și ne vom spune care este atitudinea cea mai potrivită pe care trebuie s-o adoptăm. Pentru viitorul imediat, nu vă fie teamă că n-aveți ce face. Învățatul Djaffar vă va ajuta să învățați limba inamicilor noștri cu ajutorul minunatelor talismane. În fiecare zi va trebui să luați lecții timp de o oră. S-ar putea ca după asta să simțiți oarecare dureri de cap, dar ele sunt trecătoare. După douăsprezece zile, veți vorbi limba planetei Baphomene la fel de bine ca limba voastră maternă. Veți cunoaște de asemenea care le sunt obiceiurile și comportamentul, ceea ce va evita orice încurcătură. În fine, dacă va fi să intrăm în contact cu altă rasă, instruirea noastră va trebui să se deruleze mai rapid, în câteva minute doar. Djaffar vă va

da o licoare care vă va îndepărta oboseala. Şi acum, la locurile voastre pentru prima lecţie...

Cei trei fraţi, oarecum reticenţi, luară loc pe scaunele speciale, după ce Marco Polo le dădu asigurări că şi el fusese supus acestui tratament fără a păţi nimic.

Această primă şedinţă se încheie cu bine.

La început rămaseră cu gura căscată. O voce le şoptea în urechi cuvinte neînţelese. Puţi câte puţin, cei trei se destinseră şi murmurul nu se mai auzi.

Odată lecţia încheiată, li se dădu un sfert de oră liber, după care, cum venise ora mesei, gurmanzii din Auxerre trebuiră să se mulţumească cu o fiertură lipsită de gust distribuită dintr-un aparat ciudat. Pentru a-şi potoli setea li se oferi numai apă, băutură de-a dreptul insipidă pentru Clément şi Guiot care începură să viseze la merindele oferite de iubitul lor Pământ...

Totuşi, dădură dovadă de bună-creştere, ţinându-şi comentariile doar pentru ei. Marco Polo, Djaffar şi Houen-Lun avuseseră acelaşi regim cu ei, aşa că fraţii Tholon se abţinură să protesteze. Cât despre Garin, el se amuza copios văzând figurile dezamăgite ale necredincioşilor săi fraţi.

Această viaţă monahală dură zile de-a rândul.

Tibetanul îşi petrecea cea mai mare parte a timpului şezând chircit pe o rogojină, cu capul acoperit de o plasă din fire de aur aşezată peste părul dat cu unsoare. Djaffar verifica regulat instrumentele bizare instalate pe o consolă în faţa lui, apoi prepara alifii pentru a-şi umple timpul. Cât despre Marco Polo, el cerceta neîncetat poziţia constelaţiilor care apăreau pe un ecran, comparând-o cu cele însemnate pe o sferă de cristal.

Fraţii Tholon se supuneau zilnic şedinţelor de învăţare a limbii fără nici un fel de entuziasm. Numai Clément se plângea de dureri de cap şi de coşmaruri. Djaffar îi dădea

câteva picături dintr-o licoare amară şi totul revenea la normal.

Soarele nu mai era de mult altceva decât o stea minusculă pierdută printre nenumărate alte stele.

Într-o dimineaţă, la trezire, Garin pronunţă câteva fraze într-o limbă străină cu accente aspre. Lucru extraordinar, el înţelegea acum manevrele executate de Djaffar, descoperind brusc că nava, propulsată de unde, naviga într-o lume care nu avea nici o legătură cu lumea lor, urmând o traiectorie determinată cu precizie de un sistem automat. Înţelese că imaginile pe care le vedea pe ecran nu erau decât reproduceri într-o gamă luminoasă perceptibilă pentru ochii săi. Îi veneau în minte amănunte extraordinare : imagini ale unei planete roşietice cu cerul brăzdat de nori de ametist, unde oraşe gigantice îşi înălţau turnurile către nori, asemănătoare cu turnul Babel. Cunoştea deja moravurile împotriva firii perverşilor Baphomeţi, care păcătuiau între ei, bărbaţi şi femei asemenea. Din aceste împerecheri se năşteau mici monştri care erau crescuţi în incubatoare încălzite. Îngrozit, zări imaginea a mii de guri care sugeau cu lăcomie din tuburi de plastic prin care se scurgea o zeamă verzuie.

Templierul află de asemenea că existau, în afară de Baphomeţi, încă trei rase extraterestre. Mai întâi, graţioşii Ethiri cu corpul acoperit de pene catifelate şi înzestraţi cu aripi imense, locuind în cuiburi aflate pe crengile înalte ale arborilor, hrănindu-se cu seminţe şi insecte. Peste ei năvăliseră Baphomeţii şi blânzii înaripaţi fuseseră transformaţi în sclavi. Unii dintre ei, expatriaţi, erau făcuţi servitori. Aripile lor lungi şi le târau lamentabil în urma lor. Cei ce rămăseseră pe Eth fuseseră dotaţi cu minusculi encefalo-inductori şi munceau fără odihnă pentru a culege nişte flori minunate pe care le distilau pentru a extrage o esenţă parfumată. Aceasta era conservată în flacoane

de cristal şi expediată în nave încărcate, către Baphomeţii care o consumau în cantităţi enorme. Aceste droguri îi scufundau într-o nesfârşită stare de extaz pe timpul repetatelor contacte sexuale.

Cât despre Orphezi, ei erau un fel de insecte semănând cu nişte călugăriţe uriaşe *.
Ei treceau drept maeştri în fabricarea unor pavilioane de urechi, ciudat întortocheate, din care scoteau nişte sunete melodioase, fiind dăruiţi de altfel cu arta de a compune melodii minunate. Rasa lor fusese decimată de către Baphomeţi şi puţinii supravieţuitori fuseseră trimişi în captivitate pe planeta Baphom. Acolo, pentru a-şi fermeca stăpânii, aceşti nefericiţi trebuiau să-şi cânte la nesfârşit melodiile. Ei sufereau din cauza climei prea reci de pe această planetă de exil şi mureau foarte curând. Din fericire, rasa lor era foarte prolifică. Fiecare femelă oua cam treizeci de ouă care erau clocite în incubatoare. Puii erau hrăniţi de nişte creaturi de metal care le furnizau sucurile de plante indispensabile creşterii lor, aduse în mod special de pe planeta Orph.

Odéous, singura rasă ce poseda o civilizaţie avansată, fusese înrobită după lupte aprige care răvăşiseră planeta lor de origine. Corpul lor era foarte asemănător cu cel al pământenilor, numai că natura îi înzestrase cu o epidermă irizată, cu tonuri schimbătoare. Ochii lor imenşi exprimau o bunătate fără margini. Nemiloşii Baphomeţi îi transformaseră în navigatori prin spaţiu, vâslaşi de galeră înlănţuiţi pe vecie de nava lor. Aceşti sclavi posedau o înclinaţie înnăscută către electronică, chimie şi mecanică, ceea ce-i făcea să fie de neînlocuit. Ei cărau fără-ncetare mărfuri către planeta Baphom, străbătând distanţe imense pentru a intra în contact cu alte planete îndepărtate şi a procura pentru stăpânii lor produse alimentare noi şi dro-

* insecte care pe pământ poartă denumirea Mantes Religioasa.

gurile atât de plăcute Baphomeților. Acestor echipaje blestemate le era imposibil să scape de despoticii lor stăpâni de pe Baphom : un dispozitiv special făcea ca navele lor să revină în mod inexorabil pe această planetă, așa cum fierul este atras de magnet. Nu aveau nici măcar speranța de a-și putea pune capăt amărâtelor lor vieți, căci niște electrozi introduși în creierul lor făcea imposibilă orice tentativă de sinucidere. Astfel, toată viața lor, acești Odéous se priveau unii pe alții cu ochii lor mari cu pupile imense, vâslași de galeră făcuți prizonieri pe vecie. Femeile lor, frumoase ca niște zeițe, aveau o soartă încă și mai tristă. Ticăloșii Baphomeți, amatori de plăceri mereu noi, apreciau frumusețea corpurilor lor delicate, cu forme grațioase și-și umpleau haremurile cu aceste nefericite creaturi.

Toate acestea, Templierul le află fără nici o surprindere, de părea că le-ar fi știut dintotdeauna. Înaintea plecării, i-ar fi fost probabil dificil să asimileze aceste date, atât de noi pentru el. Grație aparatului magic, accepta acum, aceste informații ca evidențe.

Frații lui acumulară cam în același timp aceste noutăți fără nici o dificultate. Ceilalți pasageri fuseseră supuși tratamentului înainte de plecare și cunoșteau deja toate aceste detalii.

Marco Polo ținu totuși să le precizeze câteva lucruri în plus :

— Știți acum care este înfățișarea creaturilor pe care le vom întâlni în această călătorie. Din păcate, nu cunoaștem limbajul lor. Baphomeții își disprețuiesc sclavii și puțini dintre ei vorbesc limba celor pe care i-au înrobit. Înțeleptul nostru lama va avea deci o sarcină extrem de dificilă dacă din întâmplare vom întâlni o navă cu un echipaj format din Odéous. O dată contactul stabilit, ne vom deghiza pentru a nu le atrage atenția. Am prevăzut tot ce

era necesar. Nu rămâne decât să vă repetați rolul. Cel mai dificil va fi să suportați bucățile de sticlă care vor face ca ochii voștri să semene cu ai creaturilor Odéous. Veniți cu mine, vă voi arăta cum să vi le fixați sub pleoape.

Aceste exerciții de deghizare mai distrară puțin echipajul care începuse să se plictisească. Clément izbucni într-un hohot de râs nebun când îl văzu pe Guiot cu niște ochi mari, blânzi și lăcrimoși.

Din fericire, campania lor în Asia, când oastea lui Guillaume venită din Palestina luptase împotriva mongolilor, îi obișnuise să se acomodeze cu oameni cu obiceiuri ciudate și, pentru ei, un Odéous nu era foarte diferit de un locuitor din Cipanghu.

La bord, viața se desfășura deci după modelul obișnuit. Djaffar își petrecea cea mai mare parte a timpului supraveghind buna funcționare a navei și continua să se documenteze consultând adesea imaginile microscopice transparente care puteau fi mărite pe un ecran special. El acceptă chiar să-i dea câteva explicații sumare lui Garin care, acum, era capabil să descifreze aceste scheme. Când se întindea în cușeta sa, mireanul visa ore întregi cu ochii mari deschiși. Atunci, el revedea imaginea Alexandriei, patria sa îndepărtată, cerul ei albastru, plajele ei întinse, dunele ondulându-se în zare, grădinile ei de palmieri și de măslini seculari cu trunchiuri noduroase, tufele multicolore de smochini și rodieri, boscheții de arbori de gumă, răspândind miresme.

Niciodată nu uita ora de rugăciune, când se așeza cu fața către steaua abia deslușită pe care se găsea mormântul Profetului. Asta nu-l împiedica să participe la rugăciunile pe care Templierul le rostea cu regularitate în fiecare dimineață. Musulmanul părea să-și fi creat o religie numai a lui, în care se-mpleteau armonios dogmele Islamului cu cele Creștine.

Cât despre Houen-Lun, el trăia retras.

Uneori schimba câteva cuvinte cu Marco Polo sau cu Djaffar, petrecându-şi restul timpului în poziţii ciudate, cu membrele contorsionate, cu spiritul încordat pentru a percepe şoaptele numai de el auzite care veneau din spaţiul infinit.

Odată, intrigat de această aparentă indiferenţă, Garin îl întrebase de ce stă aşa ?

— Progresez..., răspunse călugărul.

— Ce vrei să spui cu asta ?

— Învăţ să nu mai simt emoţiile omeneşti.

— Asta e tot ? insistă Templierul puţin nedumerit.

— Nu, încerc de asemenea să pierd conştiinţa existenţei trupului meu şi a percepţiilor care-l tulbură...

— Şi cum procedezi ?

— M-am uitat în nemişcare, m-am dezbrăcat de corpul meu, am alungat orice idee preconcepută. În felul acesta pot trăi în armonie cu universul şi pot să mă identific cu el...

Garin nu mai insistă. Părea că tibetanul, printr-o îndelungată asceză şi prin practici draconice de control asupra trupului său, ajunsese la o formă de existenţă diferită de a celorlalte fiinţe umane. Templierul şi-ar fi dorit să încerce şi el, dar Houen-Lun părea mult prea avansat pentru a-şi lua povara unui discipol. De altfel, Marco Polo îl prevenise : soarta expediţiei depinde de el. Prima intrare în contact cu străinii, avea să fie decisivă...

Nava îşi urma astfel traiectoria zile de-a rândul. Fără clepsidrele aflate la bord, n-ar fi putut să-şi dea seama de trecerea nopţilor şi-a zilelor.

De-acum fraţii Tholon se obişnuiseră cu deghizarea şi învăţaseră să-şi ungă mâinile şi faţa cu o unsoare de culoarea curcubeului, ale cărei nuanţe se modificau mereu.

Graţie unui balsam, inventat tot de Djaffar, suportau acum prezenţa bucăţilor de sticlă sub pleoapă, fără nici o dificultate.

Veneţianul nu făcea economie de laudă. Conform planurilor sale, fraţii Tholon aveau să-i servească drept escortă dacă, din întâmplare, trebuiau să părăsească nava. Djaffar nu putea părăsi nava pentru că trebuia să evite apariţia vreunui musafir neaşteptat, iar tibetanul prefera să rămână singur, pregătit să sondeze spiritele, decât să se amestece prin mulţime.

Acum, planeta Baphom se putea distinge foarte clar. Steaua apărea pe ecrane ca o mică sferă roşiatică. Până în momentul acela, demonicii săi locuitori nu-şi semnalaseră încă prezenţa în nici un fel.

Dar într-o zi, în timp ce Djaffar îşi făcea obişnuita rugăciune, tibetanul ieşi din imobilitatea sa.

Fără a manifesta vreo emoţie, anunţă cu simplitate :

— Spiritul meu este în contact cu nişte străini care se găsesc într-o navă asemănătoare cu a noastră...

După care căzu din nou în muţenia sa obişnuită, în timp ce tovarăşii săi scrutau în zadar ecranele şi Jaubert manevra cu febrilitate tot felul de instrumente.

Câteva clipe mai târziu, Houen-Lun rosti :

— Este vorba de negustori odéous. Sunt patru. În curând le veţi putea repera nava. Frate Jaubert, vei lansa un semnal de ajutor şi vei cere să fii escortat până la cel mai apropiat port spaţial. În momentul acesta, spiritul lor este condiţionat. Nu se vor mira de nimic.

În timp ce pasagerii se deghizau în grabă, Jaubert supraveghea instrumentele de detectare. În sfârşit, pe o placă luminoasă îşi făcu apariţia un punct strălucitor. Aproape simultan fu înregistrat un semnal care cerea identificarea navei.

Templierul era deja pregătit pentru o asemenea întâlnire, așa că puse o bandă pe care erau înregistrate informațiile cerute.

Aproape imediat, cel însărcinat cu comunicațiile ceru precizări asupra defecțiunii navei. Jaubert, neliniștit, întoarse capul spre Houen-Lun. Tibetanul se apropie de emițător și rosti câteva fraze care părură să-l mulțumească pe interlocutorul său, căci punctul crescu rapid în dimensiuni și, câteva minute mai târziu, o sferă metalică se opri la mică distanță de nava pământenilor.

— Frate Garin și tu, Guiot, îmbrăcați-vă armurile, vorbi iarăși tibetanul, veți merge pe nava străinilor pentru a aduce containerele metalice umplute cu aerul care ne lipsește. Duceți-le acest dar și determinați-i pe odéous să-l cerceteze. Acesta va imprima în mințile lor ceea ce dorim să știe despre noi...

Spunând acestea, lama îi întinse lui Garin un cilindru de bronz pe care erau gravate ideograme ciudate. Templierul îl luă cu vârful degetelor si-l privi cu neîncredere ; această scurtă privire fu de ajuns pentru a-i da halucinații. Un cor de glasuri cristaline repeta mereu o litanie monotonă. Își mută privirea și sunetul încetă. Garin puse obiectul malefic într-o sacoșă, după care Templierul și fratele său își așezară pe cap plasele magice, care le dădură o violentă durere de cap, dar o înghițitură de elixir îi vindecă imediat. Jaubert și Clément îi ajutară să-și îmbrace echipamentul acela incomod. În sfârșit, cei doi mesageri pătrunseră în camera etanșă și manevrară inelul care punea în mișcare trapa de ieșire. Câteva clipe mai târziu, se aflau în exterior. Era o experiență îngrozitoare, căci se găseau izolați între două nave în spațiul infinit. Pământenii avură un moment de panică.

Dar își reveniră iute. Cele două nave erau aproape. Întoarcerea se putea face cu ușurință. Utilizară cu prudență un fel de pistoale care lansară două jeturi minuscule. Pe nesimțite, se apropiară de trapa de intrare a celeilalte nave și, când o atinseră, neliniștea lor dispăru brusc. Rămânea de văzut cum aveau să fie primiți...

Deschiderea trapei nu le puse nici un fel de probleme și, după ce manevrară inelul care deschidea ușa camerei etanșe, se găsiră în prezența ocupanților celeilalte nave.

Plasa metalică îi influența, așa că nu resimțiră nici un fel de surpriză, deși realitatea depășea imaginile prezente în mintea lor.

Cele două perechi care-i priveau cu ochii lor imenși în care se citea o tristețe dureroasă erau de o frumusețe care-ți tăia răsuflarea. Trupurile grațioase ale celor două femei, îmbrăcate în costume translucide, mulate pe corp, erau de o rară perfecțiune. De aceea, când ființele Odéous li se adresară cu o voce melodioasă, Garin și Guiot rămaseră muți, atât erau de pătrunși de admirație.

Din fericire, interlocutorii lor, crezând că aceștia suferă din cauza slabei oxigenări, se grăbiră să le ridice vizierele caschetelor, întrebând cu o blândețe fără egal :

— Vă simțiți mai bine acum ?

— Mulțumim ! Parcă ne recăpătăm forțele, reuși să spună Garin în timp ce fratele lui le sorbea din ochi pe cele două extraterestre, mângâind cu privirea sânii lor mici scoși în evidență de vestonul cambrat, coapsele minunate, gura frumoasă, roșie ca un fruct, spunându-și în sinea sa că dacă toate femeile odéous erau atât de fermecătoare, atunci misiunea avea să-i placă foarte mult.

— Ce s-a întâmplat ? se neliniști unul dintre cei doi Adonis cu un corp de atlet.

— Rezervoarele noastre de aer n-au fost bine umplute, răspunse Templierul. De aceea am încercat să ne îndreptăm spre cea mai apropiată bază, dar fără voi, nu știu dacă am fi reușit...

— Ethirii care alimentează navele devin tot mai neglijenți, aprobă una dintre femei. Și noi am avut ceva probleme. Un sintetizator de alimente s-a defectat, de aceea a trebuit să ne scrutăm drumul. Dar care era destinația voastră ?

— Orph, răspunse iute Garin. Camarazii noștri așteaptă cu nerăbdare să ne întoarcem. Mergem înapoi la bordul navei noastre. Vreți să venim din nou să vă aducem alimente ?

— Nu ! Sintetizatorul nostru de rezervă funcționează, mulțumim... V-am pregătit patru cilindri cu aer, vă sunt suficienți ?

— Mai mult decât atât. Baza nu este prea departe...

— Cam la două ore de mers. N-aveți decât să ne urmați, vom înștiința autoritățile satelitului de sosirea voastră. Vai, dar ce nepoliticos sunt. Am uitat să mă prezint. Eu mă numesc Ildès și perechea mea Ilda, iar ei sunt Wrer și Wrera...

e.t—Hxdorant

— Cerul să vă dezrobească ! rosti Guiot, folosind cu naturalețe formula obișnuită în astfel de împrejurări. Eu sunt Guiot și el este Garoun.

— Sunteți prizonieri de multă vreme ?

— Vai mie ! Eram foarte tânăr când Baphometii m-au închis pe această navă blestemată ! minți cu nerușinare Guiot. Cum să vă mulțumesc ?

— Nu e oare normal ca tovarășii de suferință să se ajute între ei ? suspină Wrer cu un zâmbet trist. Numai

moartea ne va aduce libertatea ; iertaţi-ne că v-am prelungit suferinţa..

— V-am adus un dar, anunţă Garin, dând la iveală cilindrul încredinţat de Jaubert. E ceva neânsemnat, dar este un obiect care face să suporţi mai bine captivitatea.

— Vă mulţumim din toată inima ! exclamă Wrera. Cât de minunat este ! Numai privindu-l am uitat deja monotonia bietei noastre existenţe. Iată containerele voastre. Vă ajutăm noi să le puneţi în spate.

Cei doi pământeni îşi lăsară în jos vizierele şi se lăsară încărcaţi, îndoindu-se sub greutatea rezervoarelor, după care pătrunseră în camera etanşă în timp ce gazdele lor lé făceau semne de adio.

Întoarcerea fu întrucâtva mai dificilă. Din cauza poverii, proiectoarele fuseseră mai puţin eficiente dar, odată lansate jeturile, totul se desfăşură cu bine.

Fu mai greu şi la oprire şi Guiot trebui să amortizeze şocul întinzând mâinile, dar nu fu o izbitură prea puternică.

Cei patru pământeni se regăsiră câteva clipe mai târziu în interiorul navei lor.

— A fost totul bine ? întrebă nerăbdător Marco Polo, imediat ce mesagerii săi îşi scoaseră căştile.

— N-am avut nici o problemă ! Odéous sunt nişte fiinţe minunate care-şi ajută bucuroşi aproapele, îl asigură Garin.

— Mda, şi femeile lor n-au pereche ! exclamă Guiot căzut în visare. Pe legea mea, n-am mai văzut aşa fetişcane...

Marco Polo îi privi cu uimire. Părea că aşteptase altfel de comentarii. În vremea asta, Jaubert fixa cilindru în lăcaşurile lor. Pentru a face mai veridică afirmaţia sa, golise rezervorul principal.

— Bun ! Şi-acum, rămâne să intrăm într-unul din castelele spaţiale construit de Baphomeţi pentru a-şi proteja planeta. Ce v-au spus Odéous cu privire la acest subiect ?

— Doar că ne vor arăta drumul şi că ne vor anunţa sosirea..., răspunse Garin.

— Perfect, se bucură veneţianul, frecându-şi mâinile. În felul acesta, garnizoana nu va avea nici o bănuială. Să sperăm că nu va fi prea înzestrată şi că prietenul nostru Houen-Lun va putea să le controleze cu uşurinţă spiritele.

— Situaţia se prezintă bine, rosti tibetanul. Talismanele mele au subjugat echipajul navei. Vor distruge mai târziu cilindrul la ordinul meu, pentru a nu lăsa nici o urmă. În ce priveşte garnizoana satelitului numit de ei 289, aceasta nu conţine decât doisprezece Odéous. În mod normal n-ar trebui să întâmpinăm nici o dificultate în a-i face să înghită povestea noastră...

— Totul este, deci, cât se poate de bine ! se bucură Marco Polo. Să-i urmăm pe ghizii noştri. Iată-i pornind către noua noastră destinaţie.

După un mic ocol, în timpul căruia pământenii supravegheară cu atenţie spaţiul din vecinătatea lor, satelitul care constituia ţinta lor se profilă pe cerul ca cerneala.

Acest turn luminat, asemănător unui castel, înţesat de giruete — antene, cum le numeau Odéous — care se roteau lent în spaţiu, avea pe turnul din mijloc amenajate mai multe platforme pentru primirea şi aprovizionarea navelor sosite din spaţiu. Din fericire, toate erau libere.

Jaubert răspunse unui mesaj care cerea să se identifice, apoi vocea transmisionistului îl invită să avertizeze pe rampa numărul 4.

Învățatul alchimist cuplă pilotul automat pentru executarea acestei manevre și aterizează fără probleme pe suprafața luminată.

Imediat două brațe metalice o încercuiră, după care un tub de plastic se lipi de trapa exterioară.

Pentru prima oară de la plecare, pământenii se găseau pe teritoriul inamic. Marco Polo îl privea fix pe tibetan pentru a se asigura că totul mergea bine, dar acesta rămânea mut, înțepenit într-o postură rigidă, cu ochii pierduți într-o contemplație mistică.

Trapa interioară se deschise apoi cu un pocnet sec, iar pasagerii simțiră o ușoară presiune în urechi atunci când un curent de aer proaspăt mătură încăperea, alungând mirosurile care se acumulaseră în interior.

— Să mergem ! ordonă Marco Polo în limba extratereștrilor, angajându-se într-un tunel puternic luminat.

Tovarășii săi, în afară de Houen-Lun, îl urmară, la început cu pași șovăitori, apoi tot mai siguri pe ei.

Cățărându-se pe rampa special pregătită în acest scop, pământenii ajunseră în culoarul care înconjura satelitul. Acolo era creată o presiune artificială aproape egală cu cea de pe Pământ, așa că putură înainta fără dificultate până într-o încăpere unde-i aștepta echipajul celeilalte nave, împreună cu un al cincilea Odéous.

Acesta îi invită cu un semn să se așeze, apoi rosti :

— Wrer mi-a spus că ați avut probleme cu sistemul de ventilație.

— Exact ! răspunse laconic Garin. Ethirii devin tot mai neglijenți...

— Vai lor, sunt sclavi ca și noi. Pentru ei viața nu e decât o așteptare prelungită a morții. Dar nu am reușit să descopăr vreo urmă a trecerii voastre pe drumul de întoarcere, de unde veniți ?

— Am plecat de pe Baphom pe traiectoria Nadir, explică Jaubert, cu destinația Orph. Din fericire, am efectuat o verificare de rutină ceea ce ne-a salvat de la asfixie...

— O modalitate puțin dureroasă totuși de trecere în neființă, murmură delegatul. În sfârșit... Din moment ce se pare că țineți la viața voastră, vă vom umple rezervoarele. Asta va lua ceva timp. Apoi veți putea pleca pentru a vă continua misiunea, sau poate vreți să vă întoarceți pe Baphom pentru o revizie generală ?

— Ce importanță are ? făcu laconic Garin.

— Evident, nu vă costă nimic, aprobă Odéous cu aerul că pricepe despre ce e vorba. Totuși, aș avea aici o remorcă lăsată de o navă aflată în pană, ați putea profita de întoarcere pentru a o duce pe Baphom. E vorba de o încărcătură de alimente provenind de pe Lyzog, o planetă descoperită de curând ; mai conține provizii de droguri atât de necesare stăpânilor noștri și câteva instrumente cu utilizare necunoscută.

Templierul stătu o clipă pe gânduri. Aceasta era o ocazie nesperată de a pătrunde în fortăreața inamică și Houen-Lun avea cu siguranță să găsească mijlocul de a sugera dușmanilor informații interesante.

— Fie și pe Baphom ! mormăi el. Acolo sau în altă parte...

— Ai nevoie de ajutor pentru a încărcca pachetele ?

— Nu. Ne descurcăm și singuri. Asta o să ne țină ocupați. ;

— Bine ! Wrer vă va arăta drumul...

Pământenii se ridicară şi-l urmară pe ghidul lor de-a lungul coridorului. Din fericire, individul nu era prea vorbăreţ.

El îi conduse pe presupuşii Odéous până la o încăpere unde se aflau înghesuite vreo cincisprezece colete de format mic, după care, considerând că şi-a încheiat misiunea, se-ntoarse la echipajul său.

Garin şi Guiot încărcară cu uşurinţă coletele pe un cărucior. Se părea că forţa musculară a pământenilor era superioară forţei creaturilor Odéous. Apoi împinseră vehicolul pe podeaua acoperită cu un covor moale, ca de catifea, fără nici o cusătură, şi se-ntoarseră la navă. Le trebuiră două transporturi pentru a încărca marfa.

Rămânea să-şi ia rămas bun, Pământenii intrară din nou în încăperea unde se afla încă paznicul castelului şi Garin anunţă cu simplitate :

— Am terminat. Putem pleca ?

Tehnicianul aruncă o privire pe nişte ecrane şi răspunse :

— Presiunea la nivelul rezervoarelor e normală. Puteţi ieşi în spaţiu. (Consultă câteva fişe, apoi zise iar :) Ah ! am dat de urma navei voastre. Microfilmul care v-a înregistrat drumul arată că v-aţi rătăcit. Voi sunteţi Guiot şi Garoun ?

— Noi suntem, încuviinţă Templierul.

— Semnaţi de primire, mormăi Odéous întinzându-le un dreptunghi diafan şi un stilet.

Pământenii se executară, întrebându-se dacă spusele lor nu treziseră cumva neâncrederea controlorului.

Aparent, educaţia primită era fără cusur. Acesta aruncă o privire rapidă asupra documentelor şi-i asigură,

— Totul e-n regulă... Moartea să vă elibereze cât mai curând !

— La fel şi vouă..., psalmodiară cei doi fraţi, după care plecară fără să mai aştepte.

Toţi asudau din abundenţă şi le era teamă să nu li se şteargă machiajul.

Pe drumul de întoarcere, se întâlniră cu Wrera care le făcu semne de adio, dar nu rosti nici o vorbă. Guiot întoarse capul pentru a admira graţioasa siluetă, dar fratele său îl struni, trăgându-l de mânecă. Acestuia, momentul ales pentru flirt i se părea prost ales...

Odată ajunşi la bord, Marco Polo şi Haubert închiseră trapa şi alchimistul execută manevrele de decolare. Nava ieşi în spaţiu, îndreptându-se către Baphom.

— Ei, totul s-a desfăşurat cu bine ? întrebă Houen-Lun.

— Minunat ! Ai controlat perfect spiritul şefului gărzii. Ne-a încredinţat chiar o încărcătură pentru Baphom. Suntem înregistraţi cum se cuvine pe banda sa.

— Şi ce conţine acele colete ? se interesă Marco Polo.

— Droguri pentru consumul Baphometilor şi diverse instrumente provenind de pe Lyzog, o planetă recent descoperită.

— Jaubert are să le examineze. Poate va descoperi ceva date interesante...

— Spiritele acestor sărmane creaturi mi-au furnizat deja o mulţime de date, interveni calm tibetanul. Aceşti sateliţi, ca nişte obstacole uriaşe, împiedică accesul spre Baphom. Nimic nu se poate apropia de această planetă fără a fi imediat reperat de aceşti detectori puternici. În

plus, aceste forturi spațiale sunt dotate cu cantități uriașe de arme demonice. Ei pot arunca flăcări infernale capabile să topească carcasele cele mai groase, de tunuri puternice echipate cu sfere explozive încă mai puternice ca ale noastre...

— Ce-ar fi să furăm noi câteva din armele acelea pentru a confecționa cópii ? sugeră Venețianul.

— ...M-am gândit și eu la asta ! răspunse Houen-Lun. Din păcate nu vom ști să le folosim și retarzii care le păzesc nu cunosc secretul lor de fabricație. Ar trebui să încercăm să capturăm un Baphomet priceput în mânuirea acestor arme, în afară de cazul în care aș avea ocazia să citesc în mintea unuia din savanții lor. Odată ajunși pe Baphom, lucrul acesta va fi cât se poate de simplu... Dar am înregistrat informații foarte precise despre adversarii noștri. Acești ticăloși sunt niște desfrânați care caută în primul rând plăcerea. Droguri, talismane care să le stimuleze simțurile, muzică lascivă, orice e bun pentru ei ! Acești androgini au ca ocupație principală sexul. și perversiunile sexuale. Din fericire, nu fecundează decât rareori, așa că rasa lor nu este numeroasă. Perversiunea va fi, fără îndoială un atu prețios pentru noi. De o sensibilitate extremă, ei se tem de durere. Anihilați de cea mai banală boală, acești netrebnici caută alinare recurgând la tot felul de droguri și calmante. Dacă acestea se dovedesc ineficiente, nu ezită să se sinucidă, preferând să moară decât să sufere. Ei explorează mereu noi planete pentru a-și procura noi plăceri cu care să-și stingă nepotolita sete de voluptăți...

Spre marea dezamăgire a camarazilor săi, tibetanul tăcu și se cufundă iarăși în meditație...

Marco Pólo, Jaubert, Garin și Djaffar discutară multă vreme despre aceste informații interesante.

Clément și Guiot aveau lucruri mai bune de făcut. Așezați deoparte, ei discutară cu glas scăzut despre farmecele exotice ale fascinantei Wrera. Amândoi ar fi rămas cu plăcere o vreme pe satelit pentru a o cunoaște mai îndeaproape.

Capitolul al patrulea

În timp ce nava se îndrepta spre Baphom, Marco Polo, Jaubert şi Djaffar procedară la o minuţioasă inventariere a coletelor.

Descifrară cu mare atenţie reţetele care descriau modul de folosire al elixirelor, al unguentelor aromate, al pudrelor multicolore. Totul era destinat să le procure Baphomeţilor viziuni paradisiace, vise fantastice, plăceri nebănuite.

Unele droguri trebuiau arse în casolete, altele trebuiau înghiţite în doze mici care nu trebuiau depăşite deoarece duceau la intoxicaţii grave, altele erau destinate pentru a fi consumate cu ajutorul unor pipe lungi şi întortocheate.

În niște colete se găseau niște aparate necunoscute care-i reținură atenția alchimistului și învățatului Templier. Cea mai mare parte din ele acționau direct asupra sistemului nervos, sporind percepția simțurilor, transformând orice muzică într-o simfonie celestă, sau hrana cea mai abjectă în mâncăruri rafinate.

Faptul acesta îi dădu lui Jaubert o idee :

— De ce să nu ne folosim de setea nestinsă de plăceri a acestor ticăloase creaturi ? Baphometii nu cunosc încă aceste aparate, din moment ce aceste mărfuri provin de pe o planetă recent descoperită și anexată. Cu ajutorul lui Djaffar și al lui Houen-Lun, mă angajez să pun la punct un talisman care să le scufunde în extaz pe aceste creaturi păcătoase.

— În ce scop ? se miră Garin. Cu ce va diminua asta puterea Baphometilor ?

— Să mă explic : dacă puterile talismanului nostru le depășesc pe cele ale aparatelor lyzogane, persoanele de vază vor dori să-și procure unul...

— Așa este, dar noi ce profit vom avea de aici ?

— ...Să presupunem că-i putem imprima un efect secundar, secret care-i va determina să acționeze după dorința noastră. Atunci vom putea să-i împiedicăm pe adversarii noștri să facă vreun rău, după cum vom dori !

— Iată o metodă nu prea cavalerească ! bombăni Garin. Până acum, ne-am luptat corect cu inamicii noștri. Marele Maestru n-ar aprecia deloc folosirea acestor vicleșuguri !

— Câte scrupule, prietene ! Această rasă de diavoli n-a ezitat să înrobească popoare pașnice și intenționează să transforme oamenii în sclavi, nu trebuie să uiți asta ! Odéous sunt supuși unei asemenea torturi morale încât nu-și doresc decât să moară pentru a pune capăt unei

existențe lipsite de speranțe. Așadar de ce-am avea scrupule în combaterea Baphometilor și a profita de viciile lor ?

— Jaubert are dreptate, interveni Marco Polo, nu văd de ce această metodă ar fi mai condamnabilă decât folosirea sferelor explozibile care riscă să ucidă sclavi nevinovați ! După toate probabilitățile, atunci când va fi să luptăm în spațiu cu navele Baphomet, ele nu vor fi conduse de acești ticăloși, ci de nefericiții Odéous, incapabili să se împotrivească despoților Baphometi. Această soluție oferă deci imensul avantaj că-i atinge pe adevărații vinovați... Rămâne să vedem dacă punerea la punct a unor astfel de aparate nu va ridica probleme insurmontabile.

Atunci Houen-Lun ieși din mutenia lui.

— Vă pot încredința că noi, maeștri lama, putem controla după dorință durerea, ritmul respirației noastre, bătăile inimii. Pentru asta e suficient să-ți educi spiritul pentru a-l face capabil să comande organelor din corp. Desigur, spiritul Baphometilor este diferit de al nostru, dar posedăm suficiente cunoștințe pentru a putea realiza acest proiect.

— Desigur, rosti învățatul Jaubert. Studiul undelor emise de creierul nostru a fost deja efectuat datorită cutiilor magice în care se găsesc fire întretesute ca plasele de păianjen, construite după indicațiile conținute în documentele descoperite la bordul navelor sosite pe Terra. Eu și Djaffar am putut vedea pe un ecran materializarea a trei feluri de unde, o undă corespunzătoare somnului, una activității conștiente și ultima — gândurilor meditative, ca atunci când te rogi, de exemplu. Această de pe urmă undă ne dă posibilitatea să comandăm organelor

din corpul nostru și prietenul nostru tibetan este foarte priceput la asta. Știm deci cum să acționăm asupra senzațiilor Baphometilor, din moment ce aceste aparate demonice erau reglate după felul lor de a gândi...

— După părerea mea, interveni Djaffar, care până atunci nu spusese nimic, va trebui pe cât posibil să recurgem la metodele tibetane pentru a nu risca să ne fie descoperit secretul în caz că Baphometii s-ar apuca să cerceteze cu atenție aceste dispozitive necunoscute lor. Mecanismul care le va zădărnici acțiunile, în special, va trebui să fie comandat de mintea umană și nu de dispozitive cunoscute de inamicii noștri.

— Asta se poate face ! încuviință Houen-Lun. Totuși s-ar putea să întâmpinăm dificultăți în cazul în care țintele noastre s-ar afla în locuri inaccesibile gândului meu, sub pământ, de exemplu, sau într-o incintă de metal.

— Fără-ndoială — spuse Jaubert, nu ne putem aștepta la perfecțiune dintr-o dată. În orice caz, nimic nu ne-mpiedică să încercăm !

Cu toții căzură de acord cu Templierul și acesta se apucă imediat de lucru, asistat de Djaffar.

Cei doi îi cereau uneori sfatul tibetanului care își întrerupea pentru o clipă meditația pentru a le da lămuriri.

În felul acesta, drumul le păru scurt pământenilor. După ce elaboraseră acest plan machiavelic, ei îl ajutară pe Houen-Lun să realizeze această minune destinată subjugării adversarilor lor.

Din exces de prudență, Marco Polo hotărâse să folosească unul dintre bibelourile din încărcătură și să-l modifice, conservându-i aspectul inițial. În felul acesta, obiectul avea să pară că provine de pe planeta Lyzog, pentru a nu trezi nici un fel de suspiciune.

Această soluție avea avantajul că puteau să aducă noi obiecte-capcană, interceptând navele provenind de pe Lyzog și adăugând la încărcătura lor câteva ustensile puse la punct de Fratele Jaubert.

Clément și Guiot asimilaseră și ei ceva cunoștințe științifice în aceste ultime săptămâni, dar aceste discuții erau mult deasupra capacității lor de înțelegere.

Houen—Lun îi supuse câtorva ședințe de hipnoză și cei doi frați deveniră capabili să-l înlocuiască pe Jaubert la comanda navei. Rolul lor se limita de altfel la supravegherea punctelor și curbelor luminoase care apăreau pe ecrane, pentru a da alarma în caz că apărea ceva.

Oricum, ei erau foarte mândri de promovarea lor și-și îndepliniră sarcinile cu cea mai mare seriozitate.

În timp ce Djaffar și Jaubert se ocupau de experimente, Marco Polo reflecta la cea mai bună metodă de a face ca aceste talismane malefice să fie acceptate de cei mai înalți demnitari Baphometi. N-aveau oare să trezească bănuieli dacă încercau să le vândă ? În plus, acestea proveneau de pe o planetă aservită... Era mai potrivit să le ofere pe gratis... Totuși, după spusele lui Houen-Lun, Baphometii respectau practicile comerciale ale noilor lor supuși. Cel mai bine era, deci, de a trece drept un negustor care dorea să fie bine-văzut prin aducerea celor mai bune mărfuri Lyzogane, căutând totuși să aibă și un profit... Aceasta nu prea corespundea cu remarcile ocupanților satelitului, dar tibetanul putea să le modifice memoria la întoarcere. Cu cât se gândea mai mult, cu atât venețianul era mai sedus de acest plan. Rămânea să-și ia înfățișarea unui lyzogan. Lucrul acesta nu era cu neputință de realizat. Acești extratereștri aveau o înfățișare apropiată de cea a pământenilor, numai că aveau pielea măslinie. Deghizarea se putea face cu ușurință.

Oricare ar fi fost riscurile, rolul trebuia jucat... Înțeleptul venețian le împărtăși planul său tovarășilor de drum. Jaubert, întotdeauna atent, îl sfătui să declare că acest aparat nu funcționa decât un an. Apoi, trebuia să procure din nou marfa de la specialiștii lyzogani. Marco Polo nu era decât un modest negustor care nu cunoștea secretele acestei tehnici sofisticate. În felul acesta, avea ocazia să plece din nou în misiune, mai întâi pentru a încerca să aducă alte instrumente, apoi pentru a le pune din nou în funcțiune pe primele.

Exista, bineânțeles, riscul ca locuitorii de pe Lyzog să le trădeze secretul, dar trebuiau să spere că Guillaume de Beaujeu va lansa rapid ofensiva și atunci Baphomeții vor avea alte preocupări.

Garin avu și el de făcut o obiecție timidă : creștinii puteau oare să influențeze sufletul unor ființe perverse, e-adevărat, dar oricum create de Divinitate ?

Jaubert îi spulberă orice urmă de scrupul. Papa nu studiase încă această problemă și nimic nu dovedea că Baphomeții erau dotați cu un suflet nemuritor. Și pe urmă, nu mai era timp de pierdut. Nava se apropia de destinație.

La puțină vreme după aceasta, observatorii de pe Baphom intrară în contact cu noii-veniți. Jaubert dădu datele cerute și se instală la comandă.

Slavă Domnului ! satelitul anunțase sosirea navei cu încărcătură provenind de pe Lyzog și navei îi fu aprobată imediat aterizarea. Comenzile navei fură preluate de la distanță și își începu coborârea spre planeta Baphom. Sfera roșiatică se mărea văzând cu ochii. Pământenii executară ultimele retușuri la deghizarea lor ; toți semănau cu niște Odéous, cu excepția lui Marco Polo, Garin și Clément care se deghizaseră în lyzogani.

Venețianul se gândise că personajul pe care-l interpreta trebuia să apară escortat de servitori care-i serveau drept gardă de corp. De altfel, echipajul navei părea să fie de obicei format din patru persoane ; în felul acesta, efectivul avea să fie redus la normal.

Nava se înscrise pe o orbită lungă, în spirală, deasupra atmosferei, apoi plonjă către suprafață, traversând norii ruginii care, sub soarele planetei dădeau acea culoare roșietică.

În curând se putu vedea suprafața solului.

Aspectul lui era uimitor de asemănător cu cel al Pământului : continente acoperite de o vegetație luxuriantă, munți încoronați de zăpadă, oceane, lacruri, râuri, deșerturi întinse. Pe scurt, excepție făcând nuanța roșietică a ansamblului, pasagerii navei puteau crede că s-au întors acasă.

Pe măsură ce se apropiau, detaliile se putea distinge mai bine. Să văzură alte nave, care lăsau în urma lor o dâră de condens, apoi se distinseră orașe.

De data aceasta, pământenii căpătară din nou conștiința că se aflau foarte departe de casă. Locuințele erau incredibil de mari, înălțându-se către cer până la a împunge norii. Aceste turnuri imense dispuneau de o incintă, asemănătoare unei cetăți medievale, dar turnurile nu erau legate între ele de ziduri de piatră. Între ele dansau valuri de lumină, care se uneau deasupra orașului pentru a forma o cupolă strălucitoare.

Amplasamentele rezervate aterizării navelor se găseau în exteriorul acestei zone luminoase, fiecare fiind dotat cu un pilon dominat de numeroase giruete, despre care pământenii știau acum că erau antene de reperare și de comunicație.

După ce descrise o parabolă impecabilă, nava se așeză lin pe o platformă semi-sferică.

Imediat ce nava aterizase, ansamblul se puse în mișcare și nava se opri în apropierea altor nave dispuse în vecinătatea unei cupole dotată cu niște tuburi elastice lungi.

Unul dintre acestea se lipi de trapă, repetând manevra efectuată pe satelit și acesta se deschise lăsând să se vadă o pasarelă lungă, puternic luminată.

— Prieteni, să nu lăsăm gazdele să ne aștepte ! rosti Marco Polo în limba odéous. Fiți mereu în gardă. Houen-Lun va rămâne singur la bord ; cred că nu va avea probleme decât eventual cu echipele însărcinate cu remedierea defecțiunilor navei. El va păstra legătura cu noi, și ne va comunica locul unde se află, pentru a-l putea găsi în caz de urgență. Nu uitați că sunteți sclavi, numai eu sunt negustor, ascultați orbește ordinele care vi se dau ; dacă aveți încurcături, Houen-Lun vă va ajuta. Iau cu mine aparatul construit de noi pentru a-l arăta eu însumi Baphometilor. Dumnezeu să vă aibă în paza Sa !

Cu aceste cuvinte, venețianul păși cu hotărâre în interiorul tubului aceluia lung, urmat de prietenii săi, care, la drept vorbind, nu prea erau siguri pe picioarele lor...

După toate aparențele, stăpânii acestei planete nu-i suspectau în nici un fel pe vizitatori. Nu se zărea nici un soldat.

Micul grup ajunse așadar într-o sală unde îi aștepta un sclav odéous.

Jaubert, care avea rolul de căpitan al navei îi întinse unul din clișeele minuscule care le fuseseră înmânate pe satelit. Paznicul examină documentul printr-un aparat optic și cu un gest le făcu semn să treacă.

Marco Polo făcu ce i se sugerase și deschise calm ușa care se găsea în fața lui. Un vehicul ciudat, format

din mai multe cărucioare înşirate unul după altul, se afla oprit de-a lungul unui peron. Luară cu toţii loc într-un cărucior şi atelajul se puse imediat în mişcare, fâşâind pe pernele de aer şi se înfundă într-un tunel luminat de nişte plăci încorporate în pereţi.

Coborând o pantă abruptă, cărucioarele se înfundară adânc sub pământ. Convoiul parcurse o distanţă lungă în mare viteză. Curentul izbea feţele pasagerilor presaţi în scaunele lor moi.

În cele din urmă, după ce urcară o pantă spectaculoasă, vehiculul se opri la capătul liniei. Acolo, două gărzi îmbrăcate în armuri metalice se postară de o parte şi de alta o noilor veniţi şi-i escortară de-a lungul mai multor coridoare.

Marco Polo şi însoţitorii săi constatară repede că nu erau fiinţe vii, ci nişte roboţi.

Ajunseră în cele din urmă într-o încăpere austeră unde se aflau un Odéous şi un ethir, primul reprezentant al acestei rase pe care-l întâlneau pământenii.

Omul-pasăre îi examină un moment, plin de curiozitate apoi exclamă :

— Ei bine ! cei de pe satelitul 289 spuneau adevărul : aţi fost grav afectaţi ! Sunteţi de nerecunoscut ! Nici vorbă ca în aceste condiţii să vi se încredinţeze altă misiune. Voi înştiinţa centrul de avarii pentru a vă scoate din activitate până la noi ordine ! Dar cine sunt aceşti trei străini ?

Jaubert făcu un pas înainte şi rosti pe un ton sumbru :

— Am avut misiunea de a-i contacta pe indigenii de pe planeta Lyzog, recent descoperită. Am adus marfă conţinând mostre. Unul dintre ei este un negustor care doreşte să desfăşoare un comerţ paşnic cu noi, se numeşte Polo, iar însoţitorii săi Garoun şi Clemm...

— Așa este, nobile domn, confirmă Marco Polo, vorbind intenționat cu un puternic accent străin, prietenul nostru vă spune adevărul. Am auzit spunându-se că Seniorii-lor Baphometii, sunt mari amatori de noutăți, amulete talismane, droguri care incită simțurile. Mi-am făcut deci datoria de onoare din a aduce cele mai prețioase mostre, pentru a le face cunoscute folosirea lor !

Ethirul cu aripile rupte îi aruncă o privire curioasă, ca și cum nu i-ar fi venit să creadă că o ființă dăruită cu bun simț se putea pune de bună-voie la dispoziția acestor ticăloși, dar se mulțumi să spună doar :

— Ai auzit bine ! Puternici Baphometi adoră acest soi de noutăți. Vei fi primit imediat de unul dintre ei...

Spunând acestea, îi arătă un scaun, în timp ce roboții îi încadrară pe ceilalți pentru a-i conduce în cazarma Odéous unde puteau aștepta noua misiune.

— Mulțumesc pentru amabilitate ! exclamă Marco Polo. (Apoi, întorcându-se către Jaubert, adăugă :) Mulțumesc pentru această călătorie minunată, căpitane ! Poate că vă voi revedea în următoarea călătorie...

Jaubert nu răspunse, ci îi urmă pe ghizii săi cu un aer abătut, potrivit pentru un odéous.

Venețianul și cei doi tovarăși ai săi rămaseră deci singuri cu sclavii care-i priveau intrigați, răsfoind niște dosare pentru a-și face de lucru.

Atmosfera care domnea în reședințele Baphometilor era foarte diferită de aceea din castelele pământene. Pereții netezi nu aveau nici un fel de ornament, nici un tablou, nici o tapiserie. Costumele erau de o ternă uniformitate. Cei ce semănau cel mai tare cu pământenii erau, paradoxal, automatele în armuri metalice care, de departe ar fi putut fi luați drept cavaleri.

Peste tot domnea o tristețe fără margini. Sclavii își făceau datoria fără a lenevi, dar fără nici o tragere de

inimă. Scribii manifestau un fel de milă față de acești străini care, în curând, aveau să devină sclavi ca și ei și nu păreau să aibă îndoială la soarta ce-i aștepta...

Un semnal luminos care se aprinse pe un tablou puse capăt reflecțiilor ființelor odéous. Ușa se deschise și își făcură apariția doi roboți.

— Stăpânii noștri baphomeți sunt gata să vă primească, spuse unul dintre sclavi. Urmați-i pe acești ghizi care vă vor conduce la apartamentele lor.

— Mulțumesc foarte mult pentru amabilitate ! exclamă Marco Polo. Îmi permiteți să vă ofer un dar în amintirea întâlnirii noastre ?

Spunând acestea, scoase una dintre numeroasele amulete pe care i le dăduse Houen-Lun.

Odéous o contemplă cu uimire. O asemenea atitudine nu prea era obișnuită în acele locuri. Totuși, obiectul îi plăcu, căci se degaja din el o armonie tulburătoare care-l seduse, așa că zâmbi și spuse :

— Accept darul tău cu multă plăcere, străine ; în schimb îți dau un sfat : stăpânii noștri baphomeți nu admit să fie contrazișI. Faceți ce vi se spune, fără a face vreun comentariu.

Marco Polo se înclină a mulțumire și, urmat de frații Tholon, se îndreptă către acele creaturi fantastice care-l așteptau.

De data aceasta pământenii fură invitați într-un ascensor, o noutate pentru ei, cu care urcară în vârful unuia dintre turnurile uriașe, unde găsiră un decor foarte diferit de cel din sălile subterane rezervate sclavilor.

Marco Polo avusese ocazia să viziteze multe palate în peregrinările sale terestre, dar nu văzuse niciodată atâtea îngrămădite la un loc. Nici palatul Califului Bagdadului,

renumit pentru bogăţiile sale, nu se putea compara cu ceea ce se vedea aici, un adevărat Eldorado galactic.

Anticamera care dădea într-un salon imens era înţesată de comori : mobile sculptate de cei mai pricepuţi artizani, din esenţele cele mai rare, pietre preţioase necunoscute aruncând mii de raze, tablouri în care culorile se îmbinau într-o armonie mereu nouă de lumini multicolore, articulaţii mobile graţioase care-şi schimbau forma după curenţii de aer, statui atât de perfecte a căror piele lăsau impresia că sunt vii, forme ciudate a căror contemplare te scufunda într-o inefabilă beatitudine, ca şi bibelourile rafinate, unele cu un aspect lipsit de eleganţă, care puteau să capteze şi să amplifice percepţia simţurilor, transportându-te într-un univers paradisiac populat de imagini şi de senzaţii fără seamăn.

Fraţii Tholon se uitau cu gura căscată la aceste bogăţii neasemuite, neştiind unde să privească mai întâi. Dar Marco Polo nu se lăsa subjugat de această opulenţă. El nu se gândea decât dacă talismanul pus la punct de către Jaubert şi Houen-Lun avea să facă faţă cu succes atunci când avea să fie comparat cu toate aceste obiecte, roade ale unei ştiinţe mult mai avansate decât cea a pământenilor.

Surpriza vizitatorilor fu încă şi mai mare atunci când fură primiţi în salon, după ce mai întâi fuseseră verificaţi cu ajutorul unui detector, probabil pentru a vedea dacă nu au arme ascunse asupra lor.

În faţa lor, îmbrăcat numai într-o tunică diafană cu reflexe metalice, un Baphomet, tolănit pe o canapea moale, admira nişte dansatoare odéous care se legănau într-un balet lasciv pe sunetele unei melodii fermecătoare.

Lângă mâinile sale ca nişte gheare se afla un cilindru bătut în pietre scumpe, o armă, cu siguranţă şi un platou

umplut cu niște alimente necunoscute, trufandale din care monstruoasa creatură ronțăia cu nonșalanță.

Marco Polo, împreună cu cei doi însoțitori ai săi, rămaseră o bună bucată de vreme în picioare, în fața Seniorului baphomet care se prefăcea că nu-i vede.

În cele din urmă, baletul luă sfârșit și dansatoarele dispărură în spatele unei draperii aurite, pășind cu o grație inegalabilă, care-i făcu pe frații Tholon să întoarcă de câteva ori capul.

Perversa creatură întoarse apoi capul, privind cu dispreț spre noi-veniți cu ochii săi pătrunzători, încercând parcă să le sfredelească prin creier, după care, scoase un râgâit sonor și orăcăi :

— Așadar, sunteți indigeni de pe Lyzog, planeta nou descoperită... Dac-ar fi să judec după înfățișarea voastră hidoasă și după fețele voastre stupide, n-ar trebui să m-aștept la mare lucru din partea voastră. Pretindeți că artizanii voștri meșteresc aparate minunate care incită simțurile. Dispun doar de câteva minute ; demonstrați-vă știința...

Fără să fie câtuși de puțin emoționat, Marco Polo strigă tare, ca un brav negustor hotărât să-și pună marfa în valoare :

— Nobile Senior, inteligența voastră remarcabilă știe desigur că nu trebuie să te iei după aparențe. O creatură monstruoasă poate crea obiecte cât se poate de delicate și un individ cu o figură de prost se poate dovedi imbatabil la jocurile cele mai inteligente. Din întâmplare, noi Lyzoganii, ne pricepem cât de cât la a crea mecanisme care pot fermeca simțurile.

— Vorbăria ta mă obosește, treci la lucruri mai concrete !

— Prea puternice Senior, iată chintesența artei noastre : comoara, rod al îndelungatelor cercetări făcute de

cei mai buni specialiști ai noștri. Nimeni dintre cei ce l-au folosit n-a fost nemulțumit vreodată și, mai ales, nu prezintă nici un fel de pericol, nici nu crează obișnuință.

— Asta rămâne de văzut ! mormăi Baphometul luând conul de culoare castanie așezat pe o pernă de catifea, pe care venețianul i-l întinse îngenunchind.

Câteva clipe, extraterestrul rămase tăcut, analizând obiectul din toate unghiurile, după care doi cavaleri roboți își făcură apariția încadrând un Baphomet ale cărui brațe și picioare erau legate cu lanțuri.

— Încearcă această minune a ta pe prizonier, ordonă stăpânul locului acela. El nu mai are nimic de pierdut. Iar tu, roagă-te la zeii tăi, dacă ai, să fi spus adevărul !

— Cerul să mă aibă în pază dacă am avut vreo intenție să creez neplăceri unui reprezentant al unei rase atât de puternice și demne de respect !, protestă venețianul ; acest instrument este foarte ușor de folosit : este suficient să-l fixezi pe vârful capului cu ajutorul acestei cureluse. Din acel moment, cel ce-l folosește este transportat într-o lume feerică, unde nu există decât frumusețe și beatitudine...

Spunând aceasta, Marco Polo așeză conul între coarnele condamnatului. Imediat, acesta își schimbă atitudinea ; de unde până atunci era încordat și neliniștit, acum trăsăturile feței sale exprimau o fericire fără egal, ochii privind în gol, păreau a contempla viziuni paradisiace ; orice neliniște, orice teamă dispăruseră ; clătina ușor din cap de parcă auzea o simfonie de o rară perfecțiune. Trecură minute întregi fără ca prizonierul să pară afectat în vreun fel în rău de această experiență, așa că primul Baphomet mormăi nerăbdător :

— Scoate aparatul și dă-mi-l mie !

Marco Polo îi dădu ascultare, vorbind din nou cu oarecare emfază :

— Aţi putut constata Nobile Senior, că acest preţios instrument este absolut inofensiv ! Poate fi folosit ore în şir fără nici un pericol... El posedă chintesenţa tuturor senzaţiilor : cu el, plăcerile simţurilor se transformă în juisări fără egal. El furnizează bucuriile pe care le poate da muzica, ca şi cele oferite de mâncarea bună. Dar acţiunea sa cea mai eficientă se manifestă în plăcerile amorului, în care atinge perfecţiunea. Nici huria cea mai experimentată nu vă va aduce vreodată o asemenea plenitudine.

— Nu vrei să taci odată, ticălos limbut ! bombăni Baphometul, smulgând obiectul din mâinile veneţianului şi fixându-l grăbit pe cap. Vorbăria ta mă oboseşte şi mă întreb ce mă reţine...

Pe buzele subţiri ale hidoasei creaturi apăru un zâmbet plin de încântare şi acesta scoase un suspin de satisfacţie şi se întinse lasciv pe canapea.

Cum gardienii îl luaseră pe prizonier Baphomet se găsea acum singur cu pretinşii Lyzogani.

Marco Polo scoase un oftat de uşurare ; se părea că talismanul funcţiona perfect. Rămânea să-i convingă pe stăpânii acestei planete să-l lase să plece...

Timp de minute întregi, extraterestrul rămase cu ochii întredeschişi, cufundat într-o totală euforie. Câteva baiadere curioase scoaseră nasul de după draperie şi rămaseră uimite văzându-l pe despoticul lor stăpân atât de destins.

Se pare că şi alţi observatori invizibili bănuiau câte ceva, căci se auzi o sonerie stridentă. Şase gărzi în armură de metal năvăliră în încăpere, scoţând nişte arme asemănătoare celei ce se găsea la îndemâna baphometului.

Această întrerupere bruscă trezi juisorul din nirvana sa ; el își scoase aparatul de pe cap și răcni :

— Afară, roboți tâmpiți, nu v-am chemat ! Care este idiotul care a dat alarma ? Să fie trimis în mină ! Așteptați și lăsați-mă in pace cu acești bravi lyzogani, am lucruri serioase de discutat cu ei. Întrerupeți imediat camerele de luat vederi, ceea ce am de discutat nu privește pe nimeni !

Gărzile dispărură la fel de brusc cum apăruseră și fețele înspăimântate ale baiaderelor se trasără în spatele draperiilor.

Atunci baphometul se ridică, analiză conul din toate unghiurile apoi, ignorându-i pe frații Tholon, îl luă cu familiaritate de braț pe Marco Polo și-l trase într-un colț al camerei.

Două fotolii moi și o masă de marmură își făcură apariția în fața lor și ușa unui bufet se deschise dând la iveală niște mâncăruri apetisante înconjurate de flacoanele pline de tot felul de licori.

— Ia loc, prietene ! orăcăi baphometul, arătând spre un fotoliu. Alege ce-ți place și servește-te !

Venețianul servi cu moderație, în timp ce gazda sa rostea zâmbind încântat :

— Pe legea mea ! o clipă am crezut că vrei să mă plictisești cu vorbe. Sunt mii de impostori care încearcă să ne vâre pe gât droguri sau aparate așa-zis minunate. În ce te privește, recunosc că ai spus adevărul... Acest instrument, cum îi spui tu, e o adevărată minune ! Aș fi rămas ore întreg sub imperiul lui și nu resimt nici un fel de oboseală, ci, dimpotrivă ! Mai ai și alte instrumente ?

— Vai ! nu, Nobile Senior, este unicul exemplar pe care-l am. Dar asta nu are nici o importanță, dacă place Măriei Voastre, aș putea aduce mai multe de pe planeta mea !

— N-ai putea să le confecționezi aici ?

— Eu nu sunt decât un biet negustor, Lumină a Universului, numai cei mai pricepuți artizani de pe Lyzog pot construi aceste minunate instrumente...

— Păcat... Ți-aș fi putut oferi un laborator dotat cu tot ce ți-ar fi fost necesar pentru a-l construi. De multă vreme n-am mai simțit o asemenea plăcere și mi-ar fi făcut plăcere să dăruiesc această beatitudine supușilor mei. Eu sunt sătpânul acestui oraș și dispun de o mare autoritate și de bogății despre care tu n-ai decât o idee vagă... Să fim practici : ce ceri în schimb pentru acest aparat formidabil ?

— Prea puțin, Senioria Voastră. Numai dreptul exclusiv de a-l vinde în acest oraș și în Imperiu.

Baphometul se încruntă puțin.

— În ce privește Tekaph, îți acord cu plăcere exclusivitatea. Dar nu stă în puterea mea să-ți dau iscălitură în alb pentru restul Imperiului. Numai suveranul nostru Zolial poate da o astfel de carte. Cu sprijinul meu ai putea spera să obții acest monopol ; se-nțelege, va trebui să faci câteva instrumente ca acestea cadou Împăratului nostru și mie...

— Vă mulțumesc, Serenissime, pentru bunătatea voastră, răspunse venețianul. Trebuie totuși s-o avertizez pe Măria Ta că aceste instrumente nu funcționează decât un an ; după aceea ele vor trebui reîncărcate de către specialiștii noștri de pe Leyzog. Să spun drept faptul acesta nu ridică nici un fel de probleme dacă între planetele noastre se vor stabili relații permanente !

— Relații a căror exclusivitate să-ți aparțină ?

— Gândiți mai repede decât vorbele mele...

— Ei, bine ! voi transmite dorințele tale venerabilului Zolial. Dacă și el va simți aceeași plăcere ca și mine folo-

sind această jucărie, fără-ndoială că vei fi satisfăcut. În așteptarea răspunsului, vei locui în palatul meu. Du-te acum !

Marco Polo și frații Tholon se retraseră făcând numeroase temenele. Fără a mai aștepta, Baphometul își așeză grăbit conul pe cap, în timp ce cele două grațioase sclave odéous, gătite ca niște prințese, își făcură timide intrarea.

La ieșirea din sală, patru creaturi de metal veniră să-i încadreze pe musafirii Baphometului și-i conduseră fără să scoată o vorbă spre ascensorul care coborâ câteva etaje înainte de a se opri în fața ușii care dădea în apartamentele acordate Lyzoganilor.

Fără a se ridica la nivelul luxului din apartamentul stăpânului, acestea erau totuși mai somptuoase decât cele din palatul Chang-Tou și erau mai ales dotate cu nenumărate bunătăți care făcură bucuria fraților Tholon...

În primele momente ei nu aveau ochi decât pentru cele șase adorabile femei odéous care-i primiră făcând onorurile de gazde ; apartamentele dispuneau de trei dormitoare cu tot atâtea săli de baie, un salon și o sufragerie.

Marco Polo se lăsă dezbrăcat fără să crâcnească, de către cele două sclave care-i înlocuiră hainele cu o tunică dintr-o țesătură foarte fină și îl instalară comod pe o sofa, așezându-se apoi la picioarele lui pentru a aștepta să-i îndeplinească dorințele.

Frații Tholon fuseseră tratați la fel și acum semănau cu două pașale turcești...

— Ia spune-mi frumoasă fată, se interesă Marco Polo mângâind părul lung al celei mai apropiate sclave, eu sunt străin de această planetă și aș dori să aflu despre obiceiurile locuitorilor ei. Ai putea să-mi procuri niște cărți în care se povestește despre nobilii baphometi ?

Tânăra fată se ridică în picioare, își împreună mâinile în semn de salut și atinse o casoletă așezată pe un ghe-

ridor ; apăsă pe niște motive în relief și o mobilă cubică se deplasă silențios pe podeaua de onix pentru a veni în fața veneţianului.

Un panou lăcuit glisă apoi, dând la iveală un ecran și o claviatură cu mai multe butoane.

— Este suficient să apeși pe acest buton verde pentru ca o listă detaliată să apară pe acest ecran, explică adorabila creatură cu o voce melodioasă. După aceea, vei forma numărul corespunzător subiectului ales și vei primi toate informațiile pe care le dorești..:

Marco Polo, nerăbdător să cunoască dimensiunile Imperiului Baphomet, istoria lui, resursele, efectuă, fără a mai aștepta manevrele indicate.

Pe ecran se materializează imagini în relief și în culori, iar vocea melodioasă a unui Ethir comenta imaginile pe măsură ce acestea apăreau pe ecran.

Veneţianul rămase ore întregi cu ochii ațintiți în această oglindă magică, neputându-și potoli setea de cunoaștere.

Atunci când obosi și opri acest furnizor de cunoștințe, frații Tholon sforăiau deja cufundați în somn pe canapelele moi. Femeile odéous, întinse pe covoare dormeau și ele.

Presupusul lyzogan îi lăsă să se odihnească. Servi o masă frugală, mulțumindu-se cu resturile rămase de la festinul cu care se delectaseră tovarășii săi și se întinse în patul său cu un suspin de satifacție. Rezultatul cercetărilor sale îi depășise deja așteptările.

Capitolul al cincilea

Mângâierea blândă a unei mâini delicate îl trezi pe venețian. Încă amețit după somn, căută din ochi o fereastră pentru a-și da seama dacă se făcuse ziuă, dar pereții nu aveau nici cel mai mic ochi de geam. Memoria îi reveni imediat. Siur că da, se găsea în incinta palatului Baphometilor !

Un gând înspăimântător îl făcu să sară din patul confortabil. Câtă vreme dormise el, probabil că păcătoșii scutieri încercaseră să le curteze pe frumoasele Odéous ! În mod sigur, acești imbecili nu se gândiseră la particularitățile lor anatomice ! Poate că totul era deja compromis...

În mare grabă el își îmbrăcă pantalonii, cămașa și vestonul și se grăbi spre sufragerie, unde frații Tholon de-

gustau liniştiţi trufandalele, îndopându-se cu jeleuri multicolore şi cu sucuri de fructe cu arome delicate.

— Aţi dormit bine, Seniore ? întrebă politicos Clément.

— Prea mult, fără-ndoială... Hm, dar voi ? N-aţi fost dezamăgiţi de companie ?

— Sigur că nu ! se strâmbă Guiot într-un zâmbet plin de încântare. Aceste micuţe sunt nişte bomboane ! Blânde, senzuale...

— Nu au făcut nici o remarcă nepoliticoasă ?

— Nu, nu ! Noi le-am satisfăcut de deplin, dacă asta vă preocupă.

— Perfect ! Aş prefera totuşi ca, de-acum înainte, să nu vă mai dedaţi la activităţi amoroase : obţineţi-vă, Dumnezeu vă va răsplăti...

— Ei, poftim doar nu e Postul Paştelui..., protestă Roşcatul.

Dar veneţianul îi făcu semn să tacă. Două sclave intrară aducând platouri încărcate cu nişte vase roşii. Ele umplură celor trei bărbaţi cupe mari cu o băutură aromată, acaju, după care se retraseră, roşii la faţă din cauza ocheadelor complice pe care le aruncau spre ele fraţii Tholon.

După servirea acestui mic dejun copios, fermecătoarele Odéous veniră să propună invitaţilor Baphometilor, să-i maseze şi să-i ungă cu uleiuri aromate după baie, dar Marco Polo refuză net, în ciuda privirilor dezamăgite ale servitoarelor sale.

Toţi trei intrară apoi în sala de baie, un lux nou pentru ei şi dădură drumul la maxim la robinete. O apă călduţă şi parfumată porni să curgă în căzile de culoarea opalului.

— Aveţi grijă să nu vă udaţi ! îi sfătui pseudo-negustorul, machiajul nostru riscă să dispară. Să profităm mai bine pentru a stabili câteva legături.

Spunând acestea scoase din buzunar o fiolă și toți trei reparară ce se stricase peste noapte.

Clément era ocupat cu aranjarea feței fratelui său când auzi un ușor bâzâit. Dintr-un salt fu la ușă și o deschise la perete. În spatele er se găsea una dintre sclave, încă aplecată pentru a privi pe gaura cheii. Pământeanul o înșfăcă de braț, târând-o fără menajamente în camera aburită.

— Târfă mică ! răcni el.

— Au ! Lasă-mă, lasă-mă, n-auzi, brută ce ești ! scâncea frumoasa fată zbătându-se și zgâriind ca o pisică furioasă.

— Las-o, ordonă venețianul, n-are rost s-o brutalizezi. O să ne spună cu frumosul, ce făcea acolo. Ai să ne spui, nu-i așa, frumoaso ?

— Evident ! rosti aceasta ca și cum această întrebare era cea mai mare prostie pe care-o auzise vreodată.

— Pentru interesul Seniorilor Baphometi, evident...

— Bineânțeles... se eschivă minunata creatură, și apropiindu-se de el îi murmură în urechi : ia-mă-n brațe prostule ce ești...

Cum el era cel căruia i se adresase, venețianul se execută, în timp ce sclava îl copleșea cu îmbrățișări fierbinți și șoptea :

— Atenție, fraierule ! nu știi că palatul este înțesat de microfoane ! O să mă prefac că mă zbat și profită să tragi o lovitură de picior în capul sfinxului de lângă cada de baie...

Spunând acestea, ea începu să se zvârcolească de parcă încerca să scape din strânsoarea solidului negustor. Acum Marco Polo înțelese viclenia odéousei, și se prefăcu că nu poate s-o țină, se lăsă să alunece și, cu o lovitură de călcâi făcu să zboare efigia indicată.

Sclava încetă imediat să se mai zbată ; se așeză în fața celor trei bărbați și rosti iute :

— Fiți mereu cu băgare de seamă, Baphometii au instalat peste tot dispozitive menite să vă spioneze. Sunteți într-adevăr lyzogani ?

— Ei bine ! ezită Marco Polo, lucrul acesta-mi pare evident. Ce-ai vrea să fim ?

— Nu prea știu, oricum, mie nu-mi pasă ! Mie mi s-a spus doar să vă previn : Baphometii sunt niște tirani înspăimântători care nu au altă dorință decât să înrobească popoarele galaxiei. Noi nu știm nimic despre lyzogani, dar dacă dispuneți de mijloace de apărare, luptați pentru a vă păstra libertatea înainte de a fi prea târziu. Chiar dacă n-aveți speranța că veți învinge, luptați până la ultimul. Credeți-mă, noi, ființele odéous am trăit această îngrozitoare experiență : moartea este preferabilă sclaviei... Acum să ne întoarcem în apartament, nu trebuie să trezim suspiciuni...

După aceste cuvinte, grațioasa fată fugi, ușoară ca o căprioară. Cei trei se priviră. Ce să creadă oare despre acest avertisment ?

Venețianul se frământa foarte tare. Să fie oare o cursă vicleană întinsă de Baphometi ? Era oare posibil ca sclavii să fi pus pe picioare o mișcare de rezistență clandestină ?...

Îi urmă pe cei doi tovarăși ai săi care tocmai ieșeau din sala de baie și tresări zărind două creaturi de metal care așteptau în salon.

— Stăpânii noștri Baphometi vă convoacă în apartamentele lor, dacă vreți să ne urmați ! le comunică unul dintre ei.

Pământenii îi urmară, întrebându-se dacă această vizită avea vreo legătură cu evenimentele precedente.

Atitudinea gazdelor îi liniști puțin.

— Ah ! Iată-i pe bravii noştri Lyzogani, exclamă Baphometul cu care se-ntâlniseră în ajun cu un zâmbet larg. Spune-mi cum te numeşti, negustorule, am uitat să te-ntreb...

— Polo, servitorul dumneavoastră, Nobile Senior !

— Ei, bine, dragul meu Polo, se pare că te-ai născut pe o planetă minunată. L-am informat pe Împărat despre sosirea ta şi el şi-a exprimat dorinţa să te cunoască. Urmează-mă, trebuie să fim punctuali !

Un ascensor îi duse pe cei trei pământeni împreună cu gazda lor până la o terasă unde îi aştepta o maşinărie zburătoare care semăna cu o pasăre uriaşă cu un cap hidos şi ale cărei aripi erau un ornament inutil. Se instalară cu toţii în interiorul ei şi aparatul se ridică vertiginos, apoi se-ndreptă către Soare, aflat încă în partea de jos a orizontului.

În trecere, Marcolo Polo admiră geometria oraşului cu mai multă atenţie decât o făcuse la venire. Fiecare turn era înconjurat de terase, de grădini minunate, adesea legate între ele prin pasarele decorate cu arbuşti înfloriţi.

Aparatul survolă apoi o câmpie veselă, păduri cu vegetaţie luxuriantă, apoi un munte de cristal se profilă la orizont.

— Câtă splendoare ! se extazie Polo. N-am văzut niciodată aşa ceva pe planeta mea...

— Ce vrei, negustorule, noi suntem nişte esteţi, nişte sibariţi, artişti care adoră frumuseţea. Este normal ca Împăratul nostru să aibă un palat minunat. Acest munte a fost construit piatră cu piatră căci iniţial el se afla pe planeta Ethirilor. Indivizii aceia nu aveau ce face cu el, aşa că l-am adus aici. Prezintă avantajul că este foarte rezistent şi, în consecinţă, poate oferi o protecţie excelentă. Turnurile care-l domină sunt telescopice şi pot, în caz de necesitate, să intre în munte.

— O precauţie foarte utilă atunci când există teama de a fi atacat, observă Mareo Polo cu o expresie ânditoare.

— Oh ! este o măsură aproape superfluă. Aici n-avem a ne teme de nimic. Flotele noastre sunt puternice, sateliţii noştri controlează spaţiul de jur împrejur, nimeni nu ne poate ataca. Ba, dimpotrivă, noi cucerim mereu pământuri noi. În curând, o nouă planetă se va adăuga Imperiului nostru, dar nu vorbesc de planeta ta. Se-nţelege de la sine că vom întreţine relaţii paşnice cu un de a fi atacat, observă Marco Polo cu o expresie gânditoare. popor care dă artizani pricepuţi...

— Bunătatea vă va fi răsplătită, Nobile Senior ! psalmodie Polo, singura dorinţă a compatrioţilor mei este să facă un negoţ fructuos cu Puternicii Baphomeţi !

— Atunci ne vom înţelege cât se poate de bine, fii sigur... Dar iată-ne ajunşi la destinaţie, în câteva minute vei avea rarissima onoare de a fi prezentat Împăratului nostru !

Aparatul se zvârlise, efectiv, în picaj către vârful unuia din turnurile diafane şi se aşeză ca un vultur pe curenţii de aer.

Cei patru pasageri coborâră şi fură duşi de o escortă de douăzeci de roboţi până într-o încăpere mică unde fuseră cu toţii verificaţi cu ajutorul detectoarelor.

— Simplă precauţie, observă Baphometul. Vedeţi, şi eu sunt supus aceluiaşi tratament. Veneratul nostru Zolial nu lasă niciodată nimic la voia întâmplării...

Efectiv toate hainele, până şi cei mai mărunţi nasturi, şosete, chiar şi instrumentul magic fuseseră scrutate şi cercetate pe toate părţile. Păru că totul era în ordine, căci vizitatorii îşi putură recupera bunurile, fără ca acestea să fi fost cât de cât deteriorate.

După ce își puseră cu toții hainele în ordine, o ușă care dădea spre un ascensor se deschise și Baphomet își conduse tovarășii până la locuința secretă a suveranului. De data aceasta, nu văzură nimic din manevrele pe care acesta le executa, căci tot timpul cât dură coborârea fu un întuneric de nepătruns.

Deschiderea trapei lăsă să izbucnească o lumină orbitoare care-i năuci puțin pe pământeni. Reușiră foarte curând să vadă bine din nou și, la ieșirea din lift, contemplară un spectacol grandios.

Holul de intrare avea dimensiunile unei grote uriașe cu pereți imateriali, puternic luminați, al căror colorit fuziona neincetat, creând forme noi, volute complicate și irizate. Însăși podeaua era atât de diafană, încât pământenii nu-și dădeau seama dacă mergeau sau zburau. Gravitația micșorată făcea ca mișcările să fie mai ușoare, sporind această impresie tulburătoare.

Contrar așteptărilor pământenilor nici un fel de curtean nu aștepta prin zonă, să alerge în întâmpinarea dorințelor suveranului. Câțiva sclavi Odéous se strecurau alunecând printre mobilele dispuse armonios prin cameră, în timp ce o orchestră de Ethiri instalați într-o lojă suspendată pe un perete făceau să răsune o melodie de o frumusețe stranie.

Pentru prima dată de când sosise aici, Marco Polo simți cum îl cuprinde o neliniște pe care și-o putu controla. Dacă, din nefericire, stăpânul Baphometilor le ghicea originea, n-aveau să-și revadă niciodată planeta natală. Deghizarea lor fusese desigur făcută cu toată strădania posibilă și fiecare nasture de la costumația lor, modelele înseși de pe mantie constituiau un ecran psihic creat de însuși Houen-Lun, dar cum puteau fi siguri de modul cum acționau ele asupra unor ființe atât de diferite ?

Gărzile nu reperaseră nimic anormal şi ei trebuiau să posede un echipament dintre cele mai bune, dar atunci de ce Zolial se mai arăta prudent ?

Apariţia bruscă a unei deschizături în perete puse capăt întrebărilor pe care şi le punea veneţianul. Un Baphomet uriaş, cu pieptul dezvoltat ca un Budha, alungit pe o canapea aurită, îi aştepta.

— Prosternaţi-vă ! le şopti ghidul lor, dând exemplu.

Cei trei pământeni se lăsară dintr-o singură mişcare să cadă la pământ, cu braţele încrucişate. Apoi o voce groasă rosti :

— Ridicaţi-vă şi apropiaţi-vă...

Se ridicară cu toţii şi, cu capul plecat, făcură câţiva paşi în direcţia augustului suveran.

— Ei, bravul meu Fizzur, aceştia sunt deci Lyzoganii despre care mi-ai povestit... Spuneai că artizanii lor ne întrec în arta de a crea stimulatori psihici care încântă simţurile !

— Aşa este, Majestatea Voastră ! răspunse însoţitorul pământenilor. Eu însumi am încercat un astfel de instrument pentru a mă asigura că nu este dăunător şi rezultatele mi-au depăşit orice speranţă !

— Dar ei nu prea par evoluaţi ! mormăi Împăratul. Ia mai spune-mi odată, care este gradul lor de civilizaţie ?

— Gradul opt, Măria Voastră, cu un asincronism de maturizare foarte ciudat. Ei au ajuns destul de departe cu studiul biologiei şi nu au ajuns la stadiul de călătorii interstelare.

— Normal că dacă posedă stimulatori capabili să îi aducă într-o stare de beatitudine totală, ce nevoie au să călătorească în spaţiu ?

— Inteligenţa voastră suverană are dreptate, cu siguranţă, dacă pot ajunge la fericire, civilizaţia lor este

concentrată asupra lor înşişi... Din informaţiile primite de la echipajul navei care a descoperit planeta lor, ei nu posedă nici un fel de arme, cel puţin în sensul în care înţelegem noi.

— Perfect... Deci, negustorule, ai venit aici ca să-ţi vinzi minunatele aparate, dar cum se face că n-ai adus decât un exemplar ?

— Serenitatea Voastră, rosti Marco Polo pe un ton servil, este vorba despre nişte obiecte foarte valoroase şi nu ştiam dacă efectul lor se va potrivi psihicului vostru. Încărcătura mea este doar un eşantion din producţia noastră, în felul acesta voi putea şti ce place mai mult rasei Voastre. Acum ştiu că instrumentele noastre acţionează perfect şi sunt întru-totul la dispoziţia Voastră pentru a aduce câte doriţi pe planeta Voastră...

— Ai însoţit oferta de câteva condiţii, mi-a spus Fizzur...

— N-am solicitat decât o carte albă care să-mi asigure monopolul asupra vânzării acestui aparat...

— Şi la ce preţ vrei să-l vinzi ?

— Majestatea Voastră va decide !

— Bine ! vom vedea mai târziu. Din păcate, aceste aparate sunt destul de fragile, din moment ce trebuie încărcate după o perioadă de un an !

— Aşa este ! Şi numai artizanii noştri pot face această operaţie, eu însumi nu pot s-o fac !

— Vrei să spui că tehnicienii noştri nu sunt în stare să le repună în stare de funcţionare ?

— Dacă vor încerca să descifreze singuri modul de funcţionare, mă tem, vai, că nu vor ajunge la nici un rezultat. Totuşi, specialiştilor lyzogani le-ar face plăcere să-i înveţe metoda care trebuie utilizată, dar e nevoie de o ucenicie îndelungată...

— Vom analiza mai târziu această problemă, mormăi stăpânul Baphometilor. Dacă aceste instrumente sunt atât de minunate cum pretinde Fizzur, voi acorda, desigur, o recompensă substanţială celor mai fideli servitori ai mei. Acum, destul cu vorba, lăsaţi aici acel aparat şi plecaţi...

Cei patru vizitatori se retraseră făcând plecăciuni şi, sub escortă, fură conduşi înapoi la ascensor şi de acolo pe terasă.

O oră mai târziu, Marco Polo şi fraţii Tholon se găseau din nou în apartamentele lor, destinzându-se cu ajutorul a numeroase pahare dintr-o licoare de culoarea topazului, cu arome minunate, fără a da nici o atenţie lascivelor Odéous lungite la picioarele lor.

Adâncit în meditaţie, veneţianul nu observă nici măcar că o mână fină care-l mângâia pe piept privea fix la o aluniţă...

Brusc un ecran se lumină şi efigia lui Fizzur apăru ca un spectru de o incredibilă realitate.

— Am veşti excelente pentru tine, anunţă el cu un aer jovial. Serenitatea Sa a fost pe deplin satisfăcut de încercarea pe care a făcut-o. Vă încredinţează pe doi ani monopolul asupra comerţului cu aceste instrumente. Veţi pleca imediat acasă şi veţi aduce cinci sute de aparate minunate ! Mai aveţi să cereţi vreo favoare ?

— Pe legea mea, nu... răspunse Marco Polo, îmi voi da silinţa să-l satisfac pe Majestatea Sa şi să-i mulţumesc din toată inima pentru bunătatea sa... Ar fi posibil să utilizăm aceeaşi astronavă cu care am venit, echipajul mi s-a părut foarte competent şi cunoaşte bine împrejurimile planetei Lyzog, în felul acesta m-aş simţi mai în siguranţă, căci trebuie să recunosc, aceste călătorii în imensitatea spaţiului stelar mă sperie !

— Cred că-mi este ușor să aranjez asta. De altfel, cum nu dispunem de itinerarii bine stabilite, preferăm să ne folosim de serviciile echipajelor care au deja experiență cu privire la împrejurimile noilor planete. Spune-mi, căci sunt nerăbdător să utilizez aceste noi și minunate instrumente, le trebuie multă vreme artizanilor tăi să le fabrice ?

— Cred că le voi găsi fabricate, răspunse pretinsul Lyzogan. Îmi trebuie deci timp doar cât să mă duc și să întorc.

— Din motive de securitate, vei livra marfa pe satelitul 289...

— Aș putea să-ntreb de prețul ce-mi va fi acordat pentru fiecare instrument ?

— Așa este, uitasem. Se pare că la voi este foarte apreciat carbonul cristalizat, așa că vei primi un diamant de dimensiunile unui ochi, pentru fiecare aparat în bună stare de funcționare.

— Excelență, mă copleșiți...

— E-n ordine ! Acum, pleacă. Fiecare clipă înseamnă întârziere pentru momentul în care voi putea avea din nou acest extraordinar stimulator !

Marco Polo se înclină adânc ezitând să-l roage pe gazda sa să-i dăruiască sclavele care i le împrumutase, căci se temea să nu trezească bănuieli.

Cei trei pământeni urcară deci în vehicolul care trebuia să-i ducă la aeroport și avură plăcuta surpriză să constate că femeile Odéous îi însoțesc.

— Vom avea plăcerea de a vă avea în compania noastră în timpul călătoriei ? întrebă venețianul.

— Bineânțeles ! răspunse într-un suflet servitoarea sa, de asta depinde viața noastră. Dacă ne refuzați, vom fi puse la cele mai grele munci. Un senior Baphomet nu

se va înjosi să recurgă la serviciile unei sclave murdărite de un barbar...

— Ei, bine ! noi suntem încântaţi, credeţi-ne ! le asigurară în cor cei trei bărbaţi.

Astronava îi aştepta pe platforma de aterizare, unde pământenii o lăsaseră cu câteva zile mai devreme.

Marco Polo, Garin şi Clément se strecurară prin trapa de intrare şi se reântâlniră bucuroşi cu tovarăşii lor, încă deghizaţi în Odéous. Houen-Lun stătea nemişcat într-un colţ al cabinei.

— Ei bătrâne, îmi pare bine să te văd, exclamă Guiot, dându-i o palmă amicală pe spate Templierului. Oricum, am fost primiţi ca nişte prinţi. Am adus şi suveniruri : ia uitaţi-vă...

Spunând aceasta arătă spre sclavele care tocmai intrau.

— ...Pasagere pentru Lyzog, psalmodie Clément. Întoarcerea va fi mai plăcută decât a fost venirea.

Jaubert, căpitanul navei, care nu voia să dea naştere la incidente, ordonă :

— Compatrioţii mei se vor aşeza pe locurile din faţă ! Drăguţe domnişoare, vreţi să, luaţi loc în spate, vom decola în câteva clipe...

Se conformară cu toţii ordinelor, trapa se închise şi Templierul se instală la postul de comandă. Nava se ridica în aer şi porni în direcţia satelitului 289.

— Totul s-a petrecut foarte bine. Am putut controla fără nici o dificultate spiritele Orphezilor verzui veniţi să repare nava şi am putut urmări, în parte şi peregrinările voastre, cu excepţia vizitei făcute la stăpânul Baphometilor. Vorbiţi, n-aveţi a vă teme de femeile odéous, ele dorm la comanda mea..

— Împăratul s-a arătat încântat de aparate. M-a însărcinat să aduc cinci sute de pe Lyzog. Va trebui să le depozitez pe satelitul 289. Credeţi că va fi posibil să le furnizăm o asemenea cantitate ?

— Odată întorşi pe Pământ, va fi foarte uşor. Nu e vorba de fapt de mecanisme complicate, ci numai de configuraţii care intră în armonie cu toate simţurile prin intermediul vederii. Aţi mai cules şi alte informaţii ?

— Desigur, şi încă destul de multe, graţie unui aparat minunat care mi-a pus la dispoziţie istoria Baphomeţilor şi mi-a furnizat toate detaliile referitoare la Imperiu. Din păcate, n-am putut obţine nici un fel de date despre efectivele de care dispun şi nici asupra amplasamentului flotelor...

— Ştiu..., îl întrerupse tibetanul, nici eu n-am putut descoperi mare lucru, aceste informaţii par să fie ţinute în secret şi probabil că numai înalţii demnitari le cunosc. Păcat...

— Ce vom face cu aceste fermecătoare sclave ?, întrebă veneţianul.

— Aş putea să le prelungesc somnul pe toată durata călătoriei, murmură Houen-Lun, dar se pare că ele vor să ne spună ceva, poate deţin ceva informaţii interesante. Am să le trezesc.

Cele trei Odéous se treziră, îşi frecară ochii mari şi priviră în jurul lor.

— Iată-ne deci plecate departe de Tekaph, murmură cea care vorbise cu Marco Polo, mi-e greu să cred c-am scăpat de monştrii aceia !

— Despre cine vorbeşti astfel ? întrebă Jaubert.

— Despre ticăloşii de Baphomeţi, evident ! Ar trebui să-i cunoşti dacă eşti ca mine sclav şi condamnat să trăieşti închis în cavernele acelea infecte, atunci când nu

navighezi în spațiu... Pasagerii nu-și dau încă seama, deși eu i-am prevenit !

— Așa este ! încuviință Marco Polo, totuși, Împăratul Zolial s-a arătat foarte curtenitor cu mine, și-a promis să se limiteze la relații pașnice, comerciale cu compatrioții mei Lyzogani !

— Încetați această comedie. Dacă ești Lyzogan, de ce ești machiat ? Tovarășele mele i-au ghicit imediat pe prietenii tăi ; aveți norocul că noi îi urâm așa de tare pe Baphomeți ! Nu-mi pasă cine sunteți de fapt, presupun că aparțineți unei rase necunoscute și că ați venit să-i spionați pe acești domni. Dea Cerul să nu ne mai întoarcem niciodată pe Tekaph !

Marco Polo se consultă cu tibetanul din priviri, apoi acesta declară :

— Ai ghicit bine. Acum mă poți vedea sub adevărata mea înfățișare, iar prietenii mei sunt la fel, numai că au pielea albă. Suntem locuitori ai planetei Pământ și ne temem ca nu cumva Baphomeții să ne invadeze planeta ; ați putea să ne ajutați să-i combatem ?

— Sigur că da ! Noi, creaturile Odéous nu trăim decât în speranța că-ntr-o zi ne vom recâștiga libertatea. De generații întregi, strângem secrete în speranța de a le putea divulga eliberatorilor noștri. Această zi binecuvântată a sosit în sfârșit !

Spunând aceasta, ea se apropie de Marco Polo și, deschizându-i nasturii de la cămașă, își strecură mâna fină în sânul lui. Venețianul nu se împotrivi, neștiind ce să creadă, după care sclava scoase mâna, întinzând un deget pe care se putea deslușI o minusculă pată întunecată.

— Uitați această aluniță ; ea conține microfilme cu informații de neprețuit ! Toate amplasamentele bazelor și ale sateliților sunt înregistrate aici, ca și efectivele

flotei comandate de această rasă. Ticăloşii Baphomeţi au obiceiul de a discuta între ei după ce-şi satisfac plăcerile, fără a ne da nouă nici o atenţie. Pentru ei, noi nu suntem decât nişte creaturi insignifiante, aproape nişte animale... Astfel, an de an, noi am reuşit să acumulăm o mare cantitate de informaţii. Rasa noastră este expertă în domeniul electronicii şi al mecanicii, ne-a fost uşor să confecţionăm acest disc minuscul care conţine tot ce cunoaştem noi. M-am temut că voi fi verificată minuţios înainte de plecare. Ticăloşii noştri stăpâni n-au ezitat s-o facă, dar eu am găsit timp să plasez acest punct minuscul pe pieptul lui Marco !

— Pasionant... jubilă Djaffar ; dacă această hurie spune adevărul, misiunea noastră a fost o reuşită totală !

Fără a mai aştepta, mireanul plasă discul pe aparatul special de descifrare şi se scufundă în lectura documentului.

Cu ajutorul acestei sclave pe nume Aira, care se dovedise a avea o inteligenţă remarcabilă, mireanul şi Jaubert petrecură ore întregi transcriind informaţiile.

Nava se opri aproape de satelitul 289 pentru ca Houen-Lun să poată modifica memoria ocupanţilor acestuia, fără ca savanţii pământului să-şi întrerupă activitatea. Apoi, nava putu să-şi schimbe direcţia şi să se-ndrepte direct către Pământ fără a atrage atenţia Baphometilor.

După o traversare fără probleme, călătorii, nebuni de bucurie, văzură mărindu-se planeta albastră de unde plecaseră cu câteva săptămâni mai înainte. Acum, graţie

plaselor din fire de aur, frumoasele Odéous * se exprimau curent în franceză.

Înainte de aterizare, călătorii putură vedea nenumărate nave parcate în jurul castelului Chang-Tou.

Escorta care-i însoţise de la intrarea în sistemul solar îi părăsi şi nava ateriză lin pe platforma sa, în interiorul turnului.

Pierre de Servy îi aştepta pe mesagerii Marelui Maestru şi-i însoţi până la sala Capelei, unde Guillaume de Beaujeu, înconjurat de principalii săi ofiţeri, îi întâmpină cu căldură.

— Bine ai venit ! curajosul meu Marco Polo ! Ai lipsit multă vreme şi ne-am temut că aţi fost capturaţi de Baphomeţi. Vorbeşte, sunt nerăbdător să aud veştile pe care ni le aduci ! Dar, mai întâi, spune-mi cine sunt acele creaturi angelice care sunt cu tine ?...

— Nobile Maestre, ele sunt sclave ale Baphomeţilor, din rasa Odéous ; alte două rase au fost înrobite de aceşti demoni : Ethirii, care sunt păsări uriaşe şi Orphezii care seamănă cu nişte insecte. Aira pe care o vezi aici s-a dovedit a poseda vaste cunoştinţe privitoare la ştiinţa adversarilor noştri şi ne-a furnizat preţioase informaţii. Totuşi, fără ajutorul înţeleptului Houen-Lun, n-am fi reuşit să ducem la bun sfârşit misiunea încredinţată....

— Povesteşte-mi despre călătoria voastră fără a omite nici un detaliu. Sunt foarte nerăbdător să aflu cât mai multe lucruri despre temuţii noştri adversari.

Veneţianul făcu o descriere amănunţită a aventurilor sale, apoi ajunse la informaţii de ordin tehnic.

---

* Notă marginală a Templierului de Tyr : Pentru cititorul dornic să cunoască soarta femeilor Odéous, trebuie să mărturisesc că ele au murit, în afară de Aira. Cuprinse de o tristeţe adâncă, ele nu au putut fi vindecate în ciuda tuturor eforturilor depuse. Incapabile să se alimenteze, ele slăbiră foarte tare şi muriră.

— ...Reiese de aici că Baphometii nu prea au obiceiul să-şi rişte preţioasa piele. Atunci când vreunul dintre ei se expune riscului, acela este condamnat ca pentru un delict grav. Am avut ocazia să constatăm acest lucru cu ocazia încercării aparatului. Vizitatorul sosit cândva pe Pământ era cu siguranţă vinovat de a fi încălcat edictele imperiale. De obicei, echipajele navelor sunt formate din Odéous, reduşi la condiţia de sclavi, dar aceşti nefericiţi nu vor dori să se bată pentru nemiloşii lor stăpâni. Sigur, dispozitivul care-i ucide în caz de nesupunere i-ar putea determina să lupte împotriva noastră, deşi ei nu ţin la viaţa lor ! Mulţi dintre ei, după cum confirmă şi Aira, nu-şi doresc decât să renunţe la o viaţă lipsită de speranţă. Totuşi, femeile din haremurile de-acolo s-au organizat într-o mişcare de rezistenţă, clandestină şi acum ele ştiu de existenţa noastră, ceea ce le va convinge să trăiască pentru a ne ajuta să le eliberăm. Datorită lor ne aflăm în posesia planurilor de apărare ale Imperiului Baphomet. Cât priveşte Ethirii, aceştia nu sunt deloc belicoşi, ei sunt însărcinaţi cu treburi casnice şi organizarea distracţiilor stăpânilor lor. Iar Orphezii îndeplinesc muncile cele mai de jos şi psihicul lor diferă foarte mult de al nostru.

— Haide să revenim la consideraţii de ordin strict militar, îl întrerupse Marele Maestru. Ce mă sfătuieşti, având în vedere toate informaţiile de care dispunem, frate Jaubert ?

— Cu siguranţă că aparatele noastre vor fi esenţiale în dezorganizarea ierarhiei Baphometilor, atunci când vom hotărî aceasta. Împăratul a hotărât să ofere câte un aparat principalilor săi şefi drept recompensă, atât a fost de încântat de plăcerea pe care a simţit-o ; atunci când le vom trimite marfa promisă, vom dispune de un atú special (capital).

— Eu refuz să mă încred în asemenea fleacuri ! protestă Otto de Granson. Baphometii aceştia nu sunt deloc stupizi : dacă ne descoperă vicleşugul, or să distrugă jucărelele acelea şi vom fi în aer ! Nu trebuie să invadăm inamicul la bordul navelor noastre şi să punem stăpânire pe planeta lor prin forţa armelor !

— Bine vorbit ! aprobă Pierre de Sevry cu un aer foarte încrezut. Templul trebuie să lupte pentru cauza cea dreaptă a lui Cristos, aşa cum a făcut întotdeauna, cu lancea şi sabia !

— Toţi suntem de acord cu asta ! le-o reteză Guillaume de Beaujeu. Totuşi, nu strică să folosim şi ceva vicleşug împotriva acestor adversari de temut. Trebuie deci, ca preacinstitul Marco Polo să le livreze cu regularitate talismanele destinate adversarilor noştri. Vom profita de timpul astfel câştigat pentru a ne antrena trupele în unele tactici noi pentru ele. În primul rând va trebui să trecem de bariera de fortăreţe instalate în spaţiu. Ele sunt păzite de Odéous, dar şi de automatele de metal care se supun orbeşte stăpânilor lor. Va trebui deci să ne aşteptăm la o rezistenţă puternică. După spusele acestei sclave, nu putem spera să le putem învinge cu ajutorul sferelor explozive, căci Baphometii dispun de dispozitive care le pot face să explodeze mai devreme. Este exact, draga mea ?

Aira răspunse imediat la această întrebare, impresionând asistenţa cu cunoştinţele sale.

— După părerea mea şi a tehnicienilor noştri, aceste anihilatoare nu sunt deloc infailibile. Ele urmăresc ghiulelele atacatoare după căldura degajată de acestea, deci pot fi păcălite în două feluri : mai întâi prin amplasarea în faţa şi în spatele proiectilelor voastre a unor aparate care să degaje mai multă căldură, ceea ce le va atrage cu siguranţă. Apoi, artificierii voştri vor trebui să-şi cu-

pleze proiectilele şi să facă să-şi încrucişcze traiectoriile. Proiectilele Baphomeţilor, odată ajunse la intersecţia cu aceste ţinte false, vor ezita şi se vor pierde în spaţiu. Nu spun că aceste metode vor fi eficiente în toate cazurile, dar vor permite unui procent mare din proiectilele voastre să-şi atingă ţinta.

— Admir atâta ştiinţă la o creatură atât de frumoasă ! exclamă Jean de Grailly, care n-ar fi crezut niciodată că o fetişcană ar putea da sfaturi unor învăţaţi ca aceştia ! Totuşi, mai am o reţinere : aceste măsuri vor fi valabile atunci când navele noastre se vor lupta cu cele ale Baphomeţilor ?

— Desigur ! îi asigură frumoasa Odéous. Totuşi, aceste creaturi perverse sunt foarte viclene şi nu vor întârzia să găsească altă metodă. Va trebui deci să punem la punct o a doua metodă ; o a doua serie de aparate care vor fi ghidate către ţintă cu ajutorul unor unde care vor permite navelor să primească ordine şi să comunice între ele.

— Iată nişte cuvinte pline de înţelepciune şi de prudenţă ! îşi dădu cu părerea Jaubert, dar o să ştim noi să construim asemenea aparate ?

— Rasa voastră dispune de toată inteligenţa necesară, îl asigură Aira, iar în ce priveşte cunoştinţele, eu sunt gata să vi le furnizez. Poporul meu este înrobit numai de o sută de ani şi înainte de a fi exilată pe Baphom, eram considerată ca una dintre cele mai bune specialiste în fizică şi cibernetică. Am încă vie în minte imaginea dragei mele planete. Doream cu disperare s-o revăd, şi de la sosirea voastră simt renăscând în mine speranţe nebune. De aceea îmi voi consacra toate forţele pentru a vă ajuta în cauza voastră nobilă.

— Veţi fi pe deplin răsplătită, bună doamnă ! o asigură Guillaume de Beaujeu. Noi pământenii avem mult

curaj, dar ce putem face cu el în fața armelor acelora fantastice ? De aceea vom avea mare nevoie de ajutorul tău. Vom proceda deci la o ofensivă diversificată. Astfel echipajele noastre vor putea să se familiarizeze cu folosirea acestor nave atât de noi pentru ele. Odată, armata dușmanilor distrusă, va trebui să ne luptăm pe pământul planetei Baphom. În mod sigur, lupta va fi crâncenă și savanții voștri ne vor fi de mare ajutor pentru a-i învinge definitiv pe acești ticăloși. În ziua în care drapelul Baussant va flutura pe Baphom, vă jur pe Cristos că compatrioții tăi își vor recăpăta pe deplin libertatea ! Nobili prieteni, s-a făcut târziu, să mergem să ne odihnim puțin. O sarcină grea ne așteaptă, pe lângă care luptele purtate cândva împotriva mongolilor nu erau decât joacă de copii...

Cu aceste cuvinte, adunarea se dispersă. Totuși, Guillaume rămase treaz încă o bună bucată din noapte în compania ofițerilor săi și a înțeleptului Houen-Lun pentru a hotărî dispozițiile necesare pentru fabricarea rapidă a aparatelor promise Baphomeților.

Când cocoșul cântă pentru a anunța zorii zilei, Marele Maestru în sfârșit, merse să se odihnească după toată oboseala aceea, dar numai pentru câteva ore.

Capitolul al şaselea

Guillaume de Beaujeu avusese inteligenţa să aştepte ca trupele sale să fie instruite înainte de a se lansa în atacul împotriva Imperiului Baphomet, dar omisese totuşi un factor important...

Trupele adunate în jurul castelului Chang-Tou se antrenau. Lupte corp la corp, turniruri, antrenamente la bordul navelor, lupte simulate în jurul sateliţilor pământului, nimic nu-i mai satisfăcea. Cavaleri, scutieri, ardeau de nerăbdare. Chiar şi călugării-soldaţi care-şi aminteau de drumul lor glorios de-a curmezişul Asiei, doreau să cunoască acele planete noi, acele spaţii imense unde urmau să meargă pentru a răspândi Sfânta Credinţă.

Prezenţa frumoaselor fete Odéous crescu peste măsură nerăbdarea cavalerilor francezi, englezi, germani,

care nu sperau la așa ceva ; li se vorbise de planete sălbatice, de rase monstruoase, și imaginea Baphometilor nu era ceva care să-i încânte, dar iată că acolo se găseau acești faimoși extratereștri care aveau femei de o frumusețe nemaiîntâlnită ! Erau puțin ciudate, desigur, cu ochii lor imenși, dar arăboaicele nu utilizau, oare, unguente pentru a-și alungi pleoapele ? Toți acești luptători erau subjugați de formele voluptuoase și de farmecul exotic al femeilor Odéous. În aceste condiții, de ce să nu aibă în vedere posibilitatea de a-și face datoria luptând acolo ? De a-și câștiga în luptă un ducat sau un comitat ? Sigur că Guillaume va ști să-și recompenseze slujitorii fideli și tot felul de cadeți de familie bună destinați Ordinului și deposedați de pământuri, priveau spre viitor cu inima plină de speranțe...

Chiar și tătarii și mongolii, în care renăscuse spiritul de cuceritori, nu așteptau decât un semn pentru a se lansa în spațiu pentru luptă.

Otto de Granson, Jean de Grailly, Pierre de Sevry, Konrad von Thierberg, Jean de Villiers, precum și Qoubilaï veniră să intervină pe lângă Guillaume, spunându-i că nu-și puteau stăpâni pe cei în subordine și că în orice moment, cine știe ce nebun, mai pornit, ar putea să-i convingă pe vasalii lor să plece împreună cu el în spațiu, către cine știe ce planetă îndepărtată pentru a-și cuceri regate. În felul acesta, efectul de surpriză care constituia atu-ul principal al pământenilor ar fi suprimat...

Pentru moment, Marele Maestru avu o criză de furie și jură că orice rebel avea să fie urmărit fără milă și ucis de către patrulele care supravegheau traseele sistemului solar, dar intervenția diplomatului Qoubilaï îl făcu să reflecteze.

— Nobile senior, se pare că noi nu am luat în considerație un element nou, care-și are importanța lui ! declară hanul mongol. Acest război nu va avea decât puține lucruri în comun cu cele pe care le-am purtat pe planeta noastră. Armele care ne vor aduce victoria pe câmpul de luptă nu sunt deloc cele pe care ne-am obișnuit să le utilizăm. Mireni, alchimiști, ne-au adus la cunoștință că instrumentele distructive pur mecanice au o importanță capitală. Ori, frumoasa Odéous ne-a informat că, compatrioții lor erau experți în științele secrete care permit construirea acestor instrumente distructive până acum necunoscute nouă. Așadar, de ce n-am modifica planul nostru inițial și nu ne-am schimba primul obiectiv ? Sigur, este tentant să lovești inamicul de moarte, atacând planeta Baphom, dar n-ar fi oare o greșeală ? Trupele noastre nu sunt obișnuite cu luptele în spațiul cosmic și primele ciocniri cu echipaje experimentate ne-ar putea aduce pierderi mari. Planeta Odd n-ar trebui să dispună de o garnizoană la fel de numeroasă ca cea de pe Baphom ! Dacă am alege acest obiectiv pentru primul atac, am putea să ne testăm echipajele și să ne procurăm ce ne lipsește cel mai mult : savanți foarte pricepuți în știința alchimiei care pot fabrica aceste nave și le pot echipa cu arme teribile. De asemenea, ne vom atrage recunoștința tuturor raselor înrobite de Baphomeți și care, prin urmare, ne-ar putea deveni aliați. Și, pe urmă, ar fi foarte util dacă am avea la bordul fiecărei nave un tehnician odéous, care, în caz de nevoie ar putea efectua reparațiile necesare...

Guillaume era orgolios și încrezut, dar inteligența sa extremă îl făcea să treacă peste aceste defecte. El recunoscu imediat că argumentele prezentate de Qoubilaï aveau mare greutate. Mai ales că nu puneau la îndoială

ideea că Marco Polo să fie trimis cu încărcătura promisă. Chiar și Marele Maestru începuse să se sature de aceste interminabile manevre, de aceste întrevederi care n-aveau alt efect decât reducerea efectivelor sale. Chiar și el era sedus de spațiul imens care se întindea înaintea sa, ca altă dată imensele câmpii ale Asiei, după ce îl învinsese pe Baîbars...

După un moment de gândire, se ridică în picioare, scoase sabia și, salutând drapelul Baussant care flutura deasupra sa, strigă :

— Moarte necredincioșilor, stimați domni ! M-ați convins, așa că să trecem la fapte. Oastea se va îmbarca mâine în nave și va porni spre planeta Odd ! Marco Polo își va îndeplini misiunea, așa cum s-a stabilit ; doi Templieri și un tibetan îl vor însoți, Houen-Lun și învățatul Jaubert vor face parte din suita mea la bordul navei mele amiral, la fel și femeile idéous ale căror sfaturi ne vor fi de mare ajutor la asaltul planetei lor. De pe acum, transmit puterea, aici pe Pământ, credinciosului meu Thibaud Gaudin care va fi locotenentul meu pe această planetă până la întoarcerea mea. Apropie-te, Frate ! țin să-ți înmânez chiar eu scutul și spada mea pentru ca ele să nu cadă în mâini străine ; ele îți vor da autoritate supremă asupra tuturor Comanderiilor și a Teritoriilor Imperiului nostru. Vei putea administra bunurile noastre, să împrumuți aur sau argint și, dacă va fi ca eu să dispar, vei avea onoarea de a putea convoca Consiliul de treisprezece membri cavaleri, preoți și Frați din diferite provincii care te vor destitui sau te vor lăsa să fii succesorul meu în fața lui Dumnezeu și a oamenilor.

Secretarul lui Guillaume aduse apoi pe o pernă neagră tivită cu alb, cele două inestimabile simboluri care aveau să facă din Comandantul cel mai puternic — Stăpânul Pământului. Din momentul acela, el avea dreptul

la o suită de paisprezece scutieri, doi cavaleri și un Frate servitor, de un secretar, un scrib turc, doi economi, doi valeți, patru turcoplieri, un curier, doi camerieri, un bucătar și un purtător de lance și scut. Toți aceștia erau deja adunați în spatele locotenentului lui Guillaume care-și așează genunchiul pe pământ pentru a primi însemnele noii sale însărcinări, în timp ce Templierii intonau în cor cu o voce gravă :

— *Non nobis Domine, non nobis, sed Nomini tuo da Gloriam !*

Acest transfer de putere odată efectuat, Consiliul se dispersă. Toți se grăbiră spre corturile lor pentru a-și pregăti bagajele. O agitație febrilă îi cuprinse pe toți cei care urmau să plece în această glorioasă aventură.

Guillaume se întoarse în apartamentele sale și scrise trei scrisori. Prima era destinată Papei Ioan al XXI-lea. Acest savant în medicină, cunoscut sub porecla de Petrus Hispanus, susținător înflăcărat al acestei cruciade, vedea expediția cu ochi buni. Iată conținutul scrisorii :

„Tată Prea-Sfânt, Pontif al întregului Pământ, purtător al tiarei cu voia Domnului, umilul și credinciosul Tău servitor Guillaume, Marele Maestru al Templierilor, îți aduce la cunoștință că oastea credincioșilor servitori ai lui Cristos a părăsit scumpul nostru Pământ pentru a se îndrepta către acea stirpe ticăloasă care oprimă Regatul ceresc al Sfântului Nostru Isus, pentru a-i face să cunoască credința adevărată, aceea a adoratorilor Domnului Nostru, până în marginile universului. Fie ca Salvatorul lumii să-i ia în grija sa pe soldați ! În timp cât noi vom duce Sfânta luptă pentru a intra în posesia moștenirii pe care El a lăsat-o omenirii, Dumnezeu va păzi bunurile pământești pe care fiecare dintre noi le

lasă în urma lui. Cu toţii, servitori ai Sfintei Cruci, să pornim sub drapelul Baussant, dar, vai ! nu ne vom întoarce toţi din spaţiile insondabile în care vom pătrunde pentru gloria lui Dumnezeu. Fiţi apărătorul Fraţilor mei, nu permiteţi niciodată să fie nedreptăţiţi ! Înţeleptul şi credinciosul meu Thibaud Gaudin a primit din partea mea întreaga autoritate pentru a administra bunurile Ordinului în absenţa mea. Încercaţi să-i fiţi Consilier şi Părinte. Al Vostru fidel servitor întru Cristos : Guillaume de Beaujeu".*

Templierul sigilă plicul cu un zâmbet viclean. El nu-şi făcea planuri dinainte în legătură cu Suveranitatea Papală asupra planetelor şi a teritoriilor pe care socotea că le va cuceri, dar ştia că Ioan al XXI-lea avea să-i dea partea leului...

A doua misivă era adresată regelui Angliei :

„Prea scumpului meu Senior Eduard I, ilustru rege al Angliei, duce de Guiana, salutări Celui de care depinde viaţa tuturor creatorilor ! În această a douăsprezecea zi a lunii mai din anul de graţie 1277, oastea reunită în jurul castelului Chang-Tou se-ndreaptă către astrele îndepărtate pentru a combate rasa ticăloasă şi fără credinţă care oprimă creaturi pacifiste îndrăgite de Domnul Nostru, Dumnezeul Universului. Otto de Granson, fidelul vostru vasal, ne însoţeşte împreună cu cruciaţii englezi. Fără îndoială că ei îşi vor demonstra vitejia, aşa cum au făcut-o deja pe timpul celorlalte campanii, în cursul cărora am adus la Dreapta Credinţă tătari, mongoli şi japonezi. În absenţa mea, Comandorul Thibaud

* Notă marginală a Templierului de Tyr : această scrisoare nu trebuie să ajungă la cunoştinţa Sfântului Părinte, căci Dumnezeu a socotit cu cale să-L cheme la el pe 20 mai. El fu răpit de o moarte îngrozitoare, strivit de un tavan care se prăbuşise. Succesorul său, Nicolae al III-lea, ales la 25 noiembrie, nu prea avea la inimă ordinul nostru...

Gaudin se va bucura de toate drepturile şi prerogativele în gestionarea bunurilor mele terestre. Sunt sigur că el va găsi în Majestatea Voastră un consilier şi un prieten sincer. Dumnezeu să-l binecuvânteze pe umilul său servitor, Guillaume de Beaujeu."

În sfârşit, a treia scrisoare era destinată regelui Franţei, Filip al IIlea cel Curajos ; conţinutul ei, asemănător cu precedenta, semnala că Jean de Grailly şi cavalerii francezi care îmbrăcaseră Sfânta Cruce făceau parte din oastea care pleca la război împotriva îndepărtaţilor necredincioşi.

În încheiere, Marele Maestru redactă o proclamaţie destinată trupelor sale. Avea să pună să fie citită chiar în seara aceea în fiecare tabără.

„Fraţi cavaleri, scutieri soldaţi, a sosit vremea să-l servim pe Dumnezeul Etern. Viteţii mei, gloria luptei vă va deschide porţile Cerului ! Veţi lupta împotriva supuşilor Satanei care a înrobit creaturi divine, născute ca şi voi dintr-un Adam şi o Evă ; oricare ar fi înfăţişarea pe care Dumnezeu a vrut s-o dea trupurilor lor, cei de acolo sunt fraţii voştri. Noi le vom aduce Lumina Adevăratei Credinţe pentru salvarea sufletelor lor veşnice. Cunoaşteţi care sunt pericolele, neajunsurile care vă aşteaptă ! Ticăloşii Baphometi sunt experţi în ştiinţele malefice care aruncă flăcări, moarte, distrugere... Dumnezeu să vă aibă în paza Sa, nu vă lăsaţi învinşi căci El însuşi ne-a dat arta de a purta războaie prin intermediul Arhanghelului Gabriel, învingătorul Celui Rău ! Veţi naviga prin spaţiul necunoscut, veţi lupta contra unor popoare puternice. Învingători, veţi cuceri un nou Imperiu, unii poate îşi vor întemeia o familie în afara Pământului. Învinşi, nu veţi avea unde să vă întoarceţi, căci necredincioşii Baphometi ne vor invada Pământul ! Nu ui-

tați că luptați pentru gloria Stăpânului Nostru Isus și a scumpei sale Mame care vă va îndulci suferințele. V-ați părăsit prietenii, familiile, unii v-ați vândut pământurile, casele. Religia și onoarea sunt acum singurele voastre bunuri. Dar puterea Baphometilor se apropie de sfârșit, căci ei nu sunt altceva decât animalele apocalipsului pe care Cel de Sus s-a hotărât să le pedepsească! Dumnezeu să vă binecuvânteze! Urmați mereu drapelul Baussant, el vă va arăta drumul spre fericirea cerească! Îngeri și arhangheli ne vor ajuta în dreapta noastră luptă..."*

După ce-și reciti discursul, Marele Maestru se răzgândi. În loc să încredințeze această cuvântare heralzilor, ar fi mai eficient să-l declame folosindu-se de magnetofoanele magice care făceau posibil să fie auzit la mare distanță, așa că-l convocă pe Fratele Jaubert care-i procură dispozitivele necesare.

Astfel vocea lui Guillaume răsună până în cele mai îndepărtate margini ale taberei, spre marea surpriză a cruciaților care văzură în asta o nouă dovadă a puterilor extraordinare care-i fuseseră conferite conducătorului lor. Mai mult ca oricând, ei se simțeau siguri că aveau să cucerească un regat feeric unde curgea lapte și miere, unde populația prietenoasă avea să-i primească cu brațele deschise. **

În toată această tevatură, cei trei frați Tholon fuseseră uitați. Ei nu știau încă, dacă aveau să-l însoțească pe Marco Polo sau aveau să meargă în expediție cu ceilalți.

* Notă marginală a Templierului de Tyr : Guillaume se gândea cu siguranță la Ethiri, al căror aspect era foarte apropiat de cea a legiuinilor celeste, dar mergea prea departe atribuindu-le un suflet, căci problema aceasta era încă foarte controversată, chiar printre Templieri.

** A doua observație a Templierului de Tyr, aflat în mare vervă în acea zi : ceea ce, în realitate, era foarte departe de realitate...

Garin îl găsi pe Jaubert care-l liniști. Veneţianul avea să meargă pentru a-şi livra marfa cu alţi însoţitori. Marele Maestru dorea să aibă la bord soldaţi care aveau deja obişnuinţa de a vorbi limba extratereştrilor, aşa că-i alesese pe Guiot şi pe Clément să-l însoţească la bordul navei amiral.

El, Jaubert, avea să rămână o vreme pe Pământ pentru a fabrica aparatele promise Baphometilor apoi avea să se alăture armatei, în apropiere de planeta Odd.

Legiunile cosmopolite adunate sub drapelul lui Guilhaume începură îmbarcarea în bună ordine ; graţie antrenamentului la care fuseseră supuse în această lună de aşteptare, fiecare ştia în ce navă trebuia să urce. Marea majoritate o constituiau Templierii şi detaşamentul de Ospitalieri şi Teutoni ale căror blazoane, purtând chipul monstrului, dominau mulţimea. Mongoli, turcoplieri, erau şi ei în număr foarte mare. Se găseau acolo şi locuitori din Cipanghu, cu ciudatele lor armuri negre, lăcuite, cu săbii lungi cu mânerele încrustate cu motive în filigran.

Cu toţii regretau amarnic că nu puteau lua cu ei credincioşii lor cai care păşteau pe câmpiile bogate. De acum înainte, armăsarii lor aveau să fie maşinăriile de metal care aveau să-i transporte prin spaţiul infinit. În momentul în care aveau să ajungă pe solul unei planete, aceşti viteji cavaleri nu vor avea cu siguranţă linişte până ce nu vor domestici nişte cai, care să înlocuiască armăsarii lor tereştri...

Cu excepţia unor scurte busculade, totul se desfăşură foarte bine şi diversele eşaloane ale oştirii îşi ocupară locurile unul după altul, urmând să se adune iarăşi la un loc în zona celor două Lune. În apropiere de Chang-Tou, scutierii îmbarcară patru cai de călărie destinaţi lui Guil-

laume de Beaujeu, Jean de Villiers şi Konard von Thierberg, cel de-al patrulea, fiind luat de rezervă.

De la înălţimea donjonului, Marco Polo contempla navele armadei care se ridicau maiestuoase în aer, fiecare carcasă fiind uşor de identificat graţie emblemelor corpului căruia îi aparţinea nava.

Dintr-o dată, dintr-un motiv necunoscut, o navă a Templierilor pierdu altitudine şi, complet pierdută de sub control, se prăbuşi la pământ, nu departe de castel. Imediat ajutoarele se îndreptară în mare grabă către locul dezastrului. Dar nu mai găsiră decât, vai, nişte cadavre îngrozitor mutilate, imposibil de identificat. Acesta, fu, din fericire, singurul accident şi el trecu neobservat pentru grosul armatei. Slavă Cerului nu fusese vorba de nava amiral !

În sfârşit, ultima navă ce conţinea caii de călărie dispăru în azurul cerului şi veneţianul rămase singur cu câţiva Templieri şi cu Comandorul Thibaud Gaudin. Acesta din urmă îşi făcu cu pioşenie semnul crucii şi murmură :

— Dea Domnul ca fidelii săi servitori să revadă într-o zi scumpul Nostru Pământ. Nobilul Guillaume are o mare responsabilitate...

— Cristos să-i ajute şi să-i aibă în paza Sa ! suspină Marco Polo. Marele Maestru a cântărit mult avantajele şi dezavantajele, înainte de a se lansa în asaltul Imperiului Baphomeţilor. Această expediţie va aduce experienţă trupelor sale şi instrumentele noastre îi vor fi de mare ajutor atunci când va ataca fortăreaţa principală : planeta Baphom... Peste patru zile voi pleca şi eu spre acele ţinuturi îndepărtate. Nu uitaţi să mă pomeniţi în rugăciunile voastre, căci voi avea de jucat un rol dificil...

Mult în înaltul cerului, armada se îndrepta spre obiectivul ei. Oamenii contemplaseră stupefiaţi Pământul ro-

tund ca o minge, apoi sateliții brăzdați de cratere. Acum nu mai vedeau decât zarea infinită întesată de stele palide și inima li se strângea la gândul că erau atât de mici în fața imensității universului.

Guillaume își împărțise armata în trei escadre : în aripa stângă, englezi, în aripa dreaptă — francezi, și în mijloc, puțin mai în spate — elita trupelor sale, formată din credincioșii săi Templieri, Ospitalieri și Teutoni. Mult în față, câteva nave rapide, comandate de turcoplierul Gérard de Tours, deschideau drumul flotei. Ele dispuneau de aparatură de reperare deosebit de sensibilă, pusă la punct de inteligenta Aira. Ariergarda se afla sub ordinele lui Pierre de Sevry.

Templierul de Tyr începuse deja să redacteze, cu cea mai mare măiestrie, pe un pergament decorat cu stele, povestea acestei memorabile expediții.

În nava amiral, Guillaume de Beaujeu, în picioare, în fața sferelor care reprezentau constelațiile, expunea aliaților planurile sale.

— Planeta Odd (Odéous), spuse el, arătând spre un punct portocoliu, se așește destul de departe de Baphom și, spre deosebire de acesta din urmă, nu este protejată de o centură de sateliți — fortăreață. Acolo nu există decât o garnizoană însărcinată cu prevenirea oricărei revolte a sclavilor ; ea este comandată de Baphomeți, dar este compusă în principal din creaturi în armuri de metal, denumite „roboți". Baza navelor care controlează traficul spațial se găsește pe Lyzar, satelitul cel mai mare al planetei Odd. Noi îi cunoaștem perfect amplasamentul, totuși, este posibil ca navele să prefere să se lupte în spațiu. Odată aceste nave eliminate, va trebui să cucerim rapid citadela din apropierea capitalei Odéous, unde se află cantonați opresorii lor. Pentru început nu vom putea conta pe nici un fel de ajutor din partea autohtonilor, căci de-

monicii lor tirani i-au dotat cu un talisman infernal care-i omoară pe loc în caz de nesupunere. Lucrul cel mai important este să nu ditrugem instalațiile unde lucrează savanții alchimiști odéous. Vom avea grijă de urmări.. Acum, dau cuvântul amabilei domnișoare Aira care va ști, mai bine ca mine, să vă descrie planeta sa.

— Odd se găsește în apropiere de o nebuloasă trifidă și de o concentrare stelară foarte densă. Cerul ei este deci foarte diferit de cerul vostru, căci nenumărate stele o ilumineză noaptea. Ziua, lumina care provine de la Soarele nostru este mult mai slabă decât pe planeta voastră și nori groși înconjoară planeta. Totuși, climatul este destul de blând, căci efectul de seră împiedică împrăștierea căldurii. Ochii noștri mai sensibili ca ai voștri, văd cu ușurință noaptea ; Am moștenit asta de la strămoșii noștri care vânau noaptea. Vegetația de la noi amintește de vegetați voastră dar vă va uimi prin coloritul ei. Aveți grijă : plantele carnivore sunt numeroase și rivalizează prin ferocitate cu sprintenul azgar cu șase picioare, unul dintre cei mai periculoși carnivori cunoscuți. Din fericire, aceste animale nu trăiesc decât în regiunile muntoase, cu excepția cazurilor în care prada lor favorită, elurii, se rărese. Pentru orice eventualitate, nu lăsați nici o creatură necunoscută să se apropie de voi. Mai bine ucideți un ierbivor pașnic, decât să fiți devorați de vreun monstru. Nu posed, din păcate nici un fel de date despre Baphomeți, căci ei nu se aventurează aproape niciodată în afara fortăreței lor. De la vârsta de un an toți copiii noștri trebuie duși în centre genetice pentru a fi numărați și masculii sunt dotați cu acel dispozitiv blestemat pe care-l poartă toată viața. Unii dintre compatrioții mei trăiesc încă în libertate, ascunși în grotele din munți. Păsări-roboți, atrase de căldura emanată de corpurile lor, îi vânează fără încetare ; mai adăugați la asta azgarii și veți înțelege că

este inutil să contați pe ajutorul lor. În ce privește fortăreața Baphomet, ea este înconjurată din toate părțile părțile de o boltă energetică. Va fi foarte dificil de pătruns acolo. Totuși, am auzit spunându-se că există tunele secrete care vă vor permite să intrați. Un ultim detaliu, ceva mai neplăcut, compatrioții mei cresc turme de eluri domestici care vă vor aminti de caii voștri numai că ei au șase picioare și sunt protejați de o carapace care le apără părțile laterale de mușcăturile azgarilor.

Femeia Odéous se înclină, împreunându-și mâinile delicate pentru a saluta cu o grație de nedescris și se retrase cu modestie în spatele șefilor pământeni, în timp ce cavalerii și călugării-soldați meditau asupra celor aflate.

Pentru prima dată își dădeau într-adevăr seama de diferențele existente între Pământ și Odd...

Armada își urmă drumul fără nici o întâlnire neplăcută, deși Aira semnalase câteva obiecte stelare ciudate. Nori de gaze albăstrii din care se năsteau stele roșii, strălucitoare, nebuloase obscure unde ochiul îngrozit avea impresia că zărește figuri monstruoase, uneori grupuri de stele duble, sau triple, aștri gigantici azurii sau purpurii, adevărate farfurii plutind în spațiu, cefeide cu lumină pulsândă, ca și stele pitice, capcane mortale de care nu trebuia să te apropii ca nu cumva să fii proiectat în cine știe ce univers necunoscut.. Din fericire, aceste vâdtejuri spațiale erau însemnate cu minuțiozitate pe hărțile sferice de care dispuneau pământenii.

După zece zile de navigație, Houen-Lun, cu mult înaintea detectoarelor, semnală prezența unei nave inamice. Era vorba de o navă care făcea curse regulate între Baphom și Odd.

Din precauție, Guillaume ordonă oprirea armadei sale, în timp ce înțeleptul tibetan aștepta momentul în care

echipajul avea să facă uz de instrumentele de comunicare spațială pentru a le subjuga mai ușor mințile.

Nava amiral se apropie cât era posibil de prada sa, rămânând însă în afara razei detectoarelor. În cele din urmă, după o oră de așteptare, tibetanul anunță că îi controla pe extratereștri. Navele de recunoaștere putură să abordeze nava și să ia prizonier echipajul.

Creaturile odéous fură conduse la bordul navei Baussant și Djaffar se apucă imediat de lucru, ghidat de Aira. Trebuia să îndepărteze rapid proteza cu care era dotat fiecare membru al echipajului. Numai sclavele destinate haremurilor nu purtau acest exploziv care ar fi putut provoca ceva stricăciuni Baphometilor atunci când însoțitorii lor, pentru o singură clipă se dovedeau îndărătnici.

Principiul acestui dispozitiv era simplu. Tinerii erau supuși unui tratament hipnotic care-i făcea să se supună pe deplin despoticilor Baphometi. Atunci când unul dintre supuși refuza să execute un ordin, în mintea sa se crea un conflict și era emisă o anumită formă de undă cerebrală care, detectată, acționa asupra detonatorului unei minuscule capsule explozive situată sub pielea capului. Nu exista nici o legătură directă cu creierul și o simplă incizie în pielea din spatele craniului îi elibera pe nefericiți. Mai rămânea condiționarea psihică. Aceasta era treaba înțelepților lama și ei se aflau în număr mare la bordul navelor pentru a trata toți prizonierii.

Operația fu încheiată și captivii își recăpătară cunoștința.

Se speriară la început văzându-se înconjurați de ființe necunoscute, dar după o rapidă discuție avută cu Aira, un zâmbet larg le lumină fețele. Își duseră mașinal mâna la ceafă, atingând pansamentul pus de Djaffar, ca pentru a se asigura de adevărul celor spuse de compatrioata lor. apoi Souz, căpitanul navei, strigă :

— Fiţi binecuvântaţi, pământenilor ! Nu vom putea niciodată să vă răsplătim ; iată-ne deci, liberi ! Vom putea, în sfârşit, să-i combatem pe aceşti stăpâni despotici care ne oprimau ; vorbiţi, dorinţele voastre sunt porunci pentru noi...

— Ne poţi face cu siguranţă mari servicii, tu care cunoşti pe de rost obiceiurile băphomeţilor, răspunse Guillaume de Beaujeu. În momentul acesta ne îndreptăm spre planeta ta pentru a îndepărta jugul acestor diabolice creaturi. După spusele Airei, nu există o centură de fortăreţe în jurul ei, în spaţiu şi efectivele bazelor de pe satelitul vostru sunt slabe. Intenţionăm deci să ne apropiem de aceste baze şi să distrugem navele aflate la sol...

— Foarte bine aprobă Odéous, de ce fel de armament dispuneţi ?

— Datorită compatrioatei tale dispunem de proiectile care vor lovi navele inamice ghidându-se după undele pe care acestea le emit... În ce ne priveşte, noi suntem protejaţi de loviturile lor, de dispozitive care degajă căldură, căci, se pare, că proiectilele inamice sunt atrase de aceasta...

— Este cât se poate de exact, dar ce aţi prevăzut împotriva minelor vortex ?

— Scuză-mă învăţate prieten, nu ştiu nimic despre aceste dispozitive, mărturisi Marele Maestru.

— Cum ? se miră astronautul, vă repeziţi aşa înainte de a cunoaşte această capcană ?

— N-am auzit niciodată vorbindu-se despre asta... mărturisi Aira.

— Asta nu e de mirare. Este vorba de un dispozitiv secret, foarte nou ! Navele noastre sunt dotate cu emiţătoare care neutralizează aceste mine. Altfel, acestea provoacă o explozie uriaşă care ar distruge orice navă aflată

în apropiere. Pe univers ! ați avut noroc că m-ați întâlnit, eu am lucrat la stabilirea câmpurilor minate și le cunosc amplasamentul. Vom utiliza deconectorul care se găsește pe nava mea și vom baliza un culoar. Mai târziu, vom face copii după acest aparat pentru a echipa și navele voastre. Și încă ceva, voi aveți tunuri cu quark ?

— Sigur că nu, fiule, mormăi înciudat Guillaume, mai e și asta o scornească nouă a Baphometilor ?

— Mda ! Am fost obligați să-l punem la punct, de către acești demoni ! Aceste arme proiectează particule elementare care vin să distrugă echilibrul atomilor care constituie carcasa, făcând metalul să-și piardă coeziunea. Nu există nici un mijloc de apărare, în afară de emisiunea antiquark, care anihilează aceste particule făcându-le să explodeze. Fizicienii noștri cunosc secretul acesta, eu însă, nu-l cunosc... Va trebui deci să-i înfruntăm fără a dispune de protecție, dar trebuie că dispuneți de alte arme ?

— Desigur, asta ne-a dat posibilitatea să capturăm nava voastră fără să se întâmple nimic. Noi putem acționa asupra psihicului vostru prin intermediul antenelor care vă asigură comunicațiile.

— Excelent, dar fără efect împotriva roboților, constată Souz. Nu contează, cel puțin veți reuși să creați o harababură în tabăra adversă. Odată planeta Odd, cucerită, savanții noștri vă vor furniza dispozitive anti quark. De ce efectiv dispuneți ?

— Mai mult de două mii de nave.

— Asta ar trebui să fie de ajuns pentru a ataca acest obiectiv ! Ei, bine ! eu propun să vă reluați călătoria, iar noi vom deschide calea prin câmpul de mine ; vă voi trimite un semnal luminos purpuriu. Culoarul va fi balizat de faruri verzi la tribord și roșii la babord. Și mai ales, nu vă-ndepărtați !

După aceste cuvinte, astronautul, însoţit de patru Templieri, se întoarse la bordul navei sale, iar restul echipajului rămase alături de noii lor aliaţi pentru a-i ajuta.

Guillaume luă imediat legătura cu Gérard de Tours pentru a-i transmite ordinul de a înainta prin culoarul creat de nava lui Soûz şi armada îi urmă cu viteză redusă.

Acum, steaua Odéous era foarte vizibilă şi se aşteptau ca detectoarele inamice să semnaleze prezenţa insolită a flotei în vecinătatea lor.

Din fericire, fanioanele promise nu întârziară să apară, profilate pe fondul unei nebuloase trifide apropiate, şi nu erau vizibile decât din direcţia pământenilor.

Turcoplierul, urmat de Quobilai, îşi strecură cu iuţeală navele şi le dispuse în evantai cu deschizătura spre planetă, gata de apărare a pasajului.

Inamicul însă nu reacţiona încă.

Escadra albastră de la tribord, formată în majoritate din francezi, se strecură cu repeziciune, apoi fu rândul englezilor ce purtau culoarea roşie şi, în sfârşit, urmă grosul Templierilor.

Tocmai ieşiseră din pasaj, când Houen-Lun semnală prezenţa unui nor de nave rapide.

Mongolii lui Gérard de Tours se lansară în direcţia lor, utilizând tactica lor preferată. Abia intraţi în contact, aruncară jerbe de proiectile, apoi fugiră, de parcă ar fi fost cuprinşi de panică.

Acest vicleşug avu efectul scontat. Mai multe escadrile se repeziră în urmărirea lor, apoi căzură în capcana francezilor care le scoaseră repede din luptă. Până atunci, adversarii nu folosiră decât proiectile şi dispozitive puse la punct de Aira şi acestea făcuseră minuni. Puţine nave pământene fuseseră atinse, în timp ce dintre navele străine fuseseră atinse o mulţime.

Houen-Lun şi compatrioţii săi rămaseră în expectativă. Le era foarte greu să-i localizeze pe adversarii lor printre nenumăratele semnale pe care le percepeau.

Escadrilele baphometilor, devenite prudente după acest contact, se grupară apoi, în două coloane compacte care se dispersară cu intenţia evidentă de a-i prinde între două focuri.

Guillaume îi ordonă atunci lui Pierre de Sevry să rămână în apropierea culoarului creat în câmpul de mine, pentru a dispune de o cale de retragere, apoi le transmise lui Otto de Granson şi Jean de Grailly să se deplaseze în aşa fel încât escadrilele lor să cadă perpendicular pe linia adversarului, formând un T, ceea ce permitea tuturor navelor pământene să-şi folosească proiectilele, în timp ce numai navele din primele rânduri ale Baphometilor puteau deschide focul, ca nu cumva să distrugă navele proprii aflate în faţa lor.

În ce-l priveşte pe Guillaume, el se lansă asupra escadrelor adverse în timp ce avangarda se regrupă deasupra lor.

Aceste manevre fură perfect executate. Lungile luni de antrenament dăduseră roade.

Pentru început, pământenii obţinură rezultate remarcabile. Inamicul, zdrobit de un potop de proiectile, văzu capul coloanei sale distrus şi trebui să întoarcă şi să fugă, urmărit îndeaproape de pământeni.

Totuşi, departe de a se retrage în dezordine, escadrele inamice se regrupară în ordine către nebuloasa din apropiere pentru a se ascunde acolo.

Cum mongolii lui Gérard de Tours şi ai lui Qoubilai îi urmăreau prea de-aproape, navele Baphometilor recurseră la arma secretă. Din fericire, nu toate navele erau echipate cu această armă ! Viziune de coşmar, carcasele navelor înflăcăraţilor urmăritori se dezintegrară, astro-

nauții se volatilizară ; unii, grație costumului de astronaut, se salvaseră și pluteau în derivă prin vidul înghețat. Unii dintre ei au putut fi pescuiți la sfârșitul bătăliei.

Încă stăpân pe sine, Guillaume, ordonă escadrilelor sale să se oprească, lăsându-i să fugă pe adversarii lor, care-și găsiră refugiu printre meandrele obscure ale nebuloasei.

Marele Maestru acționase foarte înțelept. Un atac frontal împotriva unui inamic ce avea spatele asigurat ar fi fost fatal pentru multe dintre navele pământene ; în felul acesta, el își menaja efectivele.

De fapt numai aproximativ o sută de nave își găsiseră refugiul între norii de gaze. Escadrilele pământenilor, ținându-se aproape una de alta, câștigaseră deja o victorie ; acum rămânea să-l atace pe inamic în ascunzișul lui...

Fu rândul tibetanilor să-și probeze eficiența. Acum nu se mai temeau că fac confuzie între navele lor și cele inamice și undele subtile emise de spiritele lor puteau cu ușurință să-l repereze pe adversar, scoțând din luptă unul câte unul echipajele derutate care utilizau într-una dispozitivele de comunicare pentru a ține legătura în această dezordine de nedescris.

În scurtă vreme Houen-Lun și discipolii săi controlau spiritele șefilor inamici, făcându-i să dea armadei lor un ordin sinucigaș.

— Abandonați adăpostul nebuloasei !

În felul acesta navele inamice se expuneau tirului pământenilor. Cum numai amiralii dispuneau de arma secretă, numai puține nave fuseseră distruse de atacatori și, în curând, Templierii reușiră la rândul lor să pătrundă în nebuloasă pentru a trece la abordarea navelor aflate sub controlul tibetanilor.

La zece ore după începerea ostilităților, ultima navă din ascadrele care apărau planeta Ödd fusese scoasă din luptă.

Mulți odéous pieriseră, dar tactica lui Guillaume, care permisese folosirea influxului psihic de către tibetani în cele mai bune condiții îi salvase aproape pe toți aceia care se găseau în navele amiral.

Șase Baphometi fură de asemenea capturați și puși în lanțuri în celulele unei nave special dotate în acest scop.

Ce fusese mai greu trecuse. Rămânea să ocupe baza situată pe satelit, apoi să debarce pe Odd. Acum, după ce-i lipsiseră de ajutorul navelor, sarcina le era ușoară.

Capitolul al şaptelea

Guillaume nu era dintre aceia care se culcă pe lauri. El îi ordonă lui Pierre de Sevry să părăsească postul pe care-l ocupase pe timpul luptei — unde arsese de nerăbdare — pentru a proceda la salvarea naufragiaţilor. Îi mai dădu câţiva tibetani care să-i împiedice pe odéouşii supravieţuitori să se sinucidă sau să fie ucişi de protezele lor blestemate.

Souz apreciase cu ochi de cunoscător derularea bătăliei şi atunci când se instală calmul, el îi propuse Marelui Maestru :

— Seniore, am făcut câteva capturi. Navele ocupate de Baphomeţi posedau dispozitive Quark ; ne-a fost teamă ca ticăloşii să nu le fi sabotat, dar n-au făcut-o, aşa că le putem folosi împotriva bazei satelit... .

— Este absolut necesar ? obiectă Templierul, vom avea nevoie de ele pentru a ataca planeta Odd. De ce efective dispun apărătorii Lunei voastre ?

— Acum nu mai sunt deloc numeroşi : nu mai mulţi de o sută, din care jumătate sunt roboţi. În schimb, baza este dotată cu o puternică apărare anti-navală. Dispun de vectori de proiectile automate îngropate sub stâncile munţilor.

— Dacă le cunoşti amplasamentul, vom putea să le aruncăm în aer cu sferele noastre explozive. Dispunem de o mare cantitate...

— Excelentă tactică, exploziile vor bloca mecanismele ce permit demascarea silozurilor pentru a putea să le distrugem. Numai că va trebui să anihilăm apărătorii ascunşi în subteran...

— Iată ceva care nu va displace deloc trupelor mele, care se simt mai mulţumite să se bată pe pământ solid decât în aer. Tovarăşii tăi să demonteze una dintre armele capturate, iar noi vom face cópii cu ajutorul duplicatoarelor. Celelalte vor rămâne de rezervă în caz de vreo surpriză.

— Mă ocup imediat de asta, dar s-ar putea ca aceste mecanisme sofisticate să nu fie uşor de reprodus.

Marele Maestru îi ceru apoi lui Houen-Lun să sondeze spiritul Baphometilor prizonieri pentru a culege toate informaţiile pe care le aveau cu privire la apărarea de pe Odd, după care îşi regrupă escadrilele şi puse direcţia spre satelitul lui Odd, a cărui suprafaţă brăzdată de cratere contrasta cu fondul întunecat al cerului.

Escadrila albastră fu însărcinată cu operaţia de curăţire. Ea fu întâmpinată de un tir susţinut de proiectile, dar, graţie dispozitivelor termice, cea mai mare parte a acestora se irosiră în spaţiu.

În schimb, proiectilele pământenilor, loviră în plin silozurile unde se găseau vectorii şi îi distruseră cu uşurinţă. Această bază era de mică importanţă şi disproporţia dintre forţele puse faţă în faţă făcu ca fiecare dispozitiv să fie complet distrus, iar apărarea anti-navală fu anihilată prompt.

Jean de Grailly îşi împărţi forţele în două, una rămase pe orbită pentru a oferi un eventual ajutor. cealaltă aterizâ pe astroportul care fusese ferit de distrugeri. Se-nţelege de la sine că năvalnicul francez fu primul care debarcă.

Contingentele sale întâmpinară o rezistenţă slabă. Numai câteva grupări răzlețe de roboţi lansară un contraatac. Antrenamentul cavalerilor îi învăţase să se disperseze şi să se ascundă, folosind toate adăposturile oferite de teren, devenind astfel repede invizibili.

Baphometii nu păreau să fi dat asemenea instrucţiuni prudente când progamaseră creaturile metalice care fură distruse una după alta de către proiectilele de oţel aruncate de archebuze cu praf de puşcă.

Un al doilea val de atacatori avu aceeaşi soartă şi francezii porniră să înainteze metodic, în eşaloane succesive, una acoperind-o pe cealaltă care se afla în câmp deschis.,

Instalaţiile astroportului fură repede cucerite. Ele rămaseră în perfectă stare. După toate aparenţele, Baphometii nu se aşteptaseră la posibilitatea unei înfrângeri, căci nu prevăzuseră dispozitive de autodistrugere.

Rămăseseră de cucerit silozurile de proiectile îngropate sub munţii care înconjurau baza. La suprafaţă, solul era otrăvit de reziduuri de explozibile nucleare, de aceea Jean de Grailly, hotărâ să folosească o metodă clasică în asaltul împotriva acestora : săpăturile.

În mod sigur gurile de intrare în tunelurile care duceau la silozuri erau foarte bine păzite, așa că un atac frontal i-ar fi costat foarte mult. Dar inteligentul francez descoperi într-una din încăperile astroportului planul detaliat al rețelelor subterane ocupate de adversarii lor. Cu ajutorul Odéousilor, puse în mișcare utilajele de forare aflate în hangare, aceleași care folosiseră la construirea silozurilor și săpară puțuri în pereții tunelurilor.

Una după alta companiile de cavaleri în armură spațială, având într-o mână un scut și în cealaltă un fel de arbaletă scurtă, coborâră prin puțuri.

Începură prin a distruge roboții, păzind ușile de intrare pe care le deschiseră apoi pe dinăuntru, după care forțele de întărire se revărsară în subteran. În câteva ore, toate instalațiile căzuseră în mâinile francezilor.

În general, puțini Odéousi fură capturați — numai cinci — grație tibetanilor care le scoseseră protezele. Apărarea fiind practic automată — de întreținere și de apărare răspundeau mai mult roboții decât sclavii.

Odată câștigată această victorie, Jean de Grailly, ordonă oamenilor săi să se întoarcă la nave, lăsând numai o sută de soldați, care să degajeze vârful silozurilor îngropate sub dărâmături, cu ajutorul utilajelor găsite la fața locului.

Operația durase în total doar vreo douăsprezece ore și, în curând, bateriile de tunuri puteau fi îndreptate către planetă.

În acest timp Guillaume comasase escadrilele sale în stratosfera planetei Oldd, la antipodul capitalei, locul unde se afla concentrat cel mai mare număr de Baphomeți.

Marele Maestru, îngrijorat că nu cumva să deterioreze prețioasele uzine, hotărâ să lanseze un atac terestru cu Templierii săi.

Trebuia mai înainte distrusă cupola energetică ce proteja fortăreața ocupată de acei tirani. Houen-Lun sondase fără dificultate spiritele prizonierilor și Guillaume cunoștea acum perfect efectivele inamicului ; armamentul de care dispuneau și configurația subteranelor care legau castelul de exterior. În felul acesta el află că acestea erau prevăzute cu capcane mortale care puteau să încingă până la incandescență pereții în caz de invazie. Nu se putea pune deci problema să folosească aceeași strategie care-i reușise atât de bine lui Jean de Grailly.

În schimb, Souz, astronautul odéous, îi dădu un sfat prețios.

— În teorie, această cupolă energetică este de netrecut. Dar va fi posibil, bineînțeles să asediem această fortăreață. Proviziile nu permit ca Baphometii să reziste mai mult de o lună. Totuși atu-ul nostru principal fiind surpriza, nu trebuie să lăsăm escadrelor Baphometilor timp să intervină. Vom folosi deci câteva arme Quark pentru a săpa chiar deasupra zidului energetic. În felul acesta, trupele voastre se vor putea strecura dedesubt și vor ataca direct în interiorul fortăreței. Cavalerii voștri posedă o mare superioritate numerică. Procedând la un atac simultan în șase locuri diferite, veți izbuti foarte curând să-i anihilați roboții și să puneți stăpânire pe centrul de comandă.

Această propunere întruni acordul tuturor comandanților pământeni. Templieri, Ospitalieri și cavaleri Teutoni, fură deci debarcați în afara razei de acțiune a dispozitivelor de apărare și porniră să înainteze către oraș în grupuri dispersate.

Câteva baterii deschiseră focul, dar fură repede reduse la tăcere cu ajutorul armelor de pe nave. Eşaloanele de pământeni îşi atinseră obiectivele fără prea multe pierderi.

În capitală domnea liniştea. Odéousii, supunându-se ordinelor date de stăpânii lor, stăteau închişi în casele lor. Uneori se auzeau tiruri sporadice, provenind din partea roboţilor. Baphometii începeau oare să-şi piardă încrederea în sclavii lor ? nici un contingent Odéus nu se împotrivi Templierilor.

Pentru oraş acesta era un noroc nesperat : frumuseţile sale arhitecturale ar fi avut cu siguranţă mult de suferit într-o luptă de stradă.

Citadela era amplasată pe o ridicătură care domina capitala pe care, în mod normal o controla cu bateriile sale, dar zidul energetic avea inconvenientul că nu putea permite folosirea lor, căci acesta era impenetrabil din ambele sensuri.

Tactica diabolicilor Baphometi părea simplă. Crezându-se invulnerabili în cetatea lor, ei aşteptau liniştiţi ajutoarele care nu întârziară să vină dinspre Baphom.

Dar soarta hotărâse altfel. Navele dotate cu arme cu quark efectuară o trecere rapidă pe deasupra cupolei protectoare, trăgând la rasul pământului.

Piatra compactă se nărui ca nisipul, lăsând găuri mari. Templierii aduseră imediat plăci metalice, planşee, aşezându-le pe sol pe măsură ce înaintau.

În curând, atacatorii ajunseră în cealaltă parte a zidului transparent. Ei zăriră apoi masivul palat al guvernatorului, operă de artă barocă, sculptată în piatră.

Încrezători în cupola lor, Baphometii nu întăriseră castelul cu fortificaţii. Grădini înflorite, boschete viu colorate îl înconjurau, câteva animale domestice semănând

cu căprioarele, păsări cu pene feeric colorate zburau de jur împrejur.

Profitând de ascunzătorile oferite de teren, Templierii reușiră să se strecoare până la intrarea castelului, fără să întâmpine nici o rezistență. Dar acolo, lucrurile se schimbară. Ușa masivă cu încrustații în bronz era închisă și roboții postați în spatele ferestrelor ovale îi primiră pe atacatori cu un val de foc.

Dar vitejii războinici se aflau în elementul lor. În timp ce arbaletele aruncau nori de proiectile care pătrundeau prin ferestre, Konrad von Thierberg se aruncă asupra panoului ce bloca intrarea, cu lovituri de secure.

În câteva minute, uriașul o puse jos și, urmat de Teutonii săi năvăli în castel. Nici Templierii, aflați lângă ei, nu rămaseră inactivi. Ajutându-se de scări, pătrunseră la rândul lor prin ferestre, în timp ce Jean de Villiers dirija tirul Ospitalierilor săi către acoperișuri, unde se refugiau asediații.

Fără să țină cont de mobilele din esențe rare, de miile de comori ngrămădite în încăperile mari, călugării-soldați înaintau măturând totul în calea lor.

Mereu norocoși, frații Tholon nimeriră în harem. Trebuiră să-i înfrunte pe eunuci, care-i bombardau cu proiectile de tot felul : fructe, pahare, amfore și casolete. Sclavele odéous, cu trupurile strălucind de uleiuri aromate, alergau în toate părțile, înspăimântate făcând să zăngăne brățările și colierele cu care erau împodobite. Câteva plonjară într-un bazin plin cu pești viu colorați, încurcându-se în tijele frunzelor care pluteau pe suprafața apei și care se încolăceau ca niște șerpi de jad pe corpurile ude, altele se ascunseră cum putură în niște vase mari de porțelan sau sub grămezile de pene, sau în spatele draperiilor fine, irizate de mii de culori care

se oglindeau în pietrele prețioase țesute printre fire, ca niște bijuterii minunate. Toate țipau, scânceau speriate de uriașii îmbrăcați în fier care năvăliseră în închisoarea lor luxoasă, până atunci atât de bine păzită... Ele își dădură repede seama că palatul era luat cu asalt de forțe numeroase, venite să le elibereze. Asaltate cu întrebări de către frații Tholon, ele furnizară toate datele asupra amplasamentului dispozitivului de comandă a cupolei și se oferiră chiar să-i conducă.

Cei trei frați urcară treptele de piatră, sărind câte patru deodată, refuzând ascensoarele și ajunseră în sala unde patru Baphometi disperați scrutau cu febrilitate ecranele pe care se vedea invazia domeniului lor pe care-l credeau inexugnabil.

Cuprinși de o frică abjectă, aceștia se aruncară la picioarele Templierilor, implorându-i să nu-i tortureze, dar aceștia se mulțumiră să-i ridice fără menajamente în picioare și le porunciră să întrerupă câmpul protector. Ticăloasele creaturi dădură imediat ascultare, apoi, profitând de un moment de neatenție înghițiră o fiolă cu otravă. Fortăreața le stătea acum la dispoziție. Oastea francezilor, englezilor și mongolilor năvăli la rândul ei în castel ; într-o jumătate de oră ultimii roboți fuseseră distruși și Guillaume intră triumfător în fortăreața deasupra căreia flutura deja drapelul Baussant.

Marele Maestru se-ndreptă spre postul de comandă ocupat de frații Tholon și de acolo dirijă operația de eliberare a planetei.

Cele câteva garnizoane dispersate pe Odd fură distruse fără prea mare efort de către navele, zburând la joasă înălțime și forțele de ocupație fură trimise în fiecare oraș important.

Primul obiectiv al pământenilor fu acela de a elibera bărbaţii odéous de protezele ucigaşe care-i aserveau Baphometilor. Aceasta luă mult timp deoarece tibetanii, depăşiţi numeric, nu puteau trata pe toată lumea deodată ; oricum, nu aveau nici o grabă căci, pentru moment, nici o ameninţare nu plana asupra planetei.

La venirea nopţii, după încheierea luptei, Guillaume se întâlni cu principalii săi ofiţeri în vasta sală a palatului Baphometilor, împodobită cu mătase luminiscentă, cu ciudate arabescuri strălucitoare. Din spate pornea o scară monumentală din lemn cu vinişoare negre încolăcite ca nişte şerpi. Perne purpurii, tivite cu aur, acopereau canapele mari.

Pe mesele imense se etalau mâncăruri ciudate, păsări îmbrăcate în penele lor multicolore, vânat în felii subţiri plutind într-un sos cu parfum de scorţişoară, insecte prăjite, cufundate într-un sos aromat, grămezi de plăcinte stropite cu arome, cupe umplute cu diverse creme se etalau, aranjate în formă de spirală pe deasupra, veritabile tablouri pictate de o mână de artist, prăjituri cu coaja crocantă sau îmbrăcate în glazuri lucioase cu irizări de curcubeu. Voluptoasele Odéous îmbiau invitaţii să servească din platourile pe care le purtau pe braţele lor diafane. Fiecare Odéous, gătită ca o zeiţă, îşi îmbrăcase cea mai fermecătoare costumaţie în onoarea eliberatorilor. Unele purtau câte o bandă aurie cu care-şi strângeau părul bogat, altele îşi împodobiseră cocul cu ornamente în formă de insecte. Rochiile diafane, în culori pastelate reflectau lumina în podoabele de cristal şi de smarald şi toate erau unse cu acelaşi balsam cu miresme paradisiace, care-i umpleau de visare pe vitejii luptători.

În flacoanele frumos decorate, licori transparente cu gust aromat stăteau pregătite pentru a potoli setea războinicilor.

Francezi, englezi, germani și mongoli, făcură cu toții onoare acestui festin.

Când masa luă sfârșit, Marele Maestru, care nu se atinsese de aceste mâncăruri ispititoare, puse punct acestei situații.

— Fraților, să mulțumim, să lăudăm și să slăvim pe Domnul Nostru Isus pentru că ne-a adus această victorie ! Pentru prima dată oastea creștină a înfruntat-necredincioșii extratereștrii și i-a învins. Acum, creaturile născute din voia lui Dumnezeu vor cunoaște Adevărata Credință și-și vor recăpăta libertatea. Pe total, pierderile noastre au fost mici și trebuie să ne felicităm că am reușit să eliminăm cu atâta ușurință niște adversari care dispuneau de arme teribile, până acum necunoscute nouă...

Guillaume tăcu o clipă și luă o înghițitură de apă dintr-o cupă de cristal, apoi reluă :

— ...Totuși, am comite o eroare grosolană dacă am crede că suntem de neînvins. Până acum, am meditat multă vreme asupra felului în care pot fi folosite navele spațiale și le-am comparat cu navele maritime. Am citit și-am răscitit scrierile vechi care relatează despre bătăliile navale de demult. Salamin, Actium, Bravalla, Constantinopol și n-am descoperit nici o indicație care să poată servi la elaborarea unei tactici de luptă în spațiu. Recenta noastră campanie a fost o suită de improvizații. Cum să compari nave care luptă la distanță una de alta cu vapoarele cu pânze, cu galerele care se pretează la abordaj ? Săgețile aprinse nu au nici un fel de legătură cu focul grégeois și cercurile magice, după cum cel care proteja acest castel nu seamănă nicicum cu zidurile de

piatră ale castelelor noastre fortificate. Un moment am sperat că voi găsi un sfat la odéous care sunt vechi practicieni alchimiști. Dar, vai ! acest popor pașnic n-a elaborat niciodată tactici specifice acestui gen de luptă. Va trebui deci să regîndim această problemă, reflectând la posibilitățile pe care ni le oferă aceste mașini noi de care dispunem. Să nu uităm : n-am avut de înfruntat decât o mică parte a forțelor adverse și, de altfel, elementul surpriză a jucat un mare rol în favoarea noastră, dar acum nu mai putem conta pe el. Înainte de a-și pune capăt zilelor, guvernatorul acestei planete a dat alarma în toate azimuturile, semnalând atacul nostru și cerând ajutor. Vom avea de înfruntat escadrile la fel de numeroase ca ale noastre, dacă nu, și mai numeroase. Care trebuie deci, să fie obiectivul nostru ? Să încercăm să-i eliberăm pe Ethiri și pe Orphezi ? Sau, dimpotrivă, să ne îndreptăm spre Baphom pentru a da bătălia decisivă ? Trebuie să luăm neîntârziat o hotărâre. Ascult propunerile voastre...

Acest discurs avu asupra asistenței efectul unui duș rece. În euforia banchetului și a victoriei, uitaseră cu toții care era realitatea dar Marele Maestru le reamintise fără menajamente despre precaritatea poziției lor.

Timp de un minut se lăsă o tăcere mohorâtă. Stomacurile erau îngreunate de mâncărurile noi, de carnea gustoasă, de legumele suculente, de fructele cărnoase și zemoase. Toate acestea fuseseră încercate de către Fratele Jaubert pe sclavi turcoplieri, ceea ce garanta inofensivitatea lor parțială, dar nu și faptul că aveau să fie ușor digerate de un stomac creștin. La toate acestea trebuiau adăugate și licorile băute, atât de plăcute gâtlejului, dar care încețoșau oarecum creierele luptătorilor.

Ascetícul Jean de Villiers nu participase la această agapă, el se ridică în picioare și rosti mustrător :

— Ce suntem noi, lupi însetați de sânge, sau soldați ai lui Cristos ? N-am auzit vorbindu-se aici decât despre lupte și cuceriri, în timp ce probleme de primă importanță sunt trecute sub tăcere ! După știința mea, noi am venit aici pentru a aduce fraților noștri ne-pământeni Adevărata Credință... Ori, nimeni nu pare preocupat să afle dacă ființele Odéous au un suflet, dacă au cunoscut un Cristos și cum adoră ei Divinitatea ! În ce mă privește eu refuz să merg mai departe în acest univers înainte de a aborda această problemă. Cer, deci, să fie convocați imediat conducătorii acestui popor să auzim ce-au de spus și să hotărâm care va fi atitudinea noastră față de ei...

Toți Ospitalierii îl aprobară zgomotos pe Maestrul lor, în timp ce Maestrul Guillaume făcea fețe-fețe. Aceste discuții pe teme religioase riscau să se întindă la nesfârșit, când ei trebuiau să profite de răgazul oferit pentru a pregăti operațiunile viitoare. Totuși, Templierul se abținu să protesteze. Nu putea, în nici un caz, să lase baltă o problemă care ținea de dogmă fără a risca să se vadă dezaprobat de către papă și abandonat de o parte din efective.

— Îmi propusesem să discutăm această problemă după cele de ordin pur strategic, îi asigură el, dar din moment ce Fratele Jean de Villiers dorește să discutăm mai întâi acest punct important, mă raliez cu plăcere la părerile lui : să fie aduși conducătorii Odéous.

Câteva momente mai târziu, heralzii introduseră în sală patru extratereștri foarte vârstnici, savanți eminenți, conducători aleși clandestin pe timpul anilor grei de ocupație.

Aveau cu toții o fizionomie derutată din cauza ochilor lor imenși, dar trăsăturile reflectau o inteligență extremă.

— Fraților ! Fiți bine veniți ! exclamă Guillaume de Beaujeu. V-am convocat aici, în fața adunării noastre, pentru a ne oferi lămuriri asupra unor probleme de foarte mare importanță. V-am ruga să dați răspunsuri scurte, dar să nu omiteți nimic.

— Vom răspunde cu mare plăcere întrebărilor voastre, răspunse cel mai vârstnic dintre Odéous. Mai înainte de toate mă voi face purtătorul de cuvânt al poporului nostru pentru a vă mulțumi din toată inima că ne-ați eliberat de sub jugul blestemaților Baphomeți. Am fost ales conducător al acestei planete în clandestinitate. Mă numesc Adoos și tovarășii mei mi-au cerut să vorbesc în numele lor. Eu cred că este oportun să normalizăm raporturile dintre noi, în așa fel încât nici o umbră să nu planeze între noi. Cetățenii noștri sunt conștienți de imensul serviciu pe care ni l-ați făcut și suntem gata să colaborăm cu voi în orice problemă.

— Perfect ! în aceste condiții, ne vom înțelege cu siguranță. Înțeleptul nostru Frate Jean de Villiers, comandantul Ospitalierilor, vă va pune întrebările.

Marele Maestru se întoarse către cei patru Odéous, îi măsură un moment cu o privire oarecum disprețuitoare și întrebă :

— Poporul vostru este foarte civilizat, are o existență foarte îndelungată, am auzit, aveți deci vreun fel de religie ?

— Desigur ! răspunse Adoos. Ea a evoluat, evident, de-a lungul secolelor, dar credința noastră actuală este simplă. Noi îl adorăm pe creatorul universului care-și manifestă în fiecare clipă puterea prin armonia care domnește în lume.

— Este această divinitate unică ?

— Într-un anumit sens, da, căci ea este cosmosul şi cosmosul este ea. Dumnezeu este omniprezent...

— Cum îl adoraţi ?

— Foarte simplu : În fiecare familie, tatăl este preotul şi el consacră câteva momente, în fiecare zi, sau în fiecare săptămână, după posibilităţi, lămuririi familiei sale asupra dublei naturi a universului, asupra necesităţii Binelui şi a Răului, asupra minciunii persoanei noastre, asupra datoriei pe care o avem faţă de semenii noştri.

— Într-un fel, deci, dualişti... constată Jean de Villiers care reluă : credeţi într-o viaţă de după moarte ?

— Infima noastră persoană trebuie să se alăture Inteligenţei Universale şi să se contopească în ea, dacă asta este ceea ce vreţi să ştiţi.

— Dar trupurile voastre, ele înviază ?

— Cum ar putea atomii lor să se reunească după ce au fost dispersaţi pe planeta noastră ? Ar trebui să fim prea orgolioşi pentru a crede că Dumnezeu s-ar putea ocupa de nişte personaje atât de puţin importante ca noi ? !

Marele Maestru al Ospitalierilor se întoarse către semenii săi, cu un surâs insinuant şi continuă :

— Voi nu ştiţi nimic, nu-i aşa, despre păcatul originar ?

— Nu-mi dau seama la ce vă referiţi, de ce naşterea noastră să fie atinsă de păcat ?

— Prin urmare voi nu aşteptaţi venirea unui mântuitor ?

— Noi sperăm să fim eliberaţi de sub tirania Baphometilor, voi sunteţi eliberatorii noştri, sensul exact al întrebării tale îmi scapă.

— Voi aveţi scrieri sfinte care povestesc despre crearea lumii ?

De această dată Adoos păru să se îndoiască de bunul simț al interlocutorului său.

— Voi nu știți că universul și-a început existența într-o uriașă explozie, cu miliarde de ani în urmă ? Nici un Odéous nu exista pe vremea aceea ! Cum am putea avea scrieri care să povestească despre evenimente atât de îndepărtate în timp ?

— Prin intermediul Profeților care vorbesc în numele Domnului ! rosti cu emfază Jean de Villiers. Dar, bineînțeles, nu aveți profeți ? !

— Pe legea mea, nu. Filozofii noștri n-au avut niciodată onoarea de a intra în legătură cu divinitatea supremă.

— Prin urmare, la voi nu există nici urmă de Cuvânt sacru, nici o speranță de a avea un Mântuitor. Ați auzit vorbindu-se de Îngeri și de Lucifer care s-a revoltat împotriva Domnului ?

— Niciodată... Cuvântul pe care l-ai rostit mă face să mă gândesc la niște ființe înaripate, poate vreți să vă referiți la Ethiri ? Cât despre Lucifer, să fie el părintele Orphezilor ?

— N-are rost să continuăm această discuție ! constată Marele Maestru, fără a răspunde la întrebare. Este clar că am dat peste niște păgâni încăpățânați ! Asta nu mă uimește deloc, în fond, pentru că pe Pământul nostru chiar, numeroase popoare n-ar fi avut vreodată ocazia să cunoască Adevărul dacă n-ar fi fost Cruciații și Misionarii. Avem o sarcină grea, dar cu ajutorul lui Cristos, o vom duce la bun sfârșit. Dacă Fratele Guillaume nu vede nici un inconvenient în asta, Ospitalierii mei se vor apuca imediat să-i catehizeze pe acești necredincioși. Cred că jumătate din efectivele noastre va fi de ajuns pentru răspândirea credinței. Voi trimite neîntârziat Sanctității Sale un mesaj pentru a-i semnala starea de-

plorabilă în care se află aceste biete ființe și-i voi cere crearea de episcopii și parohii, ca și trimiterea unui tribunal ecleziastic, destinat judecării rebelilor, apostaților și vrăjitorilor. Datorită nouă, datorită Cruciadei noastre, acești nefericiți păcătoși vor putea cunoaște mântuirea !

Cu aceste cuvinte Jean de Villiers se așeză la locul său. Guillaume nu prea părea să fie de acord cu concluziile sale, și mai ales cu decizia unilaterală care-l priva de o parte din efectivele sale, dar dorea mai întâi să pună din nou pe tapet problemele strategice, așa că vorbi la rândul său :

— Grație clarviziunii Fratelui Nostru, iată-ne ajunși la această spinoasă problemă. Mai dorește cineva să pună vreo întrebare ?

— Desigur, rosti cu voce puternică Jean de Grailly. Mai întâi aș dori să știu dacă Marele Maestru al Ospitalierilor înțelege ca, prin lăsarea aici a jumătate din efectiv, să anexeze această planetă.

— Această problemă va fi rezolvată numai de Sanctitatea Sa Papa, care va acorda teritoriile nou descoperite cui va socoti de cuviință ! răspunse cu aprindere Ospitalierul, susținut de Konrad von Thierberg.

Nici de data asta Guillaume nu făcu nici o remarcă, deși avea câteva motive de nemulțumire.*

— Aș putea să știu ce model de guvernare aveți ? se interesă francezul adresându-se bătrânului Odéous. Aveți un rege, un împărat ?

---

* Notă a Templierului de Tyr : De fapt, niște mesageri anunțaseră moartea accidentală a lui Ioan XXI-lea. Consiliul reunit la Viterbe suporta presiunile monarhilor geloși pe Templieri și pe celelalte ordine monahale. Cardinalul papabil Gaetano Orsini, fost inchizitor îl invidia pe Guillaume și, odată ales, nu ezită să-i favorizeze pe rivalii acestuia.

— De multă vreme avem un guvern democratic, ales de poporul suveran. O adunare desemnează un președinte, care-și alege din acea adunare miniștrii.

— Dar pământurile cui aparțin ? se minună Jean de Grailly, oarecum îngrozit.

— Poporului, evident care le cultivă în comun ! Mai este și pământul pe care se află uzinele, și locuințele noastre. Fiecare cetățean primește un salariu pentru munca sa, iar în cazul în care de moment este șomer, comunitatea îi dă ajutor jumătate din salariul său cel mai mare, dacă este bolnav, este îngrijit gratuit. Dar de ce întrebați, nu este la fel și la voi ?

Francezul nu răspunse, ci se așeză la locul său cu un dezgust profund.

— Și armatele voastre de ordinul cui ascultă ? interveni Otto de Granson, care deși foarte aprins la față, își păstrase luciditatea.

— În primul rând, de ordinele șefului Statului, de mine când e cazul, apoi de generalii lor, ca și de ofițerii de diferite grade.

— Dar cine-i plătește ?

— Statul ! Cum altfel ? O flotă de astronave costă o avere...

— Cine dirijează munca savanților voștri ? întrebă la rândul său Djaffar.

— Aceia dintre ei care au fost desemnați ca fiind cei mai apți pentru a hotărâ orientarea cercetărilor lor, dar nimeni nu-i obligă să facă ceva împotriva voinței lor. Totuși, ministrul Științelor poate, în caz de necesitate, să mobilizeze savanții din diferite domenii pentru a examina o problemă urgentă. Creditele lor, sunt, în orice caz, votate de adunare.

Mireanul arab părea foarte interesat de acest sistem, el, care toată viața sa trebuise să-și finanțeze singur propriile cercetări, dar nu făcu nici un comentariu.

— E rândul meu să vă pun întrebări, din moment ce v-am satisfăcut legitima curiozitate, rosti Adoos. Ne-ați eliberat de sub jugul Baphometilor, dar care va fi statutul nostru de-acum înainte? Vom fi liberi, sau n-am făcut decât să ne schimbăm stăpânii ?

De data asta, Guillaume fusese încolțit. Pentru el, proiectat într-un univers nou, tentația era mare. După ce-și construise un Imperiu imens pe Pământ, de ce n-ar domni el ca stăpân atotputernic peste aceste popoare păgâne ? În fond, acești indivizi puteau fi comparați, după cum remarcase Jean de Villiers, cu mamelucii sau cu mongolii. Ei nu practicau Adevărata Credință, așadar puteau fi aserviți fără ca papa să găsească vreun inconvenient în asta...

Totuși, ca un bun diplomat, el dădu un răspuns echivoc. Savanții Odéous îi erau indispensabili pentru a-i învinge pe Baphometi ; în consecință, trebuia să-i menajeze pentru a și-i face aliați. Era timp destul să-și schimbe atitudinea mai târziu.

— Întrebarea ta mă surprinde, trebuie să mărturisesc, răspunse el. Se-nțelege de la sine că tu vei rămâne conducătorul Odéousilor și vei guverna cum vei crede de cuviință planeta voastră ! Noi vă cerem numai să-i ascultați pe preoții noștri, care vă vor învăța religia noastră. De altfel, frații noștri Ospitalieri vă vor lăsa aici o garnizoană, cu scopul de a vă apăra împotriva unei reveniri a Baphometilor.

— Și după ce veți termina cu acești demoni, pământenii vor părăsi planeta noastră ? insistă Adoos.

— Se-nțelege de la sine ; când pericolul a fost îndepărtat complet, ne vom mulțumi să stabilim fructuoase schimburi comerciale...

— Sunt fericit că mi-ați dat această asigurare. Unii dintre noi se temeau că n-am scăpat de Baphomeți, decât pentru a cădea sub o stăpânire încă și mai rea. În aceste condiții, suntem cu toții dispuși să colaborăm cu voi.

— Este rândul meu să mă bucur de vorbele tale ! exclamă Guillaume avem mare nevoie de savanții voștri pentru a ne dota cu armament puternic, în special pentru a instala armele cu Quark. Aș dori de asemenea foarte tare să aud părerea voastră asupra strategiei care trebuie adoptată pentru a-i învinge definitiv pe Baphomeți...

— Experții noștri vă vor ajuta cu mare plăcere. Voi da imediat ordine pentru a se pune la dispoziția voastră. În schimb, mă tem că nu vă putem fi de folos în ceea ce privește a doua problemă. De fapt, ființele Odéous sunt o rasă pașnică și n-am practicat niciodată arta blestemată a războiului. De altfel, acesta este și motivul pentru care Baphomeții ne-au învins așa de ușor, în timp ce tehnologia noastră o depășea de departe pe a lor... Orphezii sunt foarte pricepuți în luptele spațiale. Contrar nouă, ei dispuneau de o știință rudimentară și totuși Baphomeții i-au învins cu mare greutate. Va trebui deci să vă lansați escadrilele către Orph, pentru a utiliza experții acelei rase. Înfățișarea lor diferă foarte tare de a noastră și Orphezii par chiar hidoși, însă îi urăsc profund pe Baphomeți, chiar mai mult ca noi, căci ei sunt sclavi de mai multă vreme ca noi.

— Mulțumesc pentru sfatul acesta, vom delibera asupra acestei chestiuni. Înțeleptul Frate Jaubert te va însoți, îl vei pune în legătură cu savanții voștri, așa încât lucrările să înceapă fără nici o întârziere...

— Să fiți răsplătiți, Seniorule Templier, se va face totul pentru a vă mulțumi !

Cu aceste cuvinte Odéousii părăsiră sala în compania lui Jaubert.

Guillaume aşteptă până ce ieşiră şi reluă :

— Ei bine, Fraţilor, ce părere aveţi ? Trebuie oare să urmăm sfatul acestui străin şi să ne lansăm escadrilele spre Orph, sau să înfruntăm grosul forţelor duşmane în apropiere de Baphom ?

— N-avem nici o grabă, exclamă Jean de Grailly. Aceşti demoni au un antrenament care nouă ne lipseşte. Orphezii ne vor putea da sfaturi preţioase...

— Ei, haide ! obiectă Konrad von Thierberg. Nişte ticăloşi de păgâni nu pot şti mai mult decât Cavalerii lui Cristos. Să-i atacăm pe barbarii Baphomeţi !

— Bine vorbit ! tună Otto de Granson. În fond, ţi-am câştigat deja o bătălie, de ce să nu te bazezi pe noi ? Nu stăm în loc de nişte necredincioşi !

— Am avut de înfruntat doar nişte efective slabe, remarcă Pierre de Sevry. Dacă atacăm planeta Baphom, adversarii noştri se vor bate cu energia dată de disperare căci, dacă planeta lor cade, asta înseamnă sfârşitul hegemoniei lor. Nu ! trebuie să ne limităm ambiţiile la viitorul apropiat şi să ne îndreptăm spre Orph.

— Viclenia vulpii valorează cât puterea leului, remarcă zâmbind Qoubilaï. Adversarii noştri nu ne cunosc intenţiile. De ce să nu-i facem să-şi disperseze forţele prefăcându-ne că atacăm bariera de sateliţi care înconjoară planeta Baphom, unde se află efective slabe, ca apoi să-i atragem pe urmăritorii noştri în apropierea grosului armatei noastre ?

— Iată o idee interesantă ! aprobă Guillaume, dar eu n-aş aplica-o imediat, căci trupele noastre nu sunt destul de bine antrenate. Riscăm să luptăm împotriva unor forţe prea importante. Orph se găseşte la o distanţă mică de această planetă. Dacă Baphomeţii lansează un contraatac, vom fi preveniţi de navele de patrulare şi vom putea să ne întoarcem la timp pentru a evita ca garnizoana

noastră să fie nimicită. Să cucerim mai întâi Imperiul Baphometilor, înainte de a-i înfrunta pe acești demoni la ei acasă, unde sunt puternic fortificați. Pierderile noastre vor fi mici și ne vom înarma cu ajutorul Odéousilor. Eu propun să atacăm planeta Orph, fără întârziere ! Ce spuneți, Fraților ?

Jean de Grailly, Pierre de Sevry și Jean de Villiers căzură de acord cu Templierul. Numai Konrad și Otto refuzară să-și dea consimțământul. Totuși, după ce Jean de Villiers șopti câteva cuvinte la urechea Marelui Maestru al Teutonilor, acesta căzu până la urmă și el de acord.

Ajunseră deci la înțelegerea că, din momentul în care cincizeci de nave aveau să fie dotate cu arme cu quark, escadrila să iasă în spațiu și să se îndrepte spre Orph.

Persoanele de vază se împrăștiară apoi, aruncând o privire plină de dispreț înspre soldații beți care făceau curte femeilor Odéous, fără să-și facă griji în ce privește mântuirea sufletului.

Afară totul dormea pe câmpia luminată de grămezi de jar care dădeau o lumină mai aprins-roșietică boschetilor din vecinătate, făcându-i să semene cu niște torțe aprinse.

Capitolul al optulea

Guillaume era mulţumit că reuşise să impună hotărârea care-i lăsa toată libertatea de mişcare. Dacă, din întâmplare, Baphomeţii atacau planeta Odd în absenţa sa, nu era rău decât pe jumătate, căci ei aveau să-l debaraseze de nişte aliaţi care deveneau tot mai jenanţi. De fapt Templierul n-avea în nici un caz intenţia să aştepte de la un Papă ostil distribuirea de feude cucerite de propriile sale trupe ! Timpul curgea în favoarea sa, căci în felul acesta Marco Polo avea mai multe şanse să-şi ducă la bun sfârşit misiunea. El putea chiar să aducă alte aparate, atâta vreme cât Lyzog nu se afla în apropiere şi calea de comunicare cu Baphom rămânea liberă Trebuia să spere în continuare că vicleni Bahomeţi nu aveau să descopere înşelătoria...

Pe urmă, Marele Maestru spera că Orphezii puteau să-i dea sfaturi prețioase cu privire la felul în care trebuia purtat un război în spațiu.

Patru zile mai târziu, flota luă cap (direcția) spre Orph la viteză de croazieră. Jean de Villiers rămăsese pe loc cu jumătate din efectivele sale.

Armada fusese deci amputată de un număr considerabil de nave. în schimb, ea dispunea acum de arme cu Quark, ceea ce compensa într-o oarecare măsură această pierdere. In general, Guillaume, ca soldat, avea de ce să fie satisfăcut, însă călugărul, Templierul, servitorul lui Dumnezeu, se simțea foarte nemulțumit. Odată, cândva, când discutase cu Jean de Villiers, nu-i dăduse el asigurări că trebuiau să fie Cristoși pe alte planete ? Ori, la Odéous, nu exista nimic să-i semene măcar... Trebuia oare să deducă de aici că numai Pământul fusese ales ? Că numai oamenii erau fiii lui Dumnezeu ? În acest caz, nici un extraterestru nu cunoștea Adevărata Religie și Pământenii trebuiau să ducă Cuvântul în tot universul : o sarcină uriașă și un pic înspăimântătoare ! Dar, chiar pe Pământ, nu toate ființele credeau în Cristos. Houen-Lun, de exemplu, avea o filozofie mult diferită de cea a creștinilor. Pentru el, toate creaturile vii erau sacre, el nu omora niciodată un animal, hrănindu-se numai cu plante și fierturi de cereale El era singurul dintre oameni care consuma cu regularitate fiertura distribuită pe navă, căci, spunea el, „aceasta nu provine din nici o creatură vie". Contrar lui Djaffar, care adoptase în linii mari religia creștină, tibetanul refuzase să se lase botezat și Ospitalierii îi reproșaseră adesea aceasta Marelui Maestru.

Dar acesta era un spirit practic. Houen-Lun poseda puteri extraordinare, care-i ajutaseră să-l învingă pe Baphometul venit pe Pământ. De fapt, acești asiatici con-

stituiau siguranța armatei, pentru că numai ei puteau subjuga spiritele extratereștrilor, dând dovadă de puteri pe care numai profeții din Biblie le posedau. Cu siguranță, acești înțelepți dețineau secrete necunoscute nici de Odéous, așa că Guillaume se ferea să provoace vreo supărare vechilor săi aliați, încercând să-i catehizeze împotriva voinței lor. Mai târziu, când pacea avea să domnească iarăși în Imperiul stelar al Templierilor, avea să fie destul timp pentru a rezolva această delicată problemă. Houen-Lun, numai de el cunoscut, îl servea cu loialitate, ce putea să ceară mai mult deocamdată ? Cu siguranță, ura lui împotriva Baphometilor influența mult comportamentul său și fidelitatea față de Templieri nu avea să țină o veșnicie, asta era sigur. În orice caz, nu avea rost să se gândească prea mult la lucrurile acestea, căci, în fond, acest diavol, putea foarte bine să citească și gândurile comandantului armatei...

Călugării-soldați, ajutați de Odéous începură să se obișnuiască cu manevrarea navelor. Manevrele erau mult mai rapide, evoluțiile mai precise și cu toții găseau călătoria prin spațiu mai exaltantă. Puteau privi fără a se mai înspăimânta defilarea stelelor, traversau nebuloasele de parc-ar fi fost vorba de niște mlaștini oarecare și începeau să repereze din instinct multiple capcane ale spațiului fără chiar a recurge la instrumentele sofisticate cu care erau dotate navele.

Toate acestea anunțau numai lucruri bune pentru viitor. Mai rămânea de știut cum să atace planeta Orph. Guillaume îi convocă pe Odéous pentru a obține de la ei unele precizări. Căpitanul Souz i le furniză cu mare amabilitate.

— Situația de pe acea planetă se poate compara foarte bine cu cea de pe Odd, cu excepția faptului că ea

nu posedă un satelit. Navele Baphometilor sunt deci staţionate în apropiere de palatul guvernatorului. Va trebui să duceţi lupta în spaţiu pentru a le elimina, după care, ecranul energetic va putea fi trecut în acelaşi mod ca la noi, trecând pe sub el, graţie emiţătorilor cu Quark. În ce priveşte efectivul, acesta nu este prea numeros, nu mai mult de o sută de nave.

— Care va fi atitudinea Orphizilor faţă de noi ?

— Această rasă n-are nici un punct comun cu noi, până acum ei trăiau în comunităţi, în piramide imense, adevărate labirinturi. Cea mai mare parte a indivizilor erau asexuaţi, şi numai cuplul regal procrea. Caste de războinici asigurau protecţia cetăţii. Muncitorii procurau alimentele necesare. În general, ei nu posedau o civilizaţie prea avansată, decât în domeniul muzical. Fiecare sală centrală a piramidelor era dotată cu o orgă imensă şi toţi Orphezii se reuneau acolo pentru a executa simfonii fermecătoare, cântând la instrumente ciudate pe care ştiau să le confecţioneze singuri. În prezent, Baphometii au suprimat cuplurile regale şi toţi indivizii sunt asexuaţi, dar tiranii controlează cu mare grijă perpetuarea speciei. Numai cei mai buni muzicieni au dreptul să se reproducă. Baphometii speră în felul acesta să obţină de la nefericiţii lor sclavi melodii din ce în ce mai fermecătoare. Totuşi nu vă lăsaţi înşelaţi, Orphezii sunt curajoşi, uneori pot fi şi cruzi. Fiecare femelă fecundată poate oua până la treizeci de ouă pe an, de aceea stăpânii lor le îndoapă cu anticoncepţionale. Puii ajung repede la maturitate. Orphezii ar fi pentru noi, aliaţi preţioşi, deşi uneori sunt greu de înţeles şi nu leagă uşor prietenii. Încă o informaţie : dacă trasăm un cerc, luând planeta Baphom drept centru, Odd şi Orph se găsesc la distanţă aproape egală de planeta Baphometilor. La fel şi planeta

Eth, patria Ethirilor. Numai Lyzog se află mult mai departe, de aceea nu a fost cucerită până acum.

— Ei, bine ! iată-ne informaţi. Va fi o afacere delicată, mai ales dacă vrem să-i menajăm pe autohtoni... Voi adapta deci un dispozitiv diferit pentru flota noastră : în loc să plasez fiecare navă în spatele conducătorului coloanei, le voi desfăşura în spaţiu, fiecare găsindu-se în alt plan, diferit faţă de cea din faţa ei ; în felul acesta indiferent din ce parte vom fi atacaţi, puterea noastră de tir va fi egală, şi navele noastre nu vor risca să se ciocnească între ele. Nu e nici o nebuloasă în apropiere de Orph ?

— Niciuna. Această planetă este izolată în spaţiu cu cele patru vecine ale sale, care sunt nelocuite şi nu sunt frecventate decât rareori de prospectori de mine.

— Perfect ! Vom ocupa o poziţie deasupra planului ecuatorial, în felul acesta vom dispune de o mai mare libertate de manevră. Fiecare să treacă la postul său, în cinci ore să fim gata de plecare. Nu ne vom putea permite să suferim pierderi mari, deci va trebui să obţinem o victorie rapidă ; fiecare să-şi facă datoria pentru slava Dumnezeului Nostru !

Conducătorii escadrilelor porniră deci să-şi ocupe locurile în noul dispozitiv. Cu toţii scrutau neliniştiţi ecranele pentru a detecta navele Baphometilor.

Acestea nu-şi făceau însă, deloc apariţia şi, până când armada ajunse destul de aproape pentru a zări planeta, Orph, adversarii nu dăduseră nici un semn de viaţă. Nu dădură nici peste vreun câmp de mine...

Foarte neliniştit, Guillaume se temea de o capcană. Adversarii lor ştiau cu siguranţă că veneau, de ce nu încercau să-i respingă ?

Întrebat fiind, Houen-Lun, nu putu da nici un răspuns : nu percepea nici un impuls din spațiu. Să creadă oare că Baphometii renunțaseră la planeta cucerită ? În fond, această planetă nu juca decât un rol minor în economia lor și știau că acolo trebuiau să poarte o luptă aflându-se într-o netă inferioritate numerică...

Guillaume își trimise Templierii în recunoaștere prin împrejurimile planetei și nici aceștia nu întâmpinaseră nici un fel de opoziție. Contrariați, ei coborâră în atmosferă, dar tot nu-i atacă nimeni.

Qoubilaï efectuă un ocol al planetei zburând la joasă altitudine apoi trimise acest mesaj superiorului său :

— Nobile Senior, aici nu mai există nici un oraș important care să nu fie în flăcări. Se pare că adversarii noștri au aplicat tactica pământului pârjolit, lăsându-vă o planetă ale cărei instalații au fost distruse pentru a vă împiedica să le folosiți. Mie mi se pare o tactică bună ; noi mongolii, folosim adesea această tactică. Câteva grupuri de autohtoni umblau de colo-colo ; păreau foarte dezorientate și nu păreau să fie înarmați. În schimb zona unde se afla palatul era invizibilă, este acoperită de o cupolă luminoasă asemănătoare celei de pe Odd. Probabil că adversarii noștri și-au masat trupele acolo și va trebui să-i atacăm cu toată forța...

Marele Maestru fu foarte dezamăgit de această veste ; ar fi vrut să mai distrugă câteva nave inamice pentru a diminua efectivele Baphometilor.

Acești demoni îi lăsau la dispoziție o planetă care-și pierduse orice fel de interes, mai mult, risca să se lase atras spre Orphed în timp ce ei distrugeau uzinele de pe Odéous care acum erau de o importanță vitală.

Fără a mai sta pe gânduri Guillaume ordonă escadrilei albastre și celei roșii să se întoarcă pe Odd în cea mai mare viteză. Jean de Grailly preluă comanda acestora cu

ordinul expres de a-i da alarma superiorului său în caz că întâlnea inamici pe drum.

Totuşi, nu primiră nici un mesaj de la Odéous. Poate că francezii şi englezii aveau să ajungă la timp pentru a-i salva de soarta Orphezilor...

După ce-şi asumase riscul de a-şi diviza astfel forţele, Guillaume se-ndreptă către amplasamentul unde se găsea cuibul de rezistenţă al Baphometilor, cu intenţia de a termina cu ei cât mai repede posibil.

De data aceasta navele fură întâmpinate cu un nor de proiectile lansate de la sol. Acestea fură aproape toate interceptate, dar această apărare îl forţă pe Guillaume să abandoneze planul de a ataca din aer.

Furios, Marele Maestru trebui să se limiteze la a-şi debarca trupele de jur împrejurul fortului, în afara razei de acţiune a proiectilelor.

Planeta Orphed nu se putea compara nicicum cu luminoasa planetă Odd ; ea poseda o vegetaţie luxuriantă, la fel ca a junglelor terestre.

Înjurând şi blestemând, Templierii se văzură nevoiţi să-şi croiască drum printre copaci uriaşi, prin mlaştini puturoase, infestate de insecte de toate soiurile, ai căror descendenţi erau, de fapt orphezii.

Numai conducătorii mergeau călare, având în dotare eluri cu şase picioare, cu carapacea lor care-i apăra de înţepăturile insectelor şi care trebuiau conduşi cu frâie legate de urechi.

Scutierii construiră cu mari eforturi căruţe pentru transportul armelor cu Quark şi tunurile de fier cu ajutorul cărora aruncau sferele explozive de mare preţ a savanţilor Odéous ! La acestea, se adăugau rezervele de alimente, muniţia şi căldura umedă care domnea sub acoperişul gros de crengi. Aerul era aproape irespirabil, din cauza concentraţiei mari în gaz carbonic şi a mirosu-

rilor grele. Dar Cruciații se socoteau fericiți că nu se aflau sub focul proiectilelor inamice. Uneori se mai rătăcea câte un proiectil scăpat de la navele care patrulau la joasă înălțime și infernul verde se transforma într-un vulcan, arborii fiind rași pe o rază de un kilometru...

Frații Tholon făceau parte, se-nțelege, din pedestrașii care abia se târau la urmă, pierzându-și total simțul de orientare în aceste hățișuri de nepătruns.

Totuși, șiroind de transpirație și răsuflând din greu, reușeau să se țină agățați de corzile legate de căruțe, călcând cu greu pe o cărare îngustă croită cu securile cu care tăietorii tăiau arbuștii, după ce șarjele de explozibile distruseseră arborii mai solizi.

Din fericire, drumul nu era prea lung și la căderea nopții coloana din care făceau parte cei trei frați ajunse la marginea pădurii.

În fața lor, în zare, se vedea cupola luminoasă care acoperea fortăreața inamică.

Prudent, Guillaume ordonă trupelor sale să rămână ascunse și să-și construiască fortificații de-a lungul liziere i de copaci.

Lucrul acesta nu făcu nici o plăcere pedestraților extenuați care trebuiră să sape o oră întreagă cu cazmalele pentru a-și face adăposturi individuale. Când în cele din urmă terminară și puteau să se odihnească, se făcuse noapte. Îi învăluia un întuneric aproape total, căci nici un satelit nu strălucea să lumineze tenebrele. Apa se prelingea în gropi, legiuni de insecte ca niște țânțari uriași se-nfigeau zadarnic în costumele ca de scafandru ; după o vreme, căzură cu toții într-un somn de plumb, în timp ce santinelele scrutau împrejurimile și patrulele circulau printre linii, schimbând între ele parola.

Pământenii dormiră astfel o bună bucată din noapte. Cu câteva ore înaintea zorilor, raze de lumină brăzdară jungla. Venind din față și din spate, un tir susținut se abătu asupra pozițiilor Templierilor luați prin surprindere.

În lumina exploziilor, își zăriră adversarii : roboți în armuri solide, care atacau descoperiți, fără să dea importanță pierderilor suferite.

Mai târziu, Guillaume află că acești războinici implacabili folosiseră tunelurile subterane care duceau în interiorul pădurii pentru a ataca trupele sale, de la spate.

Deocamdată, Templierii trebuiau să se descurce singuri, căci amestecul de trupe făcea imposibilă intervenția navelor. Antrenamentul pământenilor îi salvă de la o reală decimare. Ținându-se în penumbră, din adăposturi, ei puteau ochi cu ușurință pe adversarii luminați de flăcările exploziilor. Roboții aveau arme cu jeturi de foc, care contorsionau și aprindeau copacii pe care-i atingeau.

În această mare de foc, Pământenii se văzură curând nevoiți să-și părăsească adăposturile, în timp ce roboții nu păreau să se sinchisească de flăcările devoratoare.

De voie, de nevoie, cei scăpați cu viață trebuiră să iasă din gropile individuale și să se retragă în preeria din marginea pădurii.

Reușiră să salveze câteva căruțe, dar o bună parte dintre acestea fuseseră distruse de foc. Totuși, în ansamblu situația evolua în favoarea Templierilor, care reușiseră să masacreze o mare parte din roboți la începutul atacului, când aceștia atacaseră descoperiți.

Când lumina zorilor se revărsă asupra pădurii, își putură ajusta tirul asupra inamicului care se găsea încolțit de focul din pădure. Acești demoni puteau trece prin foc, dar nu puteau rămâne mai multă vreme în flăcări, așa

încât, când steaua strălucitoare Orph răsări, bătălia era câştigată...

Dar cu ce preţ ! Acum, Templierii nu mai dispuneau de armamentul greu pentru atacarea cupolei, armele cu Quark, în special, fiind aproape toate distruse.

Sfătuit de Souz, Guillaume hotărî să lanseze dispozitivele necesare, cu paraşuta, în timp ce flota sa deschise foc asupra tunurilor fortăreţei.

Către prânz, totul intrase în normal.

Templierii, bine ascunşi în noi adăposturi, puseseră în funcţiune bateria de tunuri şi proiectoarele de Quark.

Fiecare primi pe locul unde se afla ceva de mâncare şi câteva înghiţituri de vin, un ospăţ devenit rar...

Rămânea să-l scoată pe inamic din bârlogul lui.

Cum receptorii de mesaje rămâneau muţi, Marele Maestru hotărî să participe personal la operaţiunile finale.

Însoţit de Konrad von Thierberg, al cărui coif înalt şi umerii largi îi dădeau o alură de uriaş, el debarcă dintr-un vehicul uşor într-un luminiş din pădure. Guillaume strânse bine şeaua pe cal şi dând pinteni, se lansă în galop, tăind pădurea.

Câteva minute mai târziu, ajunsese în primele linii.

Garin Tholon şi fraţii săi, care păreau nişte statui de noroi, într-atât de murdare le erau armurile, îi ieşiră în întâmpinare.

— Ei, bine ! vitejii mei, cum stăm, se interesă comandantul lor.

— Au fost nişte clipe fierbinţi, Nobile Frate, răspunse Templierul Garin. Dar noi i-am întâmpinat cum se cuvine şi acum nu mai e nici o problemă, atacurile acelor creaturi au încetat. Acum, armele noastre se află în poziţie de tragere, putem deschide focul împotriva fortăreţei.

— Perfect, trageți cu proiectilele cu quark pentru a perfora solul la baza cupolei, apoi așteptați noile ordine pentru a ataca.

Garin o luă din loc pentru a transmite ordinele și, în curând fascicole luminoase scormoneau solul, fără ca inamicul să reacționeze încă.

— Ce părere ai, Frate Konrad ? Se pare că adversarii noștri nu au lăsat aici decât o garnizoană de roboți care să ne întârzie...

— Mi se pare cât se poate de evident ! Acești ticăloși nu par să îndrăgească să-și riște propria lor piele... Totuși, mă-ntreb dacă efectivele lor au fost distruse în totalitate ; după părerea mea, ei așteaptă în interiorul castelului pentru a da bătălia finală.

— Probabil... în orice caz, nu vreau să risc deloc. Trebuie să terminăm repede cu ei ; vreau să arunc fortăreața în aer cu atât mai rău pentru cei dinăuntru !

Acum, mai multe găuri se căscau în jurul cupolei și Garin reveni pentru a primi noi ordine de la Marele Maestru.

— Viteazul meu prieten, vă interzic să pătrundeți în interiorul fortăreței ; nu se află nici un Baphomet aici și mă tem de o capcană. Veți trage cu tunurile de cel mai mare calibru, țintind prin orificii și veți folosi cele mai puternice sfere explozive. Du-te...

Templierul plecă din nou ; servanții încărcară tunurile care deschiseră foc simultan, în timp ce stăteau cu toții adăpostiți, inclusiv cei doi Mari Maeștri, care-și făcuseră caii să se-ntindă la pământ.

Cu toții se așteptau la o explozie puternică, dar realitatea le depăși închipuirea ! O deflagrație de o putere uriașă în formă de ciupercă, ale cărei volute negre se vălătuceau către cer, acoperi astrul zilei, și câmpul de bătaie fu învăluit în penumbră.

Arborii de la marginea pădurii fură culcați la pământ, în timp ce flacăra incendiului pâlpâia ca o lumânare în vânt.

Când praful se-mprăștie, Templierii se ridicară, tremurând, în picioare, scuturându-se de bolovanii de pământ care le acoperiseră costumele de scafandri. Apoi constatară că dispăruse cupola și un enorm crater fumegând se căsca pe locul fortăreței.

— Pe legea mea ! exclamă Teutonul, cred că au avut acolo un depozit de explozivi pe care proiectilele noastre l-au făcut să explodeze !

Guillaume nu răspunse. El fusese șocat de explozie și, clătinându-se, își duse mâna la urechi, uitând de cască.

— Ești rănit ? se neliniști Konrad.

— Nu... numai șocat, ajută-mă să-mi scot casca...

Teutonul desprinse curelele și-i scoase casca etanșă, după care văzu că un firișor de sânge se prelingea din canalul auricular, dar hemoragia încetă foarte repede.

— Ei, bine ! Ai scăpat destul de ușor..., constată germanul.

— Da, adversarii noștri trebuie să fi acumulat explozibili ; poate era vorba de o capcană care să-i arunce-n aer pe Cavalerii noștri dacă s-ar fi aventurat în interior, nu vom ști asta niciodată... Totuși, iată o nouă dovadă a vicleniei diabolicilor Baphometi ; trebuie să fim mereu în gardă.

Guillaume și Konrad urcară apoi din nou pe caii lor care nu suferiseră prea tare din cauza șocului și merseră să-și treacă trupele în revistă. Grație adăposturilor individuale, nu erau decât câțiva morți, datorită unor bucăți de zid care căzuseră direct peste nefericiții din adăposturi.

Cavalerii și scutierii se adunară din nou pentru a se îmbarca în navele care-i așteptau în apropiere. Guillaume

se grăbea să părăsească această planetă blestemată, care nu-i mai putea fi de nici un folos, acum că instalațiile sale erau distruse.

În momentul acela, Garin îi atrase atenția comandantului său :

— Priviți, Seniore, o coloană de cavaleri coboară pe colină...

Guillaume se întoarse. Într-adevăr, un nor de praf cenușiu indica apropierea cavalerilor care soseau în galop.

Templierii se aliniară imediat în poziție de luptă în fața navelor.

Cu toții constatară, însă repede că nu aveau mari motive să se teamă, căci noii sosiți nu erau deloc numeroși : numai vreo cincizeci de indivizi.

Când aceștia ajunseră în bătaia focului, îi putură identifica. Era vorba de orphezi. Aceste ciudate creaturi verzi călăreau pe un fel de scarabei maronii, foarte asemănători cu cărăbușii pământeni. Se deosebeau totuși de aceștia printr-o trăsătură importantă : un organism homeoterm, în loc de poikiloterm, ceea ce le permitea să ajungă la dimensiunile unor cai mai mici.

Înfățișarea noilor veniți creă la început panică în rândul călugărilor-soldați. Aceste creaturi le aminteau de diavolii pictați pe pereții catedralelor. Pentru aceste suflete pioase, fără nici o îndoială, acești orphezi nu puteau fi decât demoni din neamul lui Lucifer, îngerul căzut în dizgrație, care se revoltase împotriva Creatorului său. Fu nevoie de toată autoritatea comandanților lor și de disciplina Templierilor pentru a evita un masacru.

Însuși Guillaume își făcu semnul crucii și îl întrebă încă o dată pe Souz dacă era vorba într-adevăr despre autohtoni.

La răspunsul afirmativ al căpitanului, el îi dădu acestuia ordin să meargă să-i întrebe ce intenţii aveau.

Căpitanul Odéous încălecă pe un elur şi porni în galop până la noii sosiţi cu care discută un moment, apoi reveni în rândurile Templierilor.

— Ei ? se interesă Guillaume, ce ţi-au spus ?

— Nimic, prea neliniştitor, Seniore ! Ei aparţin unei mici comunităţi care trăieşte în munţi şi a scăpat de Baphomeţi. Cer medicamente şi arme. Nu duc lipsă de provizii căci sunt vegetarieni. Nu aveţi motive să vă temeţi de ei...

— Ştiu cumva dacă mai sunt şi alte fortăreţe pe Orph ?

— I-am întrebat despre asta şi au răspuns negativ. După cum am presupus noi, Baphomeţii au plecat cu puţin timp înainte de sosirea noastră, distrugând toate instalaţiile. Numai legiunile de roboţi se ascunseseră în fortăreaţa pe care am distrus-o noi. Orphezii sunt foarte siguri că am distrus tot ce era garnizoană pe planeta asta.

— Bine ! să li se dea ceea ce cer... Mergi să le transmiţi tu asta, eu nu vreau să vorbesc cu ei, prea seamănă cu nişte diavoli de infern. Nici Baphomeţii nu sunt atât de hidoşi !

— Intenţionaţi să lăsaţi ceva trupe pe aici ? se interesă Sonz. Nu le cereţi sfaturi strategice ?

— O companie şi patru nave, n-are rost să lăsăm mai mult, nu am ce face cu o asemenea planetă şi cu asemenea indivizi. Mergi să vorbeşti cu ei, dacă te lasă inima, mie-mi repugnă...

Căpitanul salută şi porni din nou către insectoizi, în timp ce Guillaume şi ofiţerii săi se îmbarcau în nava amiral.

Aceasta se ridică imediat în spațiu și fu imediat urmată de restul escadrilelor care se așezară în formație de luptă, așteptând ordinele comandantului lor.

Marele Maestru era foarte nehotărât. Neavând nici o veste de pe Odd, nu știa dacă să se întoarcă pe aceasta sau să efectueze un raid rapid asupra planetei Eth pentru a o ocupa.

Un mesaj din partea lui Otto de Granson puse capăt acestei tergiversări. Uriașul suedez anunță că escadrilele albastre și cele roșii ajunseseră pe Odd fără nici un fel de probleme. De altfel, spațiul părea pustiu. După toate aparențele, Baphometii se retrăseseră pe Baphom. El adăugă că Odéousii munceau pe brânci și că, în câteva săptămâni, efectivele Templierilor aveau să fie dublate. În sfârșit, încheie, fără a da alte detalii, cu informația că sosise un legatar al noului Papă, Gaetano Orsini, ales sub numele de Nicolae al III-lea.

Guillaume reținu în mod special această informație care-l înfurie peste măsură.

— Ce să mă fac cu palavragiul ăsta fără creier ? țipa el. Pe Binecuvântata și Preafericita Fecioară Maria, ăsta nu este decât unul dintre mâncăii ăia obezi care o lingușea pe Sanctitatea Sa și care-o să-mi spună mie ce să fac... Planetele astea sunt ale mele și eu o să le dau cui vreau eu ! Ah ! Ce-aș mai râde de ei, dacă din întâmplare armata Baphometilor s-ar îndrepta spre Pământ ! Or să se roage de mine mult și bine, dar o să-i las să crape pe ticăloșii ăia. Și când mă gândesc că nu mi-au trimis nici măcar ajutoare !

— Scumpe Syre, interveni Templierul de Tyr, nu se cade ca un servitor al lui Cristos să rostească asemenea cuvinte ! Furia vă orbește. Sanctitatea Sa este Reprezentantul Domnului Nostru pe această lume și nimeni nu scapă de autoritatea lui...

— Uiți de prerogativele Ordinului Nostru ! răspunse Guillaume cu trufie ; noi constituim o putere independentă care se bucură de protecția Romei, fără a-i accepta tutela. Cine a lucrat mai mult ca mine pentru gloria Domnului Nostru ? Grație mie, Sfânta Credință s-a răspândit de la un capăt la altul al Pământului și al Universului. Puțin îmi pasă de edictele papale și nu am a da socoteală de faptele mele decât Mamei acestei lumi, Dumnezeul cosmic care a creat aceste astre și pe locuitorii lor ! Dar, în fond, rosti el mai potolit, greșesc acordând atâta importanță acestor lași care vin să pună stăpânire pe cuceririle mele. Ne vom îndrepta spre Eth, apoi îi vom ataca pe Baphometi în bârlogul lor. Acum lăsați-mă singur...

Cei de față, nefiind prea dornici să înfrunte mânia Marelui Maestru, se retraseră imediat.

Cât despre Guillaume, acesta îngenunche în fața unui Crist și se cufundă în meditație.

Dacă fidelii Marelui Maestru i-ar fi putut citi gândurile, ar fi fost cu siguranță îngroziți și s-ar fi întrebat dacă mai-marele lor nu e stăpânit de diavol...

Din fericire, numai Houen-Lun putea penetra conștiințele și tibetanul rămânea mut ca o piatră de mormânt.

Cufundat într-o mare de disperare, Guillaume simțea cum își pierde credința. Până acum, câtă vreme se aflase pe Pământ, nu afirmase el față de Jean de Villiers că puterea lui Hristos era suficientă pentru ca acesta să se întrupeze pe fiecare planetă, aducând astfel mântuirea păcătoșilor ? Ori, nici pe Odd, nici pe Orph — după cum îl asigurase Souz — nici un localnic nu pretinsese vreodată să moară pentru a asigura mântuirea sufletului semenilor săi ! Din acest motiv, mai mult decât din motive strategice, Templierul voia să meargă pe Eth. Poate acolo, în sfârșit ar descoperi urma unui Crist autohton...

Dar dacă nu, ce să creadă ? Că ființe cu o înfățișare atât de hidoasă ca Orphezii nu cunoscuseră păcatul originar ? Și-atunci ? De ce omul să fie singurul purtător al acestui păcat ? Desigur, nici pe Pământ multe popoare nu-l cunoscuseră pe acest Cristos, așa că era de datoria lui, ca servitor al Credinței, să o răspândească... Dar de ce Fiul omului nu se manifesta pentru a da dovadă de puterea Lui. În fond, merita osteneala ! Niciodată de la Moise încoace nici o ființă umană nu făcuse atât de multe pentru a spori Împărăția lui Dumnezeu ! De ce nu avea și el parte de un mesaj ? De un loc la masa Lui ? Pe Odd și pe Orph, călugări-soldați se ocupau deja cu convertirea necredincioșilor, dar oare legile Decalogului și ale Evangheliilor se puteau aplica unor creaturi atât de diferite de oameni cum erau Orphezii care, ca și șarpele se înmulțea prin ouă, sau cum erau Baphometii, androgini ? Guillaume nu știa ce să creadă, creierul îi era golit. Pentru prima dată, din copilărie și până acum, orgoliosul soldat simți lacrimile șiroind pe obrajii brăzdați de riduri ; Templierul se deplângea pe sine, deplângea prăbușirea universului său căci, în fond... Dacă acest pantheon multiform descoperit pe Pământ și în spațiu implica faptul că ființele care locuiau pe diversele planete își creau Dumnezeul lor după propriile nevoi și dacă, de fapt... El nu există...

Puțin câte puțin, Guillaume simțea cum i se clatină convingerile, căci aceste probleme erau de nerezolvat și el nu avea darul de a le rezolva...

Fără să-și dea seama, alunecă într-un somn profund...

Călugărul soldat se odihni multă vreme astfel, cu capul pe cartea de rugăciuni. În acest timp, navele parcurgeau distanțele infinite ale spațiului, puncte minuscule purtând la bordul lor minuscule creaturi, împinse de orgoliul lor nemăsurat să descopere secretele nepă-

trunse pe care spiritul lor îngust nici nu le putea cuprinde.

În vremea aceasta, Guillaume nu era singurul care se scufundase în reflecții filozofice, înțeleptul lama avea și el problemele lui...

De altă natură, desigur, dar la fel de neliniștitoare. Convins de reîncarnarea ființelor după moarte, într-o altă ființă vie, Houen-Lun nu vedea ce putea să împiedice ca oamenii să se reâncarneze în Orphezi, în Ehiri, în Odéous, în Baphometi și inverș. Aceasta mărea durata ciclului care trebuia parcurs înainte de a ajunge la fericirea supremă. În schimb, inactivitatea sa voită vis-a-vis de lume și de locuitorii ei se găsea într-o stare jalnică de o vreme încoace... Houen-Lun reușise să se contopească cu misterioasa Putere supranaturală care se manifesta în natură, dar cum să se scuze pentru atitudinea sa în completă contradicție cu maximele care porunceau să nu ucidă nici o ființă vie, să nu facă rău nimănui, nici păsărilor, nici patrupezilor, nici florilor, nici ierbii ?

Până acum acceptase uciderea Baphometului venit pe Pământ, spunându-și că această ticăloasă creatură amenință armonia lumii. Din aceleași motive acceptase să-l ajute pe Marele Maestru al Templierilor în cruciada sa împotriva Baphometilor. Dar aceste creaturi perverse nu erau și ele născute de Stăpânul Lumii Adibuda ? Așadar, de ce să le suprime când și tigrul de pe munte avea dreptul său la existență ? Lumea nu e, desigur, decât o iluzie, dar unde se ascunde realitatea în imensitatea universului ? Trebuia oare să-nceteze să-i mai ajute pe acești războinici accidentali, cu obiceiuri necioplite și cu credință primitivă ? Un asemenea abandon însemna pur și simplu pierzania lor. Fără sprijinul psihic al înțelepților lama, ei n-ar fi fost decât niște jucării în ghearele

tigrilor Baphometi. La urma urmei, cine risca mai mult să tulbure armonia lumii ? Baphometii, desigur ! dar orgolioşii Templieri, Ospitalierii, Teutonii, nu erau oare la fel de lacomi şi disprețuitori ca aceste ființe ticăloase ?

Sfâşiat de îndoieli, Houen-Lun îşi dădea seama că era departe de a fi ajuns la dezinteresarea supremă, că legături strânse îl uneau încă cu această lume ticăloasă la care credea că renunțase...

Inima îl împingea să-şi ajute semenii, oamenii.

Raţiunea îi spunea că, acţionând astfel, trebuia să intervină mereu mai mult în derularea evenimentelor, flagrantă contradicţie cu doctrina sa...

Incapabil să ia o hotărâre, lama îşi alungă orice gând din minte.

Timpul se scurse rapid.

Templierul şi tibetanul aflară cu surprindere că armada se apropia de planeta Ethirilor.

Guillaume trecu la postul de comandă, uitând de frământările sale pentru a trece la acţiune.

Houen-Lun rămase în expectativă.

Capitolul al noulea

Sistemul planetar al Ethirilor cuprindea zece planete. Fapt important, două dintre ele păreau să fie populate de forme de viață, dar erau profund diferite între ele. Prima planetă, mai aproape de planeta albă, se bucura de un climat tropical. Acoperită de jungle cu vegetație luxuriantă, ea adăpostea o faună bogată, adesea periculoasă, oarecum comparabilă cu cea existentă pe Pământ în era secundară. Ethirii nu ajunseseră acolo decât în ultima vreme, căci nu construiseră nave capabile să navigheze prin spațiu decât în urmă cu o sută de ani. Acest astru servea mai ales ca rezervație de vânătoare. Nu fuseseră instalate acolo decât câteva posturi de observație. După cucerirea de către Baphomeți a celei de a doua planete, ea se găsea complet abandonată.

Civilizaţia oamenilor-păsări se dezvoltase în climatul temperat şi blând al planetei Eth. Ea nu era nici pe departe atât de avansată ca civilizaţia Odéous. Ethirii trăiau încă în oraşe fortificate înconjurate de ziduri înalte, cu un acoperiş transparent. Castelele, casele de locuit, aveau o cale de acces pe deasupra, printr-o porţiune de acoperiş întărită.

Proprietarii lor puteau zbura cu uşurinţă pe distanţe mari. Uneori ei foloseau pentru transportul încărcăturilor grele, baloane dirijabile trase de păsări puternice numite retrel. Evoluţia vieţii animale urmase un curs special pe Eth. Aproape toate speciile puteau să zboare.

Pe lângă aripile lor puternice, Ethirii posedau braţe terminate cu patru degete, degetul mare opus permiţându-le să execute orice fel de munci.

Pentru a-i împiedica pe aceşti nefericiţi să zboare, Baphomeţii le rupseseră oasele umerilor care se sudaseră la loc răsucite, împiedicându-i să-şi întindă aripile, dar aceşti cruzi stăpâni avuseseră grijă să nu le răsucească mâinile, indispensabile pentru a cânta.

Firi paşnice, Ethirii se lăsaseră cuceriţi aproape fără a se împotrivi Ei nu erau înrobiţi decât de vreo treizeci de ani. Sclavi blânzi, cu penele lor de un alb imaculat, erau de asemenea excelenţi muzicanţi.

Guillaume aflase toate acestea de la Souz, dar deocamdată nu prea-l interesau, el dorind numai să afle dacă Eth fusese lăsată fără apărare.

Detectorii nu reperară nici o mină ; în ce priveşte cele trei Lune. ele se dovediră părăsite. După cum se părea, Baphomeţii nu avuseseră timp să le fortifice.

Cercetarea planetei dădu la iveală faptul că ea fusese evacuată. Nu fusese lăsată decât o garnizoană de roboţi

însărcinați cu supravegherea sclavilor și cu înăbușirea oricărei revolte.

Vârful unei coline care acoperea fortul era protejat de o vastă cupolă luminoasă.

Totuși, de data aceasta, Baphometii nu trecură la distrugeri sistematice. Eth, planeta înfloritâ, producea esențe foarte mult căutate de ticăloasele creaturi. Aceștia lăsaseră intacte plantațiile imense cu plante selecționate cu mare grijă de-a lungul anilor. Numai uzinele din apropierea lor fuseseră distruse.

Asta îl bucură foarte tare pe Guillaume care nici nu se mai deranjă să distrugă fortăreața inamică. Trupele sale știau foarte bine ce au de făcut și lichidară rapid garnizoana.

După acestea, Marele Maestru se îndreptă spre Ethor, capitala planetei, pentru a întâlni mai-marele acelor locuri.

Avu tot timpul să admire delicata arhitectură a orașului pe care îl survolă la joasă înălțime. Străzile, inutile înainte de sosirea Baphometilor, șerpuiau aruncate la întâmplare. Numai câțiva colaboratori demni de dispreț își păstraseră aripile intacte.

Privilegiu fără mare utilitate, ei avuseseră, de asemenea, dreptul de a pilota dirijabile de transport. De la sosirea flotei, cea mai mare parte a acestor creaturi lașe fugise în regiunile deșertice ale planetei. Lipsiți de arme, ei nu reprezentau nici un pericol și aveau să fie curând forțați să se predea.

Souz îi dădu asigurări Templierului că avea să fie ușor să vindece nefericitele victime ale Baphometilor. O operație chirurgicală foarte simplă avea să le redea posibilitatea de a-și folosi aripile.

Guillaume fu întâmpinat pe platforma de deasupra palatului cu triluri melodioase ale unei orchestre și de un cor care cânta imnuri în onoarea eliberatorilor planetei. Fu apoi introdus în încăperile uriașe cu tavane înalte, ai căror pereți erau împodobiți cu stinghii de argint și cuiburi garnisite cu catifea, acum, inutile.

Arros, venerabilul Ethir care guvernase cândva planeta, îl primi cu cele mai mari onoruri. El și miniștrii săi se aruncară la picioarele Templierului, sărutându-i mâinile în semn de recunoștință. Guillaume se lăsă un moment pradă acestor efuziuni sentimentale, apoi îl ridică nerăbdător pe Arros, rugându-l pe Souz să-i traducă :

— Nu vă înjosiți în felul acesta ! porunci el. Asemenea practici sunt rezervate divinităților și eu nu sunt decât o umilă creatură a lui Dumnezeu cel Atotputernic, Stăpânul Universului ! Nu veneraţi deci nici un dumnezeu pentru că aveți o astfel de atitudine față de o creatură a lui, voi care semănați cu îngerii religiei noastre ?

— Ba da ! răspunse bătrânul Ethir prin intermediul căpitanului Odéous. Noi credem într-un creator suprem care domnește asupra întregului Univers, dar nu înseamnă că-l renegăm dacă-i mulțumim pentru bunătatea lui prin intermediul Vostru, Voi care i-ați alungat pe monștrii care ne oprimau...

— Spune-mi bătrâne, continuă Marele Maestru, Dumnezeul tău a trimis pe planeta sa pe fiul său prea-iubit care, luând înfățișarea voastră, a venit să vă mântuiască de păcatul originar ?

— Desigur ! răspunse Arros uimit. De unde poți să știi asta, tu care vii aici de pe o planetă îndepărtată ? Dhret s-a încarnat, cu câteva secole în urmă, pentru a dărui poporului nostru preceptele unei religii în conformitate cu dorințele Tatălui Său Atotputernic...

De data asta, Guillaune se simți foarte fericit. Găsise, în sfârșit, dovada atât de mult căutată. Pământul nu fusese singurul loc ales pentru Încarnări. Exista un Cristos pe această planetă. Toate îndoielile sale pieriră într-o clipă. Nici Odéousii, nici Orphezii cu înfățișare de demoni nu atinseseră încă stadiul de evoluție când Dumnezeu să socotească potrivit să-l trimită pe Fiul său Prea-Iubit să le aducă la cunoștință Cuvântul Sfânt, dar acești Ethiri angelici, erau ca și Pământenii aleși de Cristos care luase înfățișarea locuitorilor acestei planete...

— Și cum a murit El ? Se interesă nerăbdător Templierul.

— Încărcat de ani și venerat de poporul nostru ! răspunse Arros. Cum ar fi putut muri altfel ? Noi îi datorăm multă recunoștință pentru că ne-a dăruit Preceptele Sfinte, model de viață pentru a ajunge după moarte la fericirea supremă !

Guillaume albi. Fără durerea unei morți rușinoase, cum ar fi putut acest Cristos să mântuiască aceste creaturi ?

— Și care sunt învățăturile pe care vi le-a adus el ?

— Să nu ne ucidem semenii, să nu ne hrănim cu carne, ci numai cu semințe și vegetale, să părăsim cuibul familial pentru a ne face propriul cuib la vârsta de cincisprezece ani, să ne creștem puii și să-i îngrijim, să avem grijă de cei ai căror părinți sunt morți, să ne căsătorim cu văduva fratelui, dacă, din întâmplare acesta părăsește prea repede această lume, să disprețuim bogăția și să nu căutăm bunuri materiale în afară de cele necesare, de a-l lăuda pe Dumnezeul Universului prin cântecele noastre de două ori pe săptămână și să ne reunim cu toții la comemorarea morții lui Dhret pentru a-l glorifica, să nu furăm decât de la cei bogați, să-i ucidem cu blândețe pe frații noștri prea bătrâni...

— Ce ? se sufocă Guillaume, acest impostor a recomandat euthanasia şi poligamia, pe Cristos ! Îţi baţi joc de mine, bătrâne, ai grijă !

— Nu are rost să te superi, prietene, fiecărei rase i se potriveşte o altă morală ; ceea ce este bun pentru noi cameni-păsări, nu e obligatoriu să fie bun şi pentru voi, războinicii veniţi de pe o altă planetă. Astfel, el ne-a interzis să ne luptăm pentru a cuceri bunurile altor popoare, în timp ce Dumnezeul tău îţi ordonă să lupţi fără încetare împotriva altor popoare din univers pentru a-ţi mări moşia. Căci eu nu-mi fac nici un fel de iluzii, străine ; am schimbat pur şi simplu stăpânii şi noi îţi mulţumim pentru că pari mai îndurător şi mai blând decât ticăloşii de Baphomeţi...

O urmă de zâmbet lumină privirea lui Souz când traduse aceste vorbe şi Guillaume se eschivă răspunzând :

— Te înşeli, bătrâne ! Templierii nu au înrobit niciodată pe nimeni, ei se mulţumesc să răspândească în univers Cuvântul Sfânt...

— Tocmai asta este, căci el nu corespunde deloc cu învăţătura pe care o aplicăm noi !

— Doctrina ta, este adevărat, diferă foarte mult de a noastră, totuşi venerezi un Mântuitor şi va fi uşor să-ţi explicăm erorile Dogmei pe care poporul tău a urmat-o până acum. De exemplu, nu trebuie în nici un caz să te căsătoreşti cu văduva unui frate din moment ce eşti deja căsătorit, căci este interzis să ai mai multe soţii...

— La voi, poate, dacă rasa ta este prolifică, dar noi, care nu facem decât un ou care scoate pui după incubaţie de doi ani, cum am putea să ne perpetuăm rasa dacă n-ar fi toate femeile nubile fecundate ?

Guillaume oftă.

— Încurcate sunt căile Domnului ! Acum îmi dau seama cum de un extraterestru diferă de om. Nevoile sale, morala sa, spiritul său nu sunt comparabile cu ale noastre, aşadar, cum ar putea o religie să fie mai vasală. Chiar pe Pământul nostru există numeroase feluri de a-l adora pe Dumnezeu, dacă ar exista o dogmă aplicabilă tuturor... Pari animat de bune intenţii când preconizezi poligamia... La alte popoare, mai prolifice, există la naştere o selecţie pe care ei o numesc eugenică ; acesta este cazul Orphezilor, cred, care suprimă toţi puii care prezintă diformităţi sau tare. Toate acestea sunt interzise de Dumnezeul nostru ! Dar cum să ştii dacă trebuie să impunem Legile Sale la popoare ca ale voastre ?

— Eşti în mod vădit înţelegător şi bun şi ţii cont că toate ingerinţele în patrimoniul nostru universal ar însemna un nou sclavaj. Totuşi trebuie să iei o atitudine şi pari sfâşiat de îndoieli...

— Într-adevăr mă confrunt cu probleme foarte dificile, dar mă rog lui Dumnezeu să mă lumineze pentru a proceda cum e drept şi după dorinţele Sale. Deocamdată, voi lăsa o mică garnizoană pe planeta voastră. Veţi fi liberi să practicaţi religia după cum vă e voia. Mai târziu, după ce războiul împotriva Baphometilor se va sfârşi, vom avea timp să reflectăm asupra atitudinii pe care va trebui s-o adoptăm. Du-te acum...

Ethirul se retrase ; cu aripile sale mari care-i atârnau pe spate părea nătâng şi diform, dar ce uşor şi graţios trebuia să arate atunci când plana în aer cu penajul său imaculat !

Guillaume se întoarse fără a mai întârzia la nava sa amiral. Înainte de a părăsi acest sistem solar voia să arunce o privire asupra planetei vecine pentru a se asigura că nici un fel de trupe inamice nu-şi găsiseră refugiul acolo. Escadrila efectuă o călătorie rapidă şi Marele Maes-

tru debarcă în această lume nouă, neînchipuit de luxuriantă şi de sălbatică.

Lianele vorace înconjurau deja instalaţiile precare ale Ethirilor dărâmând zidurile cu greutatea lor.

Templierul şi escorta sa găsiră arbori monstruoşi al căror trunchi şi ramuri erau acoperite de spini lungi. După spusele lui Sonz, Ethirii foloseau aceste săgeţi ascuţite, în locul săgeţilor de oţel, căci ele conţineau o otravă puternică ce omora în câteva secunde. Soldaţii făcură provizii de astfel de spini, în ciuda dificultăţilor pe care le întâmpinară când încercară să le desprindă din copaci. În această pădure trăiau nenumărate alte planete cu sucuri care îmbătau, cu sucuri iritante, sau otrăvitoare, pe care Baphometii le recoltaseră din plin până acum.

Tot acolo se găseau liane care strangulau cu o rapiditate care întrecea orice închipuire. Nenumărate schelete de animale suspendate deasupra solului semnalau prezenţa acestor ucigaşi vegetali implacabili.

Guillaume înţelese repede că nici o garnizoană nu putea supravieţui în aceste locuri ostile, cel puţin dacă ar fi dispus de mijloace de a lupta împotriva ierburilor, care, în fiecare noapte, recâştigau terenul pierdut peste zi, prin tăiere.

El părăsi deci, aceste locuri blestemate, după ce-şi consultă oracolul, pe Houen-Lun, care-i confirmă impresiile. În afară de o legiune de păsări şi insecte, nici o creatură înzestrată cu raţiune nu trăia aici.

Liniştit acum, Marele Maestru puse cap spre Odd, pentru a-şi concentra forţele într-un ultim asalt.

Pe drum, el primi o veste excelentă : flota inamică dispăruse din spaţiu.

Acest fapt era îmbucurător pentru viitorul apropiat, dar neliniştitor pentru viitorul mai îndepărtat. Templierul

se confensă lui Souz, a cărui inteligență o aprecia în mod deosebit, iar acesta îi confirmă temerile.

— Am discutat îndeamănunt cu Orphezii, îl asigură căpitanul Odéous și iată concluziile lor. Baphomeții sunt niște lași. Anexează cu plăcere planete care nu opun decât o slabă rezistență, așa cum a fost cazul până acum. Ei credeau cu siguranță că Pământul vostru era slab apărat și mare le-a fost surpriza când au descoperit că în fața lor se află o populație hotărâtă să se opună cu toate forțele. Cum, voi dispuneți, pe lângă altele, de tehnologii echivalente cu ale lor, acești ticăloși au adoptat tactica zidurilor. Numai planeta lor dispune de un dispozitiv puternic în spatele căruia se găsesc la adăpost. Sateliții lor formează o centură ermetică pe care puține nave sunt capabile s-o pătrundă și, chiar în cazul în care asediatorii au reușit să producă o breșă, ar avea de luptat impotriva escadrilelor comasate în spatele acestora. Pe Baphom există resurse minerale și alimentare care îi pot ajuta să reziste ani în șir. Ce importanță are pentru ei dacă trebuie să-și sacrifice sclavii !

— Cunoaștem foarte bine această tactică, mormăi Guillaume mângâindu-și inconștient barba neagră ca smoala Și regii noștri dispun de cetăți întărite și ducii lor, conții lor locuiesc în castele cu ziduri groase care sunt foarte greu de distrus, cu excepția sferelor noastre explozive care le distrug cu ușurință ! Suntem experți în arta asediilor și suntem foarte pricepuți la tacticile necesare în acest gen de luptă. Așadar, de ce nu l-am ataca pe inamic pe propriul lui teren, din moment ce dispunem de efective suficiente ?

— Există un motiv foarte puternic, Nobile Senior, remarcă înțeleptul Odéous. Atunci când luptați pe Pământ, trupele voastre se puteau aproviziona pe teren. Dar în spațiu va fi altă situație. Cum ar putea navele voastre

să rămână în apropiere de Baphom fără a se aproviziona cu combustibil și hrană ? Ar trebui să vă divizați forțele în două, o parte să revină pe Odd pentru aprovizionare, în timp ce partea cealaltă ar rămâne să asigure forța de asediu. Astfel, inamicului i-ar veni foarte ușor să efectueze raiduri cu efective numeroase, iar voi ați fi inferiori din punct de vedere numeric și, cu toată vitejia luptătorilor voștri, ați suferi pierderi importante, poate chiar catastrofale. Apoi, după ce efectivele voastre ar fi împuținate, Baphometii, asigurați că se vor bate zece la unu, le-ar veni repede de hac navelor voastre !

Iată niște cuvinte care trebuiau să dea de gândit tuturor călugărilor-soldați, care cunoșteau arta războiului.

Guillaume nu putu să nu recunoască justețea părerilor aliatului său. Desigur, era posibil să-i lase pe Baphometi claustrații pe planeta lor și să exploateze planetele eliberate pentru a forma noi escadrile de cruciați. Dar, pe de altă parte, acești demoni ar profita și ei pentru a se întări și instalațiile lor ar fi intacte, în timp ce Templierii nu puteau conta pe Odd...

Timpul se scurgea inexorabil în favoarea asediaților care, într-o zi ar ieși în forță din ascunzișul lor.

Așadar, trebuia să aleagă : să apere Pământul, care nu prezenta cine știe ce interes strategic din moment ce știința sa aflată încă în stare rudimentară, nu permisese construirea de uzine mari, sau Odd, singura capabilă să furnizeze în cantități mari minerale necesare duplicatoarelor și alchimiștilor care produceau mecanismele delicate necesare navelor și armamentului.

Dacă stătea să se gândească mai bine, Baphometii aveau hărți foarte amănunțite și numai Marco Polo cu instrumentele sale putea schimba cursul evenimentelor...

Dar transmițătoarele nu înregistrau nici o veste de la venețian. Fusese oare demascat, sau se găsea încă în fortăreața inamică ?

Poate că Houen-Lun ar fi putut răspunde la această întrebare, dar înțeleptul tibetan, căzut într-un fel de stare cataleptică, se retrăsese din această lume și din intrigile ei.

Guillaume rămăsese deci singur în fața problemelor sale, în timp ce armata încă neînvinsă se îndrepta spre Odd...

* * *

Marco Polo își ținuse promisiunea. Părăsise Chang-Tou la patru zile după plecarea escadrilelor Marelui Maestru ; înțeleptul Lama Tărin, fratele Bérard și fratele Montclar îl însoțeau, deghizați, evident în lyzogani și vorbind curent limba acestor extratereștri.

Ruta urmată de această navă nu era prea diferită de aceea urmată de flota de invazie, așa că preudo-negustorii ajunseră fără probleme pe satelitul 289.

Acolo lucrurile se complicară puțin. Garnizoana fusese schimbată și nici unul dintre noii veniți nu-l cunoșteau pe Marco Polo. Desigur, memoria ordinatorului central păstra momentul trecerii lyzoganilor, dar căpitanul Odéous care comanda această stație, le ceru acestora să rămână pe orbită și să aștepte instrucțiuni precise. Fusese decretată starea de război și nici o navă nu putea pătrunde în interiorul fortificațiilor planetei Baphom fără o confirmare specială.

Marco Polo, împreună cu însoțitorii săi, trebuiră, deci să aibă răbdare și să aștepte până ce sosi autorizația cerută. Se părea că mai-marii Baphomeți aveau alte preo-

cupări, căci pământenii rămaseră să aştepte în afara razei de acţiune a armelor de apărare de pe satelit, timp de cinci zile nesfârşite.

Neliniştit, veneţianul îşi storcea creierii pentru a născoci un subterfugiu care să-i asigure ducerea la bun sfârşit a misiunii sale dar degeaba. Nu trebuia în nici un caz să dea de bănuit Baphometilor şi să compromită astfel reuşita acestei operaţiuni de o importanţă extremă pentru pământeni.

Mai avea şi alte probleme pe cap, deoarece Tarrin nu se arăta deloc cooperant. Tibetanul refuza să-şi abandoneze meditaţiile pentru a sonda gândurile ocupanţilor satelitului şi veneţianul nu ştia cum să-l mai stimuleze. Cât priveşte cei doi Templieri, aceştia nu făceau parte dintre cei mai buni recruţi, ci erau palavragii incorigibili care flecăreau întruna despre subtilităţile luptei cu sabia şi de tactici de război, făcând mereu figuri de scrimă prin încăperea strâmtă.

Marco Polo se învârtea ca un leu în cuşcă, şi începuse să se întrebe dacă vicleşugul lor nu fusese descoperit, când primiră în sfârşit autorizaţia de aterizare.

Fiecare ocupant îşi făcu ultimele retuşuri la machiaj şi, când căpitanul îşi făcu intrarea, totul era pregătit pentru primirea lui.

Comandantul Odéous îi examină cu mare atenţie pe „Lyzogani" comparându-i cu fotografiile făcute la prima sosire a vizitatorilor lui Zolial, apoi verifică minuţios încărcătura şi îşi dădu în sfârşit osteneala să mormăie :

— Totul pare să fie în ordine, veţi merge direct pe Baphom, căci Împăratul nostru se teme ca nu cumva fortificaţiile noastre să fie supuse vreunui atac, aşa că el doreşte ca instrumentele să fie livrate direct în palatul său. Veţi ateriza aşadar, direct pe astroportul imperial, iar acolo veţi primi noi instrucţiuni. Două astronave vă

vor escorta până la Baphom din motive de securitate. Vă sfătuiesc să urmați întocmai aceste instrucțiuni, căci de asta depinde viața voastră dacă, încă mai țineți la ea...

După spusele acestea, scalvul Baphometilor le întoarse spatele fără alte politeturi și se întoarse la postul său.

Marco Polo reperă cu ușurință cele două nave anunțate și se puse imediat la dispoziția comandanților lor. Acestea încadrară nava și cele trei nave porniră în direcția planetei Baphom.

Înscriindu-se pe această traiectorie, venețianul avu grijă să analizeze cu mare atenție împrejurimile. Astfel putu observa nenumărate patrule care circulau în toate direcțiile, făcând imposibilă orice încercare de a pătrunde în acest spațiu. Escadrila fu verificată în mai mult de zece rânduri înainte de a ajunge la locul de aterizare de pe Baphom.

Acolo, un spectacol grandios și totodată înspăimântător îi aștepta pe pământeni. Cât vedeai cu ochii, nave de toate mărimile erau aliniate, grupate pe escadrile. Numărul lor se ridica la al celor din armata lui Guillaume, dar mai trebuiau puse la socoteală nenumăratele nave staționate pe sateliți și chiar în altă parte a planetei Baphom.

Bérard și Montclar fură cuprinși de o spaimă justificată și Marco Polo trebui să-i liniștească amintindu-le că, dacă misiunea lor reușea, toate aceste nave aveau să rămână fără comandanți. Aceasta îi mai liniști puțin pe Templieri, prea puțin obișnuiți cu asemenea priveliști.

Înainte de a pătrunde în atmosfera planetei, nava fu supusă unui nou control, efectuat de data aceasta de către sclavi orphezi.

Cei doi călugări reușiră cu greu să se stăpânească, într-atât aceste creaturi evocau diavolii din infern, discipoli ai lui Lucifer. Totuși, pământenii trecură cu bine și această încercare și, câteva minute mai târziu, primiră

autorizația de a ateriza în fața palatului, dar pilotați automat, ca toate celelalte nave, fără-ndoială pentru a evita ca niște candidați la sinucidere să-și izbească nava de instalațiile de apărare.

În sfârșit, după o aterizare perfectă, trapa navei se deschise și cei patru pasageri se găsiră în fața unei escorte formată din roboți. De data aceasta, trebui ca Tarin să se hotărască să-i urmeze pe tovarășii săi...

Marco Polo, neliniștit pentru încărcătura sa, întoarse de mai multe ori capul. Sclavi ethiri începuseră deja să se ocupe de transbordarea prețioaselor instrumente în vehicule înșirate lângă navă.

Venețianul scoase un oftat de ușurare. Se părea că Baphometii nu aveau nici un fel de bănuieli și primeau marfa, așa cum fusese convenit.

Nu se schimbase nimic de la prima sa vizită, numai că patrulele erau mai numeroase, controalele mai dese, dar palatul se ridica până spre cer. Împăratul nu socotea situația într-atât de periculoasă pentru a îngropa turnul înalt în ascunzișul subteran.

Escorta pământenilor urmă același traseu ca la prima vizită a venețianului. După cât reuși să-și dea seama, ascensorul îl duse la același etaj și fură introduși într-un apartament identic cu cel ocupat anterior.

Din moment ce nu era vorba de o celulă întunecată, Marco Polo era perfect satisfăcut. Totuși, cum escorta se retrase fără a scoate o vorbă, el se hotărâ să-i întrebe :

— Aș putea să știu când va fi posibil să mă întâlnesc cu un senior baphomet ?

— Întrebare fără răspuns, replică robotul cu o voce spartă. Seniorii noștri știu de prezența voastră aici, vă vor chema când vor crede de cuviință. Vă previn că este periculos să treceți de ușa de intrare fără a fi invitați s-o fa-

ceți, veți primi gloanțe care nu fac deloc bine trupurilor voastre și care devin mortale în caz de recidivă.

După aceste cuvinte, creatura de metal se întoarse cu spatele și plecă.

Prima grijă a lui Marco Polo fu să-și ducă degetul la buze, pentru a semnala însoțitorilor săi, că orice situație este ascultată.

Bosumflați, Templierii merseră să se lungească pe canapelele moi, în timp ce Tarin îi transmise tovarășului său un mesaj telepatic :

— Nu sunt întrutotul de acord cu obiectul misiunii noastre, îl informă el. Acest amestec în existența unor creaturi dotate cu rațiune nu-mi place deloc, dar Houen-Lun m-a însărcinat să veghez asupra ta. Iată deci, ce am putut afla : Baphometii au detectat armada Marelui Maestru al Templierilor. Au hotărât să rămână în expectativă și să se baricadeze în spatele puternicelor lor dispozitive de apărare, unde dispun de o superioritate zdrobitoare. Cât despre ceea ce ne privește în mod direct, nu am înregistrat nici o urmă de îndoială.

Această informație era, evident, de cel mai mare interes și Marco Polo ar fi dat orice pentru a-i putea transmite asta lui Guillaume dar, din nefericire era imposibil.

Întrebă însă în gând :

— Crezi c-or să ne lase să părăsim planeta pentru a mai aduce marfă ?

— Nu știu asta. În momentul acesta Zolial se găsește în conferință cu generalii săi. Nu are timp să se intereseze de noi. Acum, lasă-mă să mă concentrez, o să te avertizez când va fi cazul.

Tibetanul întrerupse contactul psihic cu Marco Polo și, cu toate eforturile acestuia, nu reuși să primească informații mai detaliate.

Oricum, se părea că Lyzoganii se bucurau încă de anumite prerogative, căci imediat ce roboții ieșiseră pe ușă, patru sclave cu trupuri delicate și grațioase se strecurară în încăpere.

Ele veniră să-i tenteze cu nerușinare pe invitați, curioase să se documenteze asupra anatomiei acestora. Judecând după purtarea lor, nu fură deloc seduse de virilitatea Lyzoganilor, căci merseră într-un colț al camerei, se așezară turcește pe o blană cu păr lung și moale și începură să șușotească între ele făcând comentarii care le făcea să râdă ca niște apucate.

Pe urmă una dintre ele veni iarăși lângă Marco Polo, a cărui statură părea să o impresioneze și se așeză în fața lui, cu mâinile în șolduri, cu sfârcurile sânilor împungându-i țesătura diafană a rochiei și-i surâse maliții. Apoi se apropie de el, strecurându-și mâna pe sub cămașa lui pentru a-l mângâia pe gât și-i șopti la ureche :

— Tu ești străinul care a plecat cu Aira ?

— Da ! încuviință venețianul. Era prietena ta ?

— Sora mea... Eu mă numesc Daicha. Ce s-a întâmplat cu ea ? Prefă-te că mă-mbrățișezi dacă nu te dezgust prea tare. Știi că suntem spionați...

— Ești chiar mai drăguță decât ea. Te sărut cu cea mai mare plăcere ! o asigură venețianul trecând la acțiune. (Asta dură câteva momente după care vorbi din nou :) Buzele tale sunt ca de catifea ! Și parfumul tău ar înnebuni orice bărbat...

— Spune-mi despre Aira..., insistă sclava.

— Este bine, am lăsat-o pe planeta mea..., răspunse evaziv Marco Polo.

— Nu ești Lyzogan, știu că ești deghizat. Spune-mi de unde vii, poporul tău este puternic și bine înarmat ?

Pământeanul ezită o clipă, căci confidențele riscau să-i compromită planurile ; pe de altă parte, se găsea

izolat fără legături cu Templierii şi o aliată nu era de dispreţuit. De altfel, sclavele femei nu purtau proteze. Răspunse deci :

— Vin de pe Pământ, dispunem de o flotă puternică, aflată nu departe de Baphom, de aceea Împăratul Baphomeţilor a decretat starea de urgenţă. Ar fi posibil un atac asupra acestei planete ?

— Vai, Nu ! apărarea ei este inexpugnabilă. L-am auzit vorbind pe Fizzur. Baphomeţii au hotărât să se retragă în spatele centurii de sateliţi şi să aştepte ca ai tăi să vină aici pentru a-i decima. În momentul acesta ai tăi atacă planeta mea, Odd, de-ar reuşi s-o elibereze ! Apoi vor ataca, fără îndoială, Eth şi Orph, dar trebuie avertizaţi să nu se aventureze în fortăreaţa de pe Baphom.

— Cum aş putea face asta ? şopti Marco Polo. În mod normal, ar fi trebuit să-mi las marfa pe un satelit şi să plec din nou către Lyzog dar Baphomeţii au hotărât altfel, căci toate legăturile cu celelalte planete sunt întrerupte...

— Ne mai gândim la asta..., şopti Daicha, care se făcuse mică în braţele lui, gemând de plăcere. Ia-mă în braţe, te doresc...

Surprins, veneţianul o duse în braţe până la pat şi-o aşeză cu mare grijă. În clipa aceea intră un robot şi porunci :

— Seniorul Fizzur îl aşteaptă pe Lyzoganul Polo !

Pământeanul se-ndreptă de spate îşi netezi părul şi hainele, după care îl urmă pe ghidul său. Ştia că Baphomeţilor nu le plăcea să aştepte.

Guvernatorul oraşului Tekaph îl primi în acelaşi apartament luxos pe care-l ocupase la vizita precedentă a pseudo-lyzoganului.

— Salutări, curajosul meu Polo ! exclamă el jovial. Trebuie să te felicit, instrumentele tale sunt minunate,

nici un drog nu ne-a procurat o asemenea chintesență de plăceri ! Împăratul este încântat... Am aflat că ți-ai îndeplinit întocmai misiunea, ceea ce este grozav : ne place să avem servitori fideli ! Din păcate, pentru scurtă vreme, ne va fi imposibil să te lăsăm să pleci iarăși după marfă, niște pirați amenință căile noastre de comunicare și nu te putem lăsa să înfrunți asemenea pericole. Nu-ți face nici un fel de probleme, acest incident va fi de scurtă durată și vom relua schimburile fructuoase cu planeta ta ! Ia spune-mi, n-ai avut nici o problemă pe drum, n-ai reperat vreo flotă ?

— Nu, Senioria Voastră, totul a decurs cum nu se poate mai bine, lăsând la o parte incidentele obișnuite. Am întâlnit o perturbație magnetică, dar ne-a scuturat numai puțin, nimic serios...

— Voiam să mă asigur că piraților nu au trimis ceva nave către Lyzog, dar se pare că n-au făcut-o, spusele tale ne confirmă informațiile. Ei, bine ! Bravul meu negustor, înapoiază-te în apartamentele tale, va trebui să rămâi acolo o vreme, dar noi îți vom oferi tot ce dorești pentru a-ți petrece vremea în mod plăcut ! Sclavele par să fie pe gustul tău ?

— Desigur, Seniore ! Daicha este o creatură minunată, tocmai voiam s-o încerc atunci când robotul vostru a venit să mă cheme !

— Perfect ! Întoarce-te în apartamentul tău și bucură-te de ea după pofta inimii ! Când te plictisești de ea, o să-ți trimitem altele.

— Fiți binecuvântat, Alteță ! Umilul și supusul vostru servitor nu dorește decât să vă fie de folos...

— Îmi placi, cred că suntem făcuți să ne înțelegem ! Du-te... Dacă am nevoie de tine, pun să te cheme !

Marco Polo se retrase făcând numeroase plecăciuni. Luă din nou ascensorul și se întoarse la frumoasa Odéous, care-l aștepta alungită pe canapea.

Într-un colț, cei doi Templieri devorau mâncăruri cu aspect apetisant, în timp ce tibetanul stătea chircit pe un covor în poziția lotus.

Venețianul își descălță cizmele și se lungi alături de Daicha.

— Totul a mers bine ? întrebă ea cu voce scăzută ?

— Da, a vrut numai să mă întrebe cum am călătorit și să-mi spună că voi rămâne aici o vreme. Într-un fel, n-am de ce să mă plâng; atâta timp cât nu duc lipsă de companie !

— Asta așa e ! răspunse ea.

Spunând acestea, apăsă un buton aflat la îndemână. Un voal opac izolă imediat patul de restul camerei.

— Acum cred că vom fi obligați să face dragoste..., chicoti ea. Nu te deranjează prea tare ?

Temperamentul venețianului îi alungă orice îndoială asupra acestui subiect... Cât despre Fizzur, dacă privea această scenă, trebuia să fie satisfăcût.

În zilele care urmară, trimisul lui Guillaume trăi ca un pașă. Între timp acesta află amănunte despre felul cum erau organizate sclavele. Reușiseră chiar să fure diverse instrumente foarte utile : mai multe dispozitive de comandă pentru roboți, care aveau forma unui cilindru care putea fi strecurat în buzunar și chiar arme care arătau ca un stilet și din care țâșneau raze ucigătoare. Cel mai prețios obiect era, fără-ndoială, o cheie electronică cu care putea fi anulat câmpul magnetic de la uși. Toate acestea fuseseră furate din coșuri de gunoi ; erau aparate deteriorate pe care ele le puseseră cu migală din nou în funcțiune.

Totuşi, deocamdată, veneţianul nu putea face altceva decât să aştepte. Încă nu putea lua legătura cu exteriorul şi Tarin nu se arăta deloc cooperant.

Această situaţie dură câteva săptămâni...:

În acest timp Guillaume de Beaujeu se plictisise neavând cu ce să-şi petreacă vremea în mod plăcut, ca Marco Polo.

Drumul către Odd nu pusese nici un fel de probleme ; numai o navă inamică deteriorată de un meteorit antimaterie fusese capturată, dar ocupanţii ei nu deţineaau nici un fel de informaţii interesante.

O patrulă a Ospitalierilor veni în întâmpinarea armadei care ateriză pe satelitul Lyraz, după care Marele Maestru se întâlni cu Jean de Villiers în capitala planetei Odd.

În momentul în care intră în sala aparatelor, îl găsi pe Marele Maestru al Ospitalierilor tronând pe un postament pe care se putea vedea emblema Ordinului său. La dreapta sa stătea un preot în robă purpurie, la stânga se afla un călugăr cu o figură vicleană pe care îl identifică imediat ca fiind un dominican din Sfânta Inchiziţie.

Încruntându-şi sprâncenele groase, Guillaume de Beaujeu se apropie de aliatul său care arboră un zâmbet alunecos.

— Bine ai venit pe domeniul meu, Nobile Frate. Expediţia ta a fost fructuoasă ? Dă-mi voie să ţi-l prezint pe Legatarul Sanctităţii Sale, preotul Liccardi şi pe preşedintele Preacinstitului Tribunal ecleziastic, Părintele Evrard, care a obţinut deja rezultate excelente în Statele mele...

— Vă salut Fraţilor, rosti Templierul din vârful buzelor. Aş putea să întreb care sunt motivele acestei întruniri ? De când şi-a arogat Jean de Villiers dreptul de a comanda pe pământurile mele ?

— Lucrul acesta necesită câteva explicaţii, după câte

văd, rosti Ospitalierul cu un aer batjocoritor. Dacă Eminența Voastră e de acord să citească bula papală...

Preotul se-ndreptă de spate și scoase din roba sa lungă un pergament care purta un sigiliu de plumb atârnat de un șnur, îl desfășură și citi cu glas tare pe un ton solemn :

„Credinciosul meu servitor întru Cristos, Guillaume de Beaujeu, prin voia lui Dumnezeu, Mare Maestru al Templierilor, eu, Nicolae al III-lea, Pontif Universal prin hotărârea preoților și cardinalilor reuniți în Consiliul de la Viterbe, sub inspirația Duhului Sfânt, poruncim Marelui Maestru al Fraților Cavaleri ai Templului următoarele :

— din momentul primirii acestei bule, Jean de Villiers va trebui recunoscut ca suveran legitim și absolut al planetei Odd, al dependințelor sale din sistemul ei solar și al locuitorilor ei.

— Konrad von Thierberg va primi aceleași drepturi și prerogative asupra planetei Eth, în numele Fraților Cavaleri Teutoni. Aceste drepturi vor putea fi transmise celor care îi vor succeda la demnitatea de Mare Maestru al Ordinului lor.

— declarăm planeta Orph domeniu pontifical și îl numim ca guvernator pe credinciosul nostru Paolo Liccardi care va fi recunoscut în afara Pământului de către toți ca legatar pontifical.

— acordăm pentru serviciile aduse cauzei Sfintei Credințe, planeta Baphom lui Guillaume de Beaujeu, împreună cu toată autoritatea asupra locatarilor ei, Baphometii ; acest domeniu va fi de asemenea transmisibil succesorului său numit cu regularitate cu acordul pontifical în funcția de Mare Maestru al Fraților Cavaleri ai Templului.

— dăm toată puterea și toată autoritatea asupra acestor patru planete Reverendului Părinte Jean Evrard, în același timp Președinte a Sfântului Tribunal ecleziastic,

agent al Inchiziţiei care va judeca şi va condamna toţi apostaţii, renegaţii, vrăjitorii, magicienii, sacrilegii care aparţin popoarelor sus-numitelor planete, incluzând toţi necredincioşii din rasa pământeană care, subjugaţi de diavol, s-ar arăta rebeli faţă de ordinele Romei sau ar cădea în greşeli capitale care aduc atingere Sfintei Credinţe.

Suntem siguri că fidelul nostru servitor Guillaume de Beaujeu se va dovedi loial şi supus şi că nu va crea nici un fel de probleme, nici nu va contesta în vreun fel dorinţele noastre, pentru mântuirea sufletului. Dacă totuşi se va arăta reticent sau rebel, vom fi obligaţi, nu fără amărăciune şi durere în suflet, să abolim Ordinul Templierilor, să declarăm toţi membrii săi pasibili de Sfântul Tribunal ecleziastic, care poate lua, cu aprobarea noastră, orice sentinţă în ce-i priveşte pe membrii acestui Ordin. Se-nţelege de la sine că, din momentul acela, toate bunurile trecătoare, Comandamentele, domeniile, câmpii şi păduri, banii de aur sau de argint, obiectele preţioase, aflate pe Pământ sau pe alte planete vor fi imediat şi fără întârziere confiscate şi date de către Noi celor pe care-i vom socoti demni să le posede. Navele şi armele de toate felurile vor trebui date Ospitalierilor şi Teutonilor.

În numele Prea Sfintei Fecioare Marii, credincioasă, şi binecuvântată, al Fiului Dumnezeului Nostru, Isus Cristos, Fiul lui, apărătorul, creatorul, mântuitorul, mântuitorul îndurător şi mult-iubit, al Tatălui Etern şi al Sfântului Duh, AMEN."

Nici dacă ar fi fost lovit de trăznet nu s-ar fi albit mai tare Guillaume, în timp ce rivalii săi îl priveau cu un aer triumfător, iar el tăcea cu înverşunare, strivit parcă de greutatea urii lor.

În spatele său, însoţitorii săi fideli, înfuriaţi, puseseră mâna pe mânerul spadei.

Marele Maestru se gândea. În fond, lui îi fusese acordat un domeniu încă inaccesibil, lăsându-l fără indispensabilele comori alchiniste de pe Odd. Era amenințat chiar că va fi frustrat de posesiunile sale terestre și extratereștrii cărora le promisese libertatea aveau să fie arși pe rug și torturați...

Toate acestea sub amenințarea că va fi condamnat și destituit, el, care fusese totdeauna un apărător al Sfintei Credințe ! El, care cucerise Pământurile Sfinte, care protejase Pământul de o invazie îngrozitoare !

Un val de mânie îl cuprinse.

O clipă se gândise să-și arate disprețul în fața acestor șacali, dar nu făcu nimic. Întorcând spatele, Guillaume ridică fruntea sus și flancat de Frații Servitori, părăsi sala fără un cuvânt.

Îndreptându-se cu pași mari spre nava sa, își lăsă gândurile să se deruleze. De fapt, ar fi trebuit să se aștepte la asta ! Cum ar fi putut împărații, regii și papa însuși să poată tolera ca reprezentantul unui ordin de călugări-soldați să devină cel mai puternic senior pe care-l cunoscuse vreodată Pământul ? Acești ticăloși îi datorau totul. Fără el, ei n-ar fi decât niște câini care se târăsc la picioarele Baphometilor și iată cum își arătau recunoștința ! Să fi fost aceasta imaginea lui Cristos ? împlinirea cuvintelor Lui, dreptății Lui ? Cum putea Dumnezeu cel Drept și bun să permită asemenea ticăloșie ? Numai dacă, bine-nțeles, Sfânta Treime n-ar fi decât o amăgire și dacă adevăratul Dumnezeu al Universului își bătea joc de soarta unor ființe neînsemnate ca el ! Toate vechile sale îndoieli reveniră... Și dacă, totuși, asta era o încercare ? Dacă el, Guillaume se găsea în situația lui Cristos ademenit de diavol pe munte, în fața tuturor bogățiilor acestei lumi ? Trebuia oare, ca Isus să întindă și celălalt obraz după ce a fost pălmuit ? Era oare în cumpănă mântuirea sufletu-

lui său nemuritor ? Trebuia să recunoască, puterea îl îmbătase şi până atunci se complăcuse în speranţa că va deveni cel mai bogat dintre bogaţi. Cum să împace puterea cu ascetismul ? Şi dacă Ordinul avea să dispară din vina lui ? Săraci şi curajoşi, Templierii fuseseră stimaţi şi respectaţi, iar acum toată lumea îi invidia...

Ajunsese, fără să-şi dea seama când, la nava sa amiral, cu spiritul înfierbântat, fără să fi luat vreo decizie. În momentul acela zări venind în galop un elur pe care-l călărea fidelul său Mareşal Pierre de Sevry.

Acesta sări din şa şi, făcându-şi semnul crucii, rosti cu o voce strangulată :

— Iubite Frate, am veşti triste ! Tocmai a sosit de pe Pământ o navă cu un mesaj de la Thibaud Gaudin. Iată misiva sa... Îi cunosc conţinutul de la Fraţii noştri din echipaj care mi-au relatat dezastruoasele evenimente...

— Pe legea mea, n-au fum să fie mai rele decât ceea ce tocmai am aflat ! Urmează-mă, plecăm chiar acum pe Lyzar. Toţi Fraţii să părăsească imediat planeta Odd şi să vină cu noi.

Fără să arunce măcar o privire asupra minunilor care apăreau pe ecranele de bord, cei doi Templieri, aşezaţi la postul de comandă central, aşteptară până ce nava se ridică în spaţiu pentru a-şi relua conversaţia. Între timp, Guillaume citise cu atenţie raportul reprezentantului său pe Pământ.

Veştile primite nu rezolvau în nici un fel situaţia deja atât de încurcată a Marelui Maestru...

Thibaud Gaudin îl anunţa că regii şi împăraţii nu aşteptaseră intervenţia papei pentru a se năpusti asupra lor... Toţi Templierii mai puţin importanţi, atât din Franţa, din Anglia, cât şi din Germania, fuseseră atacaţi şi ocupaţi de trupe regale sau imperiale. În Franţa domeniile Templierilor fuseseră confiscate. Numai Comanderiile for-

tificate mai rezistau pasiv. Bine adăpostiți în spatele zidurilor lor groase, Templierii nu se temeau de nimic deocamdată, atâta vreme cât dispuneau de provizii. Dar în unele Comanderii situația era deja îngrijorătoare și Thibaud Gaudin trebuise să utilizeze navele pentru a-i aproviziona.

Totuși, asediatorii păreau încă nehotărâți. Nu se lansau încă în atac, așteptând probabil decizia papală de abolire a Ordinului Templierilor.

Thibaud Gaudin refuza să folosească fără ordin expres sferele explozive împotriva trupelor suzeranului lor, căci fiecare Templier purta gravată în inima sa următoarea maximă :

Corpul meu aparține regelui,
sufletul meu este al Domnului,
onoarea este a mea...

El îi cerea deci lui Guillaume să îi transmită repede ce avea de făcut.

Când luă cunoștință de acest mesaj, Marele Maestru își prinse capul în mâini. Rațiunea i se tulbura. Totul se întorcea împotriva lui, papa, autoritatea supremă a creștinilor, reprezentantul lui Cristos pe Pământ, regele său, căruia îi fusese întotdeauna fidel, căruia îi împrumutase în atâtea rânduri bani, înșiși aliații săi cărora le încredințase nave, arme, explozibile... și care-i datorau totul !

Totuși, orgoliul său se ridică mai presus. Nu ! el, Guillaume de Beaujeu, nu avea să-i dezamăgească pe Frații săi care-i încredințaseră titlul suprem de Mare Maestru ; ei așteptau de la el mântuirea, el avea să-i salveze, chiar dacă era renegat de toți.

Înalții demnitari ai Ordinului se aflau acum alături de el, așteptându-i cu nerăbdare hotărârile. Jean de Grailly și Otto de Granson erau prezenți, sfâșiați între statutul lor de vasali ai regelui Franței și al Angliei și prietenia

pentru camaradul lor de arme. Trebuiau să ia repede o decizie.

— Nobile Frate, declară francezul, eu nu am primit nici un ordin care să mă oblige să-mi retrag contingentele din armata ta. În consecinţă, puteţi în continuare să contaţi pe soldaţii francezi !

— Aceste vorbe sunt valabile şi pentru mine ! îl asigură uriaşul suedez Otto de Granson. De altfel, eu sunt un mercenar care-şi oferă serviciile cui doreşte, aşa că am hotărât să rămân fidel cauzei tale ; soldaţii mei vor continua să lupte alături de voi !

Aceste cuvinte îi merseră drept la inimă lui Guillaume care respiră profund, făcu semnul cruci şi spuse :

— Vă mulţumesc, vitejii mei tovarăşi, că nu mă părăsiţi la nevoie ! Sfântul Duh să mă inspire căci de hotărârile mele va depinde viitorul Ordinului. Să privim lucrurile în faţă : ce-mi rămâne de făcut pentru viitorul imediat ? Flota mea este încă puternică, chiar dacă a rămas fără efectivele ospitalierilor şi teutonilor. Quobilaï mi-a rămas fidel şi el, pot conta pe mongolii săi. Situaţia este deci gravă, dar nu disperată ; şi pe urmă, dispunem de instrumentele acelea...

Apoi se auzi o voce joasă. Houen-Lun, ieşind din starea de meditaţie, se hotărâse să ia parte la discuţie. Tibetanul jucase un rol capital în victoriile Templierilor, aşa că toţi îl ascultară plini de speranţă. Dar, vai ! foarte repede speranţele lor se spulberară.

— Nobile, Guillaume, spre marele meu regret, trebuie să te anunţ că de acum înainte nu mai poţi conta nici pe ajutorul meu, nici pe cel al discipolilor mei ! Am reflectat îndelung până să iau această hotărâre... Convingerile mele îmi interzic orice intervenţie activă în derularea evenimentelor acestei lumi. Instrumentele acelea nu vor fi deci activate pentru a-i ucide pe Baphomeţi, îşi vor

păstra doar puterile euforice timp de câțiva ani, dar nu vor deveni capcane mortale pentru spiritul lor. De acum înainte va trebui să lupți fără sprijinul puterilor noastre psihice. Totuși, nu te voi abandona acum, voi aștepta întoarcerea lui Tarin care se găsește acum pe Baphom. Îți voi transmite mesajele lui, în caz de nevoie. Mai târziu am să te rog să ne lași pe Lyzog. Acolo nu există un tribunal eclezíastic care să ne condamne, Lyzoganii au o credință apropiată de a noastră ; ei ne vor lăsa să creăm o comunitate și să recrutăm adepți. Hotărârea mea este definitivă.

Cu aceste cuvinte, tibetanul își reluă poziția lotus și ochii își îndreptară privirile în gol, contemplând imagini numai de el văzute.

O tăcere de moarte se lăsă asupra adunării. Călugării-soldați nici măcar nu îndrăzneau să mai privească spre Marele Maestru...

Totuși, această noutate nu păru să-l surprindă prea tare pe Guillaume. El știa că, poziția tibetanului era în contradicție cu Credința sa, într-o zi sau alta, avea să-i abandoneze pe Templieri... Fără să încerce să-l facă pe Houen-Lun să revină asupra deciziei sale, Marele Maestru rosti cu voce scăzută :

— ...Atunci situația nu mai este gravă ; este disperată ! Refuz totuși să lupt împotriva Ospitalierilor și Teutonilor. Ei sunt creștini ca și noi și nu fac decât să se supună ordinelor suveranului pontif, chiar dacă termenii bulei sunt inacceptabili pentru noi Nu pot să mă hotărăsc să dau ordin fidelului meu Thibaud Gaudin să folosească sferele explozive Regii sunt suzeranii noștri și noi nu putem să renegăm jurământul care ne leagă de ei, chiar dacă, în loc să ne sprijine, ne atacă... Să fie trimis imediat un mesaj către Thibaud, în care să i se transmită să adune toate forțele noastre pământene, să-i îmbarce pe toți Frații

noştri care sunt încă liberi, fără a uita de stocul de sfere explozive şi să se îndrepte fără întârziere spre Baphom. Toate documentele care deţin secretele alchimiei noastre şi cele legate de fabricarea navelor spaţiale să fie arse până la ultimul ! Nu trebuie ca acele arme groaznice să servească Fraţilor noştri — oameni, pentru a se ucide între ei !

Fratele Jaubert se grăbi să ducă ordinul la îndeplinire, în timp ce Guillaume continuă :

— Nu prea am de ales... Sufletul îmi este îndurerat de gândul că trebuie să-i părăsesc pe nefericiţii odéous, ethiri şi orphezi lăsându-i pe mâna Inchiziţiei care are să-i schingiuiască şi are să-i ardă pe rug, dar nu am de ales. Onoarea mea este în joc, am trăit toată viaţa luptând pentru Sfânta Credinţă. Precum Cristos îmi strig disperarea, de ce m-ai părăsit, Doamne ? Tu care, cândva ai salvat Saint d'Acre, dăruindu-ne armele care ne-au dat posibilitatea să-l învingem pe Baïbars ? Dar ıcurcate sunt căile tale, şi trebuie să mă bucur de nenorocul meu, căci asta îmi va asigura mântuirea sufletului meu, demn de milă, sfâşiat, copleşit de destin fatal... Sau ne rămâne, Fraţilor, să ne sfârşim existenţa aşa cum am început-o şi aşa cum am dorit-o atunci când ne-am rostit jurământul pentru a intra în Sfântul Ordin ; ştiam atunci cât de dură este Cauza şi cât de inflexibili sunt comandanţii, şi aţi jurat să vă supuneţi Marelui Maestru ales şi aţi promis să nu vă abandonaţi Fraţii. Vă amintiţi de acea zi şi de cuvitele Sfântului Bernard : „Cavalerul lui Cristos ucide conştient şi moare împăcat. Murind, el este mântuit, ucigând, el lucrează pentru Cristos. Fără îndoială nu va trebui să-i ucideţi pe păgâni dacă aveţi alte mijloace de a opri invazia lor, dar e mai bine să-i masacraţi, decât să lăsaţi ca ameninţarea păcătoşilor să atârne deasupra capului celor drepţi." Atunci, să-i atacăm pe Baphometi !

E sigur că ne-aşteaptă moartea, căci vom avea de înfruntat ziduri de foc zvârlite de pe sateliţii lor, dar onoarea vă va fi salvată şi mântuirea sigură. Eu unul, aştept ca o eliberare sfârşitul zilelor mele în această lume josnică :

Prea rău, prea murdar e secolul acesta
Şi-aş vrea să mor mai bine
Gândind la-acei baroni
La faptele şi numele lor
Şi toţi sunt morţi.

Guillaume tăcu. Pe faţa sa se citea o imensă tristeţe. Pentru el, chiar şi speranţa de a ajunge cândva în paradisul promis credincioşilor servitori ai lui Cristos nu era decât o incertitudine. Credinţa sa se clătina datorită acestor încercări şi numai disperarea îl împingea înainte...

Ridică însă capul, căci camarazii lui scoseseră săbiile din teacă, şi intonau cu vocile lor aspre un psalm : Dumnezeu Atotputernic şi Veşnic, care l-ai iluminat pe Preafericitul Gheorghe, credinciosul Tău cavaler şi Sfânt martir, şi i-ai dăruit meritul şi onoarea de a suferi ca un martir, prin dragoste şi prin Binecuvântata Fecioară Maria, Prea Sfânta Ta Mamă, în onoarea căreia a fost fondată religia noastră, dă-ne nouă putere să respectăm jurămintele şi Ordinele noastre. Am putea noi avea acea viaţă prin care să meritărn să ajungem în paradis, Tu care, Dumnezeu fiind, trăieşti şi domneşti prin secole de-a lungul. Non nobis, non nobis Domine, sed Nomini Tuo, da Gloriam !"

Câteva ore mai târziu, navele armadei aterizau pe Lyzar, una după alta pentru a-şi reânnoi proviziile de hrană şi muniţii.

Inimile erau grele, dar hotărârea călugărilor-soldaţi era bine ancorată în sufletul lor. Ei nu puteau spera să distrugă uriaşul oraş al necredincioşilor Baphometi, dar puteau cel puţin să amâne invazia Pământului şi să per-

mită Ospitalierilor și Teutonilor să-și sporească forțele, ceea ce le-ar fi dat o șansă să supraviețuiască.

Aceștia rămâneau pe Odd, fără a încerca să se împotrivească manevrelor pe care le efectuau escadrilele foștilor lor aliați. Jean de Villiers fusese informat despre decizia luată de rivalul său și nu putea decât să se felicite. Se părea că Guillaume nu contesta partajul papal și mergea să-și caute o moarte glorioasă. Bine se mai rezolvaseră problemele, căci Templierul acesta devenea prea jenant... Dar asta nu-i împiedică pe Marele Maestru al Ospitalierilor și pe cel al Teutonilor să-și pună escadrilele pe picior de război, căci nu uitaseră de puterea de care dispuneau Baphometii, care, la urma urmei, erau niște ticăloși și niște păcătoși. Nu aveau deloc intenția să-i împiedice pe Templieri să se lase decimați atacând bariera de sateliți care protejau planea Baphom. Totuși, doreau să se afle în imediata apropiere pentru a urmări îndeaproape această dramă și, nu se știe, poate să participe la luptă. În fond, francezii, englezii și mongolii îi rămaseră fideli lui Guillaume... Tibetanii păreau să-l fi abandonat, dar cu acest om extraordinar, orice era posibil ! El era capabil să reușească, împotriva tuturor așteptărilor, să cucerească planeta Baphom și toate acele bogății care-i fuseseră acordate din imprudență de către papă !

După cum se vedea, rivalii bătrânului leu încă se temeau de salturile sale...

Guillaume, închis în cabina sa de pe nava amiral, petrecea ore în șir în meditație și rugăciuni, așteptând ca Thibaud Gaudin să se alăture escadrilelor sale, pentru a putea ataca în forță. Nu se mai preocupa de strategie, ci încerca să-și recapete credința tulburată, pentru a muri bun creștin. Cel puțin el nu-și făcea nici un fel de iluzie asupra posibilităților de a câștiga. Fără ajutorul acelor instrumente, navele sale aveau să fie masacrate...

Frații Tholon, îngrămădiți la un loc cu alții în încăperile de la baza navei, nu aveau nici măcar speranța de a trage un chef pe cinste înainte de a se lansa în acest atac sinucigaș.

— Oricum, suspină Guillaume, nu pot să înțeleg cum de-am ajuns aici... Guillaume a cucerit trei planete și a rămas fără niciuna !

— Domnul nostru a vrut să ne pună credința la încercare, răspunse Garin. Noi, Templierii, am ajuns să avem puterea, acum trebuie să plătim pentru orgoliul nostru. Un addagio antic spune că stânca Tarpeiană se află în apropierea Capitoliului. Nu suntem noi singurii care cunoaștem deziluzia. Mulți înaintea noastră au cucerit imperii vaste și au rămas fără ele !

— Da' oricum, papa exagerează ! mormăi nemulțumit Guiot cel Roșu. Să le dea câte o planetă Ospitalierilor și Teutonilor, mai treacă-meargă, dar ca să-și ia și el una... Ca să nu mai vorbesc de călugării ăștia ai Inchiziției care-și vâră nasul și vor să conducă ei pe Odd, și au ars deja douăzeci de așa-zișI eretici pe rug ! Eu unul, creștini sau nu, i-aș mătura pe ticăloșii ăștia !

— Ia aminte ce vorbești, Frate ! îl dojeni Templierul. Datorezi supunere totală Sfântului Părinte papal, chiar dacă deciziile lui nu îți convin ție. Tu nu ești decât un nimic lipsit de importanță în ochii lui Dumnezeu, cum poți să-l judeci pe papa când sunt atâtea lucruri pe care nu le știi ?

— Fir-ar să fie ! Poate că n-oi ști eu multe, da' sunt sigur că fără Guillaume nimeni n-ar avea nici o planetă și că în scurtă vreme Baphometii și-ar fi făcut de cap pe Pământ. Acu' toate s-au încurcat și noi o să ne lăsăm pielea pe-acolo !

Garin nu răspunse. Fără să vrea, nu se putea opri să nu se gândească la adevărul celor spuse de fratele său,

numai că el îi datora supunere oarbă Marelui Maestru al Ordinului și dacă acesta îi ordona să piară în luptă, el se arunca orbește înainte...

O săptămână mai târziu, armada se ridica maiestuoasă în spațiul înstelat. Fiecare navă era împodobită pentru această ultimă bătălie ; unele, încărcate până la refuz cu explozibil, fuseseră concepute ca berbeci pentru a încerca să facă o breșă în lanțul de sateliți, deschizând astfel o cale de trecere pentru atacatori, dar nimeni nu spera prea mult de la ele...

Thibaud Gaudin se îndrepta direct spre Baphom și trebuia să ajungă în apropierea ei în același timp cu escadrilele lui Guillaume, în dreptul fortăreței Baphomeților.

În spatele armadei plecată de la Lyzar, Jean de Villiers și Kondrad von Thierberg îi urmau de la distanță ca niște șacali care luau urma caravanelor pentru a devora cadavrele.

Călătoria fu punctată de diverse incidente lipsite de importanță ; câteva nave se ciocniseră între ele și un Templier nervos trase o salvă asupra navei Teutonilor care-l urma prea îndeaproape pentru gustul său.

Armada ajunse apoi destul de aproape pentru a putea zări fortificațiile care înconjurau planeta Baphom. Configurația lor era simplă : sateliții, dispuși la întâmplare înconjurau din toate părțile sistemul planetar al planetei Baphom, formând un fel de farfurie deasupra și dedesubtul planului eliptic.

Calea directă de a pătrunde în fortăreața Baphomeților era deci, perpendiculară pe planul sistemului planetar. Acesta era, bine-nțeles, sectorul cel mai bine apărat, cinci linii succesive de stații întărite barând trecerea.

Totuși, Guillaume, pe acolo hotărî să încerce prima trecere căci în spatele sateliților, flota inamică nu dispu-

nea decât de un sector îngust pentru a se desfăşura şi toate loviturile nimereau în plin această concentrare de nave.

Însă înainte de a-şi lansa navele, Marele Maestru, trebui să execute nişte operaţiuni preliminare. Trebui mai ales să îndepărteze minele din împrejurimi.

Emiţătorii de quark se dovediră extrem de preţioşi pentru aceasta. Ei le permiteau să opereze în afara razei de acţiune a dispozitivelor de apărare şi transformau în praf minele uciaşe, făcând găuri largi în câmpurile de mine.

Un adversar curajos ar fi încercat să distrugă detonatoarele de mine cu ajutorul unor nave rapide, dar laşii Baphomeţi, încrezători în sistemul lor de apărare, nu reacţionau în nici un fel.

Încheiată această operaţiune, Guillaume se pregăti să atace. Navele lui Thibaud Gaudin i se alăturaseră între timp şi efectivele sale erau acum complete. Marele Maestru ascultă raportul dezolant pe care i-l dădu credinciosul său prieten în legătură cu cele întâmplate pe Pământ. Se părea că toţi regii, toţi împăraţii se hotărâseră să termine cu Templierii, fiind siguri că aceştia nu aveau să îndrăznească niciodată să întoarcă armele explozive împotriva creştinilor şi papa, nu numai că-i lăsa să facă ce voiau, dar îi încuraja în secret ! Nu rămânea deci, decât un singur lucru pentru onoarea călugărilor-soldaţi : să moară în lupta împotriva ticăloşilor Baphomeţi.

Marele Maestru ordonă escadrilelor sale să ocupe dispozitivul de asalt. De data aceasta, nici vorbă să trimită înainte un turcoplier şi navele uşoare ale lui Qoubilaï.

Templierii înşişi, sprijiniţi pe lateral de francezi şi de englezi, fură cei care înfruntară potopul de proiectile aruncate de sateliţi.

Conform planului stabilit, câteva nave-berbec se găseau printre contingentele din vârful de atac. Câte una dintre ele exploda prematur în mijlocul unei formaţii şi navele învecinate, grav avariate, deveneau o pradă uşoară pentru proiectilele care urmăreau ţinta. Totuşi, din cauza abundenţei de proiectile, ordinatoarele de tir se vedeau depăşite şi nu mai puteau recunoaşte navele-berbec printre navele pământene. Aşa încât aproape jumătate din navele distructive îşi atinseseră ţinta şi fu creată o breşă în barieră.

Văzând aceasta, Templierii începură să spere. Acum, în loc să fie supuşi tirului forţelor puternic blindate, puteau să lupte împotriva unor nave dotate cu armament egal cu al lor !

Curajoşii călugări-soldaţi pătrunseră prin breşă. Asaltul lor fu atât de impetuos, încât navele din vârful coloanei ajunseră în bătaia tirului de pe Baphom şi păcăliră câteva proiectile care căzură asupra capitalei, semănând panica printre Baphomeţii care crezuseră că cetatea este invulnerabilă.

În momentul acesta, dacă Ospitalierii şi Teutonii s-ar fi alăturat Templierilor, bătălia ar fi fost fără îndoială câştigată. Din păcate, Jean de Villiers şi Konrad von Thierberg nu băgară de seamă că rivalii lor aveau acest avantaj pentru a le sări în ajutor...

Escadrilele Baphomeţilor avură posibilitatea să se regrupeze şi să lanseze trei contra-atacuri, unul frontal vizând degajarea planetei, celelalte două din lateral pentru a-i izola pe pământeni de cei din spatele lor şi a-i înlocui.

Şi de această dată lupta fu multă vreme indecisă. La început, liniile Templierilor se frânseră sub puterea impactului, dar se ţinură bine Nori de proiectile, fascicole antiquark făcură ravagii în rândurile celor două tabere adverse, fără a duce la un rezultat decisiv.

Pe flancuri francezii şi englezii trebuiră să se replieze, apoi restabiliră liniile de atac şi rămaseră pe poziţii fără a da un pas înapoi.

Pierderile erau importante şi de o parte şi de alta, dar în mod fatal, Baphomeţii, mai numeroşi, sfârşiră prin a-i învinge.

Guillaume, a cărui navă situată în vârtejul bătăliei, trăgea foc după foc, se întreba dacă nu era cazul să se replieze. Îi rămâneau încă în rezervă navele uşoare care puteau sparge cercul ucigaş, dar Marele Maestru ezita să-şi folosească ultimele rezerve.

În momentul acela, Houen-Lun care se găsea la bordul său, ieşi din mutismul lui :

— Bucură-te, Guillaume ! anunţă el. Tarin tocmai a intrat în legătură cu mine. De fapt, acum suntem atât de aproape de Baphom unde se găseşte Marco Polo împreună cu ceilalţi. Credinciosul tău Veneţian a aflat o noutate foarte importantă de la sclavele din harem. Zolial, împăratul Baphomeţilor, s-a arătat înclinat spre fiecăreală în timp ce se afla sub influenţa unui instrument de-al tău. În felul acesta, a dezvăluit un secret foarte important. Există, la mică distanţă de acest sistem solar. un fel de vid spaţial, un fel de gaură neagră, o mică intrare în abisuri insondabile. Cândva aceasta ameninţa planeta Baphom, dar savanţii Baphomeţi au reuşit să o stabilizeze, fără a reuşi însă s-o îndepărteze. Iată-i coordonatele : dacă reuşeşti să pui mâna pe instalaţiile care o ţin în loc, vei putea s-o îndrepţi către aceste creaturi nemiloase. Dar va trebui să acţionezi repede, căci câteva nave inamice păzesc acest loc...

Marele Maestru înţelese iute ce avantaje puteă avea din această incredibilă informaţie. El îi ordonă imediat lui

Qoubilaï să-i lase spatele liber, în timp ce el însuşi manevră ca şi cum ar fi bătut în retragere.

Mulţumită lui Dumnezeu, efectivele Templierilor erau încă suficiente şi, curând, toţi ce care scăpaseră se reântâlniră în punctul de unde plecaseră, în afara centurii de sateliţi.

Acolo, Guillaume stabili o linie solidă de apărare formată din Templieri, din francezi şi englezi pentru a bara culoarul de trecere.

Apoi trecu comanda acestora fidelului său Thibaud Gaudin, iar el, însoţit de Turcoplieri şi de mongoli porni în cea mai mare viteză spre locul desemnat de Marco Polo.

În curând instalaţiile secrete ale Baphometilor îşi făcură apariţia pe ecrane. Erau nişte sateliţi înţesaţi de antene dispuse în formă de octaedru la distanţă una de alta... Să fi minţit Zolial în delirul său ?

Souz se grăbi să-i explice lui Guillaume că nu era nimic neobişnuit în asta căci aceste formaţiuni ciudate, obiecte minuscule, de o densitate incredibil de mare, distrugea orice obiect material, radiaţiile sale fiind răspândite în apropierea sa. O dată intrat în acest vârtej, obiectele dispăreau pentru totdeauna şi nimeni nu ştia exact unde ajungeau. Aceasta nu era decât o mică gaură neagră, care putea traversa o planetă dintr-o parte în alta, provocând o tornadă acolo unde întâlnea solul. Acesta era răul cel mai mic pe care-l putea provoca. Dacă, din nefericire, acest astru negru nimerea în centrul planetei, întreaga materie a acesteia era absorbită ca apa de burete şi dispărea rapid, fără a lăsa în urmă decât un recif minuscul de o densitate incalculabilă, nouă capcană ucigaşă de dimensiuni mult mai mari decât ale celeilalte...

Dar navele inamice însărcinate cu apărarea, defilau prin faţa pământenilor.

Urmă o harababură de nedescris.

Navele rapide ale mongolilor făcură minuni. Ele se roteau în jurul adversarilor lor, fentau, prefăcându-se că fug pentru a reveni în atac asupra unui inamic izolat, virând cu o îndemânare vecină cu nebunia pentru a evita tirurile adverse.

De data aceasta numărul era în favoarea Templierilor, căci Baphomeții, încrezători în stabilitatea vârtejului, nu se gândiseră niciodată că adversarii lor ar putea să o descopere și nu o asiguraseră decât cu forțe puțin numeroase, pentru a nu atrage atenția.

În scurtă vreme, ultimii apărători fură scoși din luptă și Souz, chiar înainte ca totul să fi fost terminat, reuși să pună stăpânire pe instalațiile de comandă.

Acestea nu fuseseră distruse și asta din motive ușor de înțeles : numai ele puteau să țină gaura neagră departe de Baphom.

Căpitanul Odéous îi semnală lui Guillaume să îndepărteze toate navele de pe traiectoria planetei Baphom apoi, cu un rictus de ură, tăie toate aparatele, le modifică reglajele pentru a proiecta monstruosul proiectil către obiectivele dorite și puse în funcțiune ansamblul dispozitivului.

Imediat gaura neagră porni inexorabil către Baphom. Numai instrumentele speciale o puteau repera, căci intensul său câmp gravitațional nu era perceptibil.

În mod paradoxal, ea părea să distorsioneze spațiul și timpul, căci se deplasa cu o viteză absolut incredibilă.

Epilog

Dirijată cu mână sigură de căpitanul Odéous, capcana mortală se îndrepta direct către planeta blestemată. Navele pământene, avertizate de Guillaume se îndepărtaseră din calea sa, dar escadrilele inamice, nu avuseră timp să reacţioneze.

Puşi brusc în mişcare de vârtejuri, sateliţii şi navele Baphometilor fură aruncaţi unul după altul în abisul infinit.

Pe Baphom, împăratul, avertizat despre cataclism, îmbarcă în grabă comorile pregătite pentru orice eventualitate şi mai-marii acelor ticăloşi încercară să se ridice în spaţiu şi să fugă...

Din nefericire, navele lor, încetinite de greutatea încărcăturii nu se putură îndepărta suficient de repede.

Masa întunecată, punctată ici-colo de nori incandescenți și de fulgere, se îndrepta deja spre ei.

Guillaume care urmărea îndeaproape acest vârtej, asistă la sfârșitul dușmanilor rasei umane.

Apoi, maleficul obiect izbi suprafața planetei Baphom, un ciclon devastă zona din apropierea impactului, în timp ce, la antipozi, se produce un fenomen similar.

Acum, minuscula gaură neagră, frânată de traversarea planetei, încetinise și se deplasa mai încet decât o navă.

De la postul de comandă al navei amiral, Templierii erau în culmea fericirii. Împotriva oricărei speranțe, Dumnezeu hotărâse să-i salveze ! Un miracol comparabil cu cel de la Saint-Jean-D'Acre. Atunci când erau pe cale să dispară, Divinitatea Atotputernică îi salvase.

Toți îl căutau din priviri pe Guillaume de Beaujeu. Lui îi revenea gloria victoriei...

Brusc, vitejii soldați îngălbeniră la față. Marele Maestru dispăruse !

O lampă strălucitoare de pe tabloul de bord le dezvălui imediat îngrozitorul adevăr. Valorosul Templier, care-și îndeplinise misiunea sa pe această lume, se aruncase într-o navă-barcă de salvare și se îndrepta direct spre gaura neagră !

Toate chemările lor fură în zadar. Transmițătorul fusese decuplat de Guillaume, hotărât să piară.

Ecranele îl arătau pe cel angajat în această cursă nebunească, extaziat, cu ochii ațintiți în norii care se vălătuceau înspre gaura neagră ; atomi luminiscenți se roteau înainte de a pieri pentru totdeauna în neant...

Credincioșii acestui erou stăteau și ei cu ochii ațintiți asupra acestor vălătuci contorsionați.

Apoi, pentru o clipă avură o viziune ciudată : o cruce de lumină iluminase spațiul...

Ea dispăru atât de repede încât se-ntrebau cu toții dacă nu visaseră. Guillaume o zărise și el înainte de a muri. Pentru el, era un semn că greșelile sale fuseseră iertate. O expresie de împăcare îi lumină fața înainte să dispară pentru totdeauna...

Întunecatul meteorit părăsi apoi rapid acele locuri pentru a se pierde în infinitul cerurilor.

Templierii supraviețuitori, ajutați de Ospitalieri și de Teutoni reușiră să distrugă rapid cele câteva nave inamice rătăcite prin spațiu.

Thibaud Gaudin, însoțit de Jean de Villiers și de Konrad von Thierberg debarcară apoi pe Baphom. Distrugerile provocate de gaura neagră se produseseră, din fericire, pe zone restrânse. Puțini sclavi muriseră și Marco Polo, împreună cu însoțitorii săi nu suferiseră deloc de pe urma ciclonului, căci erau adăpostiți în palatul rămas intact.

Thibaud Gaudin preluă în mod solemn conducerea planetei Baphom în numele Ordinului Templului și de data aceasta, nimeni nu îndrăzni să-i conteste decizia.

Totuși Jean de Villiers și Konrad von Thierberg se îndoiau încă de moartea rivalului lor. Souz le dăduse asigurări că nacela, ricoșând în volutele vârtejului, scăpase din gaura ucigașă ;; era posibil ca Guillaume să fi supraviețuit. Căpitanul Odéous le propuse deci să-i conducă până la locul unde, după părerea sa, trebuia să se afle acum Marele Maestru, în derivă prin spațiu.

Escadrilele Ospitalierilor și ale Teutonilor părăsiră planeta Baphom. Înainte de plecare Jean de Villiers declară că va trimite curând acolo, reprezentanți ai Sfintei Inchiziții...

Thibaud Gaudin rămăsese uimit de afirmațiile lui Souz, dar nu poseda cunoștințele tehnice ale căpitanului

Odéous şi nu îndrăzni să-l contrazică ; din moment ce afirma că nacela lui Guillaume rătăcea încă prin spaţiu, atunci trebuia să fie adevărat. Thibaud trimise deci o escadrilă numeroasă în urmărirea Ospitalierilor şi a Teutonilor.

Navele luară urma lui Souz şi a însoţitorilor săi ; brusc aceştia dispăruseră de pe ecran.

Thibaud înţelese atunci viclenia lui Souz. Hotărât să-l elibereze pe ai săi de sub jugul Inchiziţiei, îi condusese pe torţionarii poporului său direct în vârtejul întunecat.

Consiliul Templierilor, reunit la puţină vreme după aceea, îl confirmă pe Thibaud Gaudin ca succesor al lui Guillaume şi noul Mare Maestru luă hotărâri de importanţă majoră.

Templierii îşi încheiaseră cruciada. Blestematul inamic fusese distrus.

Pe toate planetele eliberate, tribunalele Inchiziţiei fură desfiinţate. Odéousii, Ethirii, Orphezii şi Lyzoganii îşi recăpătară libertatea.

Tibetanii, legatarul pontifical, Ospitalierii şi Teutonii supravieţuitori fură duşi înapoi pe Pământ unde fură schimbaţi cu Templierii din închisori, apoi navele plecară din nou pe Baphom.

Imediat ce se întoarseră, Thibaud Gaudin puse să decoleze toate navele sale, le dispuse în cruce în jurul navei Baussant şi escadrilele dispărură în infinitul cerurilor.

La bord răsuna un cor de voci bărbăteşti : „*Non nobis Domine, non nobis, sed Nomini Tuo, Da gloriam...*"

APARIȚII SF ALE EDITURII CRISTIAN

COLECȚIA HUGO AWARD

Robert A. Heinlein — STEA DUBLĂ

James Blish — UN CAZ DE CONȘTIINȚĂ

Mark Clifton & Franck Riley — MAȘINA ETERNITĂȚII

Robert A. Heinlein — INFANTERIA STELARĂ

COLECȚIA SF CRISTIAN

A. E. Van Vogt — LUMEA NON A

A. E. Van Vogt — JUCĂTORII NON A

A. E. Van Vogt — SFÂRȘITUL NON A

ÎN PREGĂTIRE :

COLECȚIA HUGO AWARD

Walter Miller — O CANTATĂ PENTRU LEIBOWITZ

COLECȚIA SF CRISTIAN

ALAN DEAN FOSTER — Alien (Al 8-lea pasager)

ALAN DEAN FOSTER — Aliens (Misiune de pedeapsă)

ALAN DEAN FOSTER — Alien III (Planeta condamnaților)

Tipărit sub comanda : 30812
Regia Autonomă a Imprimeriilor
Imprimeria CORESI București